

Giới thiệu Động Tiên Ca

Động Tiên Ca của tác giả Hồ Diệp Seba là câu chuyện về cuộc sống và tình yêu của nàng kể từ khi chết đi và xuyên qua đến một thế giới tu tiên lạ kỳ...

Nàng chỉ là một cô gái có một chút căn tu tiên, thế mà vô tình chạm mặt hắc, bị hắc bắt nạt hết lần này đến lần khác. Đã thế còn bị hắc hạ độc được để giờ trở biến thái, nàng đúng là điên rồi mới có thể đi thích hắc..

Thế mà đến khi tỉnh dậy lần thứ ba, nàng mới kịp nhận ra mình đã có một chút tình ý với tên nam nhân biến thái kia.!!

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi thật sự từng nghĩ, rồi cũng sẽ có một ngày từ biệt mẹ. Hơn nữa tôi đã sớm hạ quyết tâm, muốn tự tay xử lý tất cả chuyện hậu sự của bà, dù sao tôi cũng yêu bà như vậy.

Nhưng tôi không ngờ được, chẳng lẽ định luật vẫn luôn phát tác một cách quá trớn như vậy, khiến cho tâm nguyện cuối cùng của tôi cũng không làm được.

Chỉ có thể nói, vận khí của mẹ thật sự là xúi quẩy đến cực điểm, cả đời đều là người đại diện cho bất hạnh. Lần đầu tiên trong đời đi máy bay, vậy mà cũng có thể gặp phải tai nạn trên không – loại phương tiện giao thông có tỉ lệ rủi ro thấp nhất.

Tôi bi thương cùng cực, nhưng điều càng khiến tôi tức giận hơn là. Mặc dù ra ngoài với mẹ, tôi luôn bị người ta hỏi có phải em gái tôi không, người phụ nữ đã chạm ngưỡng hơn 40 tuổi, thoát nhìn lại cứ như gái mười tám đôi mươi. Mặc dù bà mẹ ‘thiếu nữ’ của tôi lại đẹp theo kiểu vô cùng âm trầm, nửa đêm về nhà dọa khóc không ít quản lý viên bắc bắc. (cái này không hiểu, chắc tên người hoặc một nơi nào đó)

Mặc dù mẹ tôi đến cả bản thân mình còn không chăm sóc được, bà còn là một sát thủ phương hướng kiêm mù việc nhà vô địch, tính tình lại đơn thuần thiện lương, không có một chút ăn khớp nào với bề ngoài âm trầm của bà... tuy nghề nghiệp của bà luôn làm cho ai nấy sợ run, bởi vì bà là một thợ trang điểm xác chết.

Nhưng bà yêu tôi, vô cùng yêu tôi. Cho dù cả đời xúi quẩy, sống lưu lạc đầu đường xó chợ như thế, ngốc đến mức thay chồng cũ gánh món nợ khổng lồ, nghèo khổ thất vọng, bà vẫn dốc hết khả năng yêu tôi.

Tôi cũng yêu bà, rất rất yêu bà. Mặc dù mọi ngày tôi thường cười trên bà là Thiên Sơn Đồng Mỗ*, nhưng tôi thật sự yêu bà cực kỳ.

*Thiên Sơn Đồng Mỗ: nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, là chủ Linh Thử Cung. Mấy mươi năm trước, trong lúc đang luyện công bị Lý Thu Thủy, sư muội của Thiên Sơn Đồng Mỗ phá đám, nên từ đó, Thiên Sơn Đồng Mỗ có ngoại hình giống một cô bé con 12 tuổi.

Nhất là sau khi vấp ngã trên đường tình, tôi mới biết được, trên thế giới này, người duy nhất vĩnh viễn yêu tôi vô điều kiện, chỉ có bà mà thôi. Tôi nguyện ý giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, nguyện ý kiếm tiền nuôi bà, chỉ cần bà còn có thể lộ ra nụ cười xinh đẹp lại âm trầm lần nữa thì tốt rồi.

Nếu tôi là nam, không chừng đã phát triển ra loại luyện mẫu phức cảm, đủ để viết thành một cuốn tiểu thuyết sắc tình rồi. Đáng tiếc tôi là con gái.

Tôi đau lòng, vô cùng đau lòng, vừa giận vừa đau. Nhìn tấm ván trượt còn dựng sau cánh cửa, trên tường treo chiếc váy trắng của bà, nước mắt lại không kiềm được rơi xuống.

Biết thế tôi đã không nên mắng bà. Bà thích mặc váy trắng dài đến chân thì nên mua thêm vài bộ cho bà mặc, bà lười đi đường thì dùng ván trượt có sao? Hàng xóm bị dọa đến bệnh tim tái phát, là bọn họ tình thần yếu, nhất định đã làm việc gì trái với lương tâm, mới bị mái tóc dài bay bay của bà dọa chết khiếp, căn bản không phải lỗi do bà.

Đang thống khổ rơi lệ, tiếng chuông cửa chết tiệt cứ vang lên inh ỏi, cũng không để yên cho người ta thương xuân bi thu. Hạ quyết tâm làm lơ, người ngoài cửa lại không buông tha, đã rầm rầm lên cánh cửa.

Tôi giận dữ mở cửa ra... Sau đó càng tức giận hơn.

Lão cha vô sỉ của tôi cư nhiên hùng hùng hổ hổ đẩy tôi ra, đi vào. Lão già vô liêm sỉ này, ai cần lão đến dâng hương chứ?

Mặt người dạ thú, bên ngoài tô vàng nam ngọc trong bụng thói rửa. Lúc trước lừa mẹ giúp lão mượn một khoản tiền lớn, sau đó nhanh như chớp đệ đơn ly hôn lên tòa án – nói mẹ tôi không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, tố cáo bà vứt bỏ lão.

Chắc chắn, phần tử trí thức cấp cao. Luật sư quá ư là nghề nghiệp tài giỏi, lấy ra đối đãi với vợ trước có tốt mấy cũng không quá.

Nhưng tôi không ngờ còn có một định luật thế này: không có vô si nhất, chỉ có vô si hơn. Cho nên ngài luật sư vô si hơn người này, không phải đến dâng hương, mà là đến cùng tôi chia chác số tiền trợ cấp từ công ty hàng không.

Bạn có tin nổi chuyện này không? Ngộ nhớ sau này lão ta già đi, tôi không chịu nuôi lão, thế nào lão còn tố cáo tôi vứt bỏ không biết chừng! Rõ là tốt quá ấy chứ!

Dù sao mẹ đã mất rồi, tôi chả cần cố kỵ đến mặt mũi hay không mặt mũi gì nữa. Phốc một cái vọt thẳng tới sân thượng, tôi cầm cây chổi quơ mạnh, đồng thời hối hận đáng lẽ nên mang theo cây búa ở nhà, trong lúc gấp quá không biết để cây búa sắt đâu rồi.

Lão đuổi theo tới sân thượng, tôi vùng tròn đánh lão vài cái, nhưng đàn ông sức lớn, chẳng những đoạt mất cây chổi trong tay tôi, lão còn túm được lồng ngực tôi, đẩy mạnh tôi xuống ban công.

Lầu 14 đó a.

Rõ thật là hoang đường hết sức. Tôi mới gặp nỗi đau mất mẹ, lại bị lão cha cầm thú mưu sát.

Khoảnh khắc mắt tôi tiếp xúc với mặt đất, thế giới chớp mắt biến thành trắng đen, màu sắc đều bị rút sạch. Cứ tưởng là sẽ rất đau, nhưng trước mắt tôi chỉ có thứ ánh sáng trắng nhá lên chói mắt.

Cuối cùng đập vào tầm mắt chính là... bàn tay của tôi.

Tôi không biết khoảng trống trắng sáng kia kéo dài bao lâu, có lẽ mọi thứ xảy ra quá nhanh, đến cả đau đớn còn chưa kịp cảm giác.

Một lần nữa đập vào tầm mắt tôi, là một cánh tay trắng nhợt khác, rất đỗi quen thuộc. Tôi ngẩng đầu, là người đáng ra đã chết – mẹ tôi.

Bà vẫn cột kiểu tóc công chúa, váy dài trắng chấm đất, với nụ cười xinh đẹp lại âm trầm. Một tay nắm lấy tôi, một tay vỗ lên cánh tay tôi, chỉ về phía trước.

“...Mẹ, mẹ cứ trung bộ dạng như này sẽ dọa người đó.” Tôi không thể không thừa nhận, mẹ tôi rất xinh đẹp, nhưng mà đẹp kiểu nữ quý diễm mị nháy ra từ truyện Liêu Trai ấy.

Bà có chút ngượng ngùng cười cười, “Hết đau nè, Loan Ca. Phù phù, không đau... cha con chỉ là nhất thời kích động, ông ấy không có giết con nha...”

Tôi quay cái cổ qua 180 độ, đủ để nhìn thấy xương cột sống của thi thể mình. Không cần đến pháp y giám định, đây rõ ràng là mưu sát.

“Con không chết a.” Trước nay logic của mẹ tôi rất quái dị, “Con sẽ tiếp tục sống. Nếu không bị chính cha mình giết chết, sẽ bị ai nhường nào a...”

“Ông ấy đã giết con rồi.” Tôi bất đắc dĩ nói, “Không sao cả... mẹ, con đi theo mẹ. Không có mẹ con ăn không vô...”

“Con phải lớn lên a.” Mẹ kéo tay tôi, “Tuổi thọ của con còn rất dài, so với bất cứ ai còn dài hơn. Đừng hận cha con, trong lòng còn ôm bóng ma thù hận là không nên, bị chính cha mình giết chết, tâm lý sẽ trở nên khác thường...”

Bà lải nhải liên miên khuyên bảo, tuy mặt không chút biểu tình, nhưng tôi thấy rõ sự thiện lương và ôn hòa của bà.

Tôi để bà kéo đi, một bước liền vọt tiến vào một căn phòng bệnh 3 người.

Trên giường bệnh nằm hai người... người chết. Bởi vì họ không hô hấp. Mà căn phòng bệnh này không có đèn lại rất sáng, khiến cho một cái lỗ đen lớn chùng miêng chén lơ lửng giữa không trung, thoát nhìn đặc biệt nổi bật.

Một cô gái ăn mặc kỳ quái, bỗng dưng xuất hiện từ khoảng không, đứng kế lỗ đen kia im lặng nhìn chúng tôi. Thờ dài, “Chu Phồn, cô thật sự muốn làm điều này sao? Cả đời cô tích đức đã đủ để cho cô kiếp sau sống vô ưu vô lo.”

“Cái đó... không cần.” Mẹ nắm chặt tay tôi, “Thật ngại quá, đã để cho mọi người bị liên lụy vì tôi... Nhưng Loan Ca, Loan Ca không thể bị cha nó giết chết được... như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Kiếp sau sẽ rất khổ...”

“Ông ta đã giết con rồi.” Tôi thờ dài, “Mẹ, mẹ không cần nói giúp ông ta. Đàn ông đều là hạng người vô liêm sỉ, con đã sớm biết rồi.”

“Không, không được nói như vậy!” mẹ chột chột mũi tôi, bà lúc nào cũng vậy, luôn không nhớ đánh tôi, nhiều nhất cũng chỉ làm vậy, “Con sẽ tiếp tục sống...”

Tôi bắt đầu có chút cảnh giác. Mẹ tính làm gì? Muốn mượn xác hoàn hồn ư? Đừng nói một hơi rồi chuẩn bị hai cỗ thi thể cho tôi đó?

“Một người thôi, cô không muốn bị xé thành mảnh nhỏ, thì chớ động đến.” Cô gái kia thờ dài một tiếng, “Một người còn lại, bệnh tình nguy kịch, cô nghĩ cũng đừng nghĩ... Quên đi quên đi, dù sao lỗ hồng này cũng không phải chúng ta chọc ra, nhiều người ‘nhập cư trái phép’ cũng không tính là gì... Thay mẹ người tiết kiệm công đức cũng tốt.”

...Tôi đoán là tôi bị ảo giác. Sao giọng điệu cô ta nghe qua có cảm giác hả hê khi người khác gặp họa thế... ?

Cô ta dựng thẳng ngón tay trắng nhỏ lên, cười xinh đẹp đến vô cùng chói lọi, “Phải cảm ơn Hiền Viên quốc chủ đã xé toạc ra khe hở thời không này.”

Mẹ thả tay tôi ra, đẩy tôi một cái. Thân bắt do kỳ, lỗ đen kia mỗi lúc một lớn ra, đợi tôi ý thức được, thì người đã bị hút vào.

“Mẹ!” Tôi quay đầu gào lớn. Tôi biết logic của mẹ trước giờ luôn rất quý dị, nhưng không ngờ lại quý dị đến vậy a!

“...Loan Ca, nhớ trước khi đi ngủ phải đánh răng nha...” Mẹ tôi vòng miệng hô, “Đừng có kén ăn...”

Sau đó tôi không nhìn thấy bà nữa. Ai mà ngờ được, thì ra hồn phách cũng biết ngắt xiu.

oOo

Nhận xét của bạn Diệp Mộng nhà ta:

Không hổ là Seba đại nhân. Cái đoạn kể sở thích của người mẹ ấy, mình đọc sơ thấy buồn, đọc lại thấy buồn cười, suy ngẫm kĩ mới thấy ớn lạnh. Cứ thử tưởng tượng ở gần nhà 2 mẹ con nhà này. Bỗng một tối bạn đi làm hoặc ăn chơi nhậu nhẹt gì đó mà về trễ. Đang đi tà tà trong hẻm, thỉnh thoảng có vài ánh đèn, bạn căng da đầu sợ bọn cướp giật mình khắp nơi. Ai dè từ xa xa nhìn thấy một bóng trắng tóc đen dài từ từ “lướt” đến!!! Không đau tim mới là lạ!!!

oOo

Spoil xiu nào: cái lỗ hồng đó là do anh Long thần Hiền Viên xé mở cho cô y tá trong Man Cô Nhi. Cái người “cô không muốn bị xé thành mảnh nhỏ thì chớ động đến” là cô nàng bác sĩ đó, còn người bệnh tình nguy kịch là Man Nhi của chúng ta

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Từ lúc bắt đầu cuộc đời bi ai, là đã không thể lựa chọn cha mẹ.

Roi vào tình cảnh bị cha đẻ mình mưu sát là thảm vô cùng cực rồi, ai dè bà mẹ lúc còn sống đã thiếu dây thần kinh, chết đi cũng không mọc ra được sợi thần kinh tên là “logic” kia, tôi thực rầu hết sức.

Nằm trong đồng người chết, tôi im lặng nhìn trăng trên trời.

Tĩnh lại giữa đồng xác chết, tất nhiên không phải là kinh nghiệm tốt gì mấy. May mà mẹ tôi nghèo đến mức không có tiền cho tôi đi học lớp phụ đạo, lúc tôi lên tiểu học, tan học là đến nhà tang lễ làm bài tập. Tôi gần như là lớn lên trong nhà tang lễ, từ nhỏ đến lớn nhìn thấy người chết riết cũng quen, đã không còn chút cảm giác nào.

Thậm chí lúc lên trung học tôi đã bắt đầu làm thêm trong đó, ngay cả tắm rửa cho người chết tôi cũng đã làm qua, nhiều lúc không đủ người tôi còn có thể giúp đỡ hoá trang. Nếu không phải do trường học xa quá, tôi còn dự định tương lai sẽ phát triển dịch vụ mai táng nữa cơ.

Kết quả tôi học một trường cao đẳng thương nghiệp bình thường, tốt nghiệp với trình độ bình thường, làm một nhân viên kế toán bình thường. Có một mối quan hệ yêu đương cực kỳ bình thường, bởi vì rất bình thường cho nên bị đá một cách rất bình thường. Bị đá chưa được hai tháng, mẹ tôi gặp tai nạn máy bay, cha tôi sát hại tôi.

Tôi mới 25 tuổi, đã có một cuộc sống tiền kiếp vừa bình thường lại bị thảm.

Điều có vẻ không được bình thường là, bởi do người mẹ có tư tưởng logic đặc biệt của tôi cùng với cô gái sung sướng khi người gặp họa kia... mà tôi mượn xác hoàn hồn.

Tình hình còn tương đối không ổn là, tôi sống lại trong đồng xác chết, mà xác chết mặc đồ cổ trang.

Khi có sức đứng lên... tôi cảm thấy cổ rất đau, khoe miệng có máu, nhìn nhìn bàn tay mình... rất nhỏ, chiếu theo trình độ này mà xem, hẳn là một đứa bé cũng nên? Cần thận từng tí một sờ soạng từ trên xuống dưới, tạ ơn trời đất, may vẫn là con gái.

Rủi như chọn nhầm thân thể, tôi thật sự muốn chết thêm lần nữa. Tôi hận đàn ông, cũng không thể mỗi ngày lúc đi tiểu đều muốn tự thiến được.

Ngồi dậy, phát hiện một tòa cung điện bị cỏ dại che phủ mất một nửa, nhưng vô cùng xa hoa... có lẽ vậy. Nhìn cột đá được chạm trổ phức tạp thể kia,

cũng không phải là thứ ở tại một nơi vừa nhỏ vừa nghèo được. Nhưng cũng không phải là miếu thờ, không có tượng Phật, nhìn hình vẽ điêu khắc cũng không có liên quan đến Phật giáo.

Sau đó chính là đám người chết đang yên giấc đầy trên đất. Xem trình độ đông lại của vết máu, đoán chừng đã qua một ngày... Nhưng sẽ không nhiều hơn ba ngày, còn chưa nặng mùi.

Đi dạo một vòng từ trước ra sau, trong lòng tôi ngày càng mờ mịt.

Tôi xác định được mình đang ở trong một thâm sơn, nhưng trong thâm sơn lại có một tòa cung điện nửa sụp đổ như vậy rất kỳ quái, và cả những người vừa mới chết không lâu này nữa. Mặc dù tôi không biết đồ cổ trang bọn họ mặc thuộc triều đại nào, nhưng nhìn ra được là phục sức hoa lệ, ngón tay cũng không có vết tích lao động.

Vốn tưởng là bị cường đạo cướp bóc, nhưng ăn mặc tuy có hỗn độn, mà trăm vàng rơi đầy đất không ai nhặt, cái này mới kỳ quái.

Tôi còn tìm thấy phòng bếp trong cung điện, có lương thực cùng rau xanh, trứng gà, thịt đã có ruồi bọ. Càng quý dị hơn là, tôi cứ nhiên còn tìm thấy một căn phòng đá nhỏ, bên trong có bể nước nóng xa hoa.

Men theo dòng nước, tìm được đầu nguồn con suối, sỏi sùng sục đủ để luộc trứng.

Không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra. Tôi buồn bực vơ vài quả trứng gà đặt vào giỏ trúc, thả vào nguồn suối nước nóng, vừa luộc trứng vừa nghĩ cách làm rõ tình cảnh của mình.

Soi xuống mặt nước, tôi là cô bé tầm mười tuổi chải búi tóc nha hoàn. Mày mông mắt nhỏ, không có điểm gì xuất sắc, có vài phần tương tự tôi lúc còn sống. Ăn mặc rất mộc mạc, trên tay có vết chai, nghĩ có lẽ không phải là tiểu thư? Ít nhất toàn thân cao thấp tôi không tìm được trang sức gì đáng giá.

Rầu rĩ ăn vài quả trứng gà, lại uống vào mấy ngụm nước suối. Không có người có thể hỏi, tôi cũng đành ù ù cạc cạc vậy.

Ngồi một lát, tôi vẫn chậm rãi đi trở về. Mặc kệ thế nào, luôn phải sống sót trước cái đã không phải sao? Lại nói, những người chết vô tội lại đáng thương này, suy cho cùng cũng không thể để họ thối rữa ở chỗ này được.

Đây là một việc tổn thể lực không sai chút nào, may mà mới chỉ có 13 thi thể. Đào hố cho một đám tôi làm không được, nhưng hoá táng tập thể hẳn là làm được. Bên ngoài phòng bếp chất đống rất nhiều củi, tôi lòi mấy cái xác tập trung lại một chỗ, tiện tay chỉnh lại y phục cho họ, sau đó chất củi lên.

Thật sự xin lỗi, cơ thể này của ta thể lực không tốt lắm, đành ủy khuất các người vậy. Tôi im lặng nghĩ. Nhưng khi tôi kéo cánh tay của một bà bác, một bàn tay dưới thân thể bà ta túm lại tay áo tôi.

...Tôi lại là lần đầu tiên nhìn thấy thi biến* a. Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang treo trên bầu trời, tôi nghĩ cũng không đến mức ban ngày ban mặt gặp xác chết vùng dậy chứ? (thi biến: xác chết biết đi, walking dead)

Nhẹ nhàng đẩy bà bác nọ qua một bên, thì ra dưới thân bà ta đang đè một đứa bé trai, cả người toàn máu là máu, gương mặt tái nhợt, biểu tình căng thẳng nhìn tôi, hơi nhếch môi.

Xem ra lễ tang phải cử hành muộn một chút rồi... đã tìm được một người sống sót.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Mày đen mắt phượng, sống mũi cao thẳng. Đoán chừng là 7 – 8 tuổi, phải người khác mà gặp thì có lẽ sẽ nói đáng yêu, nhưng đối với người cả đời đã đối mặt với một người mẹ xinh đẹp như tôi đây, mỹ cảm đã có chút chai lỳ... Dù sao thoát nhìn cũng không đáng ghét.

Nhưng thằng bé dường như không thể cử động, ánh mắt lại vô cùng sắc bén, chẳng có chút đáng về gì là bị kinh sợ. Tôi sờ soạn định bụng xem thử nó có bị thương ở đâu không, ánh hung tợn trong mắt nó càng tăng lên.

Thằng bé mới bấy lớn, mà đã biết dùng ánh mắt bắn dao rồi, thực không đáng khen chút nào.

“Nhóc tên gì?” Tôi hỏi.

Thằng bé trừng mắt liếc tôi một cái, không thèm nói chuyện. Tôi muốn kéo nó dậy, phát hiện nó không thể cử động. Trong lòng bắt đầu phiền não, đừng nói là bị chém trúng xương sống hay là bị đập vào đầu, nên bị tê liệt rồi chứ?

Mặc kệ ánh mắt bắn dao vô dụng của nó, tôi cời quần áo nó tìm vết thương, phát hiện sau lưng trúng một đao, nhưng máu đã đông lại, có thể là bà bác kia đã dùng thân bảo vệ nó? Nhưng thân thể nó rất lạnh, thậm chí đã cứng ngắt. Nếu không phải có nhịp tim đập hô hấp mỏng manh, tôi quả thực đã tưởng là cương thi.

Ngẫm nghĩ, tôi cố sức bế nó lên, nặng chết đi được. Con giận dữ của nó càng tăng lên, trừng tôi. Tôi có cảm xúc rất muốn ném nó vào đống củi đốt chung cho rồi.

Nhưng suy cho cùng, tôi cũng không phải lão cha lòng lang dạ thú của mình. Vả lại, có một người sống thì có vẻ an tâm hơn chút, mặc dù là một thằng nhóc chả đáng yêu tẹo nào.

Lão đảo nghiêng ngã, tôi bế nó đến căn phòng sưởi nước nóng, dứt khoát lột trụi nó ra. Thằng bé nổi sùng đến mắt muốn tóe lửa đến nơi, thật sự là một thằng nhóc không biết lòng tốt của người ta gì cả.

“Ta làm vậy là muốn cứu nhóc đó, đồ ngốc.” Tôi tức giận bế nó lên, cẩn thận dò bước xuống bồn tắm, “Nhóc sắp lạnh đến đông cứng rồi, trước tìm cách làm cho nhóc ấm lên cái đã. Còn trừng ta? Không ném nhóc đi thiêu luôn là ta Phật tâm đó có hiểu hay không? Đồ ngốc.”

Tôi lau chùi giúp nó một lần, cả người nó liền căng thẳng, tôi cảm thấy một muốn chết đi. Cả một ngày hôm nay, xảy ra quá nhiều chuyện, thể xác và tinh thần tôi đều đã kiệt quệ, chả có tâm tình đâu mà phụ đạo tâm lý cho tên tiểu quỷ khí thế kinh người này. Thuận tiện tôi còn qua loa tắm rửa một cái, hoàn toàn mặc xác đến nó còn đang co quắp ở một bên.

Hôm đó tôi không cử hành lễ tang, kéo dài tới sáng hôm sau mới dọn dẹp chôn lửa.

Hôm đó sau khi tôi bế tiểu quỷ kia lên giường, rốt cuộc không bỏ dậy nổi nữa, vừa đỡ người xuống là ngủ lịm như chết, ngay cả chân cũng không có sức đập.

Mãi đến giữa trưa ngày hôm sau, tiểu quỷ kia mới nói với tôi một từ đầu tiên, “Nước.”

Tôi cho nó uống nước xong, dứt nó ăn trứng gà. Nhưng không hề để ý đến nó, càng không nói chuyện với nó.

Bởi vì thằng nhóc tiểu quỷ kia là nam.

Hiện tại tôi mà nhìn thấy đàn ông là muốn ra sức đánh một trận, nếu không phải nó còn nhỏ, tôi đã sớm đá văng rồi. Cứu nó là bởi vì trong phạm vi mười dặm chỉ có mỗi mình nó là người sống, ông trời có đức hiếu sinh, nhưng không có nghĩa là tôi phải trả lời một tên cầm thú tương lai.

Hơn nữa trước mắt có rất nhiều việc cần hoàn thành.

Trước tiên tôi phải kiểm kê lương thực, tìm cách sống sót, tìm hiểu về tình cảnh hiện tại, và cả việc tôi rốt cuộc đang ở nơi nào nữa.

Đến chập tối, tôi thấy nó vịn tường đi ra ngoài, xiu xiu nguyện vọng muốn đến diu nó đều không có. Lúc nó đi trở về, còn liếc xéo tôi một cái. Ánh mắt rất lạnh, tôi nghĩ độ lạnh của mình cũng đâu có kém cạnh.

Bất quá lúc cuối cùng cũng mò mẫm nấu xong nồi cháo mặn, tôi múc cho nó một chén, bổ sung thêm một quả trứng luộc sưởi nước nóng.

Đừng tưởng tôi sẽ đối tốt với nó, giữ cho nó không chết đói đã là biểu hiện nhiều nhất của lương tâm tôi rồi.

Nhưng rất nhanh đây thôi, tôi liền hối hận cho phần lương tâm quá mức no đủ kia của mình.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Chương 3

Tiểu quỷ này cư nhiên té bất tỉnh, còn bị té vỡ đầu.

Tôi biết nó lén lút vịn tường đi ra ngoài là muốn làm gì, con người có ba việc gấp chứ sao. Nhưng tôi nào biết nó đến cả đứng còn loạng choạng, đi đường lại như đang cưỡi mây chứ. Kết quả liệu chết không hé răng, chỉ là lúc trở về lại té nhào một cái, không biết có bị té chấn động não hay không nữa.

Liều chết bướng bỉnh cái rắm a!

Tôi tức tối khiêng nó trở về, nén giận bắt đầu làm một bà bu già. Nó tỉnh lại về mặt kinh ngạc, tròn mắt nhìn tôi chăm chăm. Lúc này tôi mới cảm thấy có điểm không đúng, hiện tại ánh mắt của thằng nhóc này thật sự quá thành thực.

Nhưng chuyện của mình còn chưa phiền xong, rất nhanh đã đem điểm nghi ngờ ấy ném qua một bên. Chuyên tâm làm sự nghiệp “bảo mẫu” vĩ đại của tôi.

“Ngươi tên gì?” nó mở miệng.

“Loan Ca.” Tôi cau gắt trả lời.

“Ta tên là Vô Cùng.” Nó nhắm mắt lại.

Tôi lấy làm lạ liếc nó một cái, không biết tại sao thái độ của nó đột nhiên mềm hoá đi. Đương nhiên vẫn còn rất đáng ghét, tôi diu nó đi nhà xí nó còn trung ra cái bản mặt nặng nề, tắm rửa giúp nó mà nó còn sỗ sùng với tôi.

Đã đi đứng thành ra như vậy thì đừng có đòi tắm bồn ngâm nước a! Vô liêm sỉ!

Nó tức đến run người, “...Ngươi ít nhất cũng để lại cho ta một cái quần lót chứ!”

Tôi bình một cái lên đầu nó, “Nhóc có từng thấy ai mặc quần áo mà tắm chưa? Được rồi, hàng họ bé xiu thế kia còn sợ người bị người ta thấy ư? Có mời ta cũng chả thèm xem đâu!” Tôi ném khăn mặt cho nó, “Chỗ ấy tự mình cạo đi!”

Tại tôi không tìm thấy bàn chải cán dài, bằng không đã xem nó như là một cái xác chết mà tẩy rửa rồi!

Thằng nhóc tức đến đỏ bừng cả mặt, lại ném mấy trăm thanh nhãn đào qua (mắt chứa dao), tôi thấy nó là đứa cực kỳ không biết ơn. Đàn ông đều là hạng người vong ân phụ nghĩa, ngay cả một thằng nhóc cũng không ngoại lệ.

Chờ nó khá hơn, tôi nhất định sẽ tiễn nó đi thật xa!

Giúp nó mặc quần áo xong, lúc công nó về, con giận của nó lại đột nhiên tan hết. Lúc lau khô tóc chải đầu cho nó, nó lại phi thường dễ bảo. “...Tại sao người chăm sóc ta? Người có mục đích gì?”

Tôi trực tiếp cầm cây lược gỗ gõ đầu nó.

“Bởi vì ta là một tên quý xui quẩy có lương tâm đầy ắp.” Tôi hung tợn nói, tức giận chải mớ tóc dài gần chạm đất của nó, “Nhóc còn có... người nhà không?”

“Chờ ta có thể cử động, người đưa ta về đi.” Nó thân nhiên nói, thực không giống với khẩu khí của một đứa bé.

Mặc dù tôi rất muốn quăng nó ra ngoài để nó tự sinh tự diệt, đáng tiếc lương tâm chết tiệt của tôi không buông tha tôi. Cho nên tôi cùng tiểu quý này ngủ cùng giường ăn cùng bữa, còn sợ nó nửa đêm đi nhà xí bị rớt tồm xuống đó, hoặc là té xiu ở nơi nào đó tôi không biết bị sói hoang tha đi mất.

Nó nói chuyện thật sự ít đến đáng thương, phải gọi là kiệm lời như tích vàng. Bất quá nó cho tôi biết, hiện tại là triều Đại Minh, tại vị là An Khang đế. Nhưng lịch sử nó kể khiến tôi có chút mù mờ, Minh triều có An Khang đế ở đâu ra... hơn nữa là Minh triều cư nhiên không có Vĩnh Lạc đế a! Vậy Minh Thành Tổ đi đâu?

Còn về tòa cung điện hoang phế này, nghe nói là hành cung suối nước nóng, bị bỏ hoang phế từ lâu. Nghe nói là dùng để giam cầm một phế thái tử, nhưng làm sao có nhiều người chết như vậy... nó cũng không rõ lắm. Tôi nghĩ nó còn nhỏ như vậy, biết được nhiều đó đã không dễ dàng, tôi cũng không gặng hỏi nữa.

Điều dưỡng được nửa tháng, tiểu quý kia mới không cần vịn tường đi nữa, nhưng vẫn còn rất suy yếu. Một tháng sau, nó mới xem như hoàn toàn hồi phục.

Nó ở trong phòng bếp bận rộn loay hoay nửa ngày, dùng bột đậu hòa với mật ong cùng với một ít dược liệu loạn thất bát tao nào đó, làm thành mười mấy khối lương khô kỳ quái, kéo tay tôi, điềm nhiên như không nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tôi hồ đồ.

“Người không phải muốn đưa ta về nhà sao?”

Tôi đúng là không nguyện ý lắm, nhưng có thể đá văng tiểu quý đáng ghét này đi thì thật tốt biết bao. Thuận tiện còn có thể rời khỏi vùng núi hoang này... Tuy rằng tiền đồ mờ mịt, nhưng so với việc phải luôn nhìn cái bản mặt phụng phịu của tên tiểu quý này thì tốt hơn nhiều.

Ít ra người bên ngoài còn biết cười.

“Ta đi gom ít vàng bạc.” Mang theo ít đồ đáng giá, dù sao cũng phải ăn cơm đúng không?

“Không cần.” Thằng bé túm chặt tôi, “Nhà ta có nhiều lắm.” Nó cuối cùng cũng nở nụ cười, chỉ là có hơi lạnh thôi, “Ta sẽ cảm tạ người thật hậu.”

Tôi cảm thấy rất bất an, mơ hồ có loại cảm giác đại họa sắp giáng xuống đầu. Nhưng dẫu sao nó vẫn là một thằng nhóc mới bảy tám tuổi, có thể giờ được trò gì? Và lại, cũng không thể để nó một mình đi về nhà được? Nơi đây là giữa rừng sâu cơ mà.

Tôi gật đầu. Lại không nghĩ rằng sau cái gật đầu này, tôi cùng tiểu quý kia cư nhiên chui rúc trong rừng sâu ba ngày, nơm nớp lo sợ mà cắm trại ngoài trời. Tuy rằng không gặp phải chim hoang thú dữ gì, nhưng đợi đến lúc chui ra được, hai người chúng tôi đã chật vật trông như thể hai tên ăn mày.

Bực mình phát hiện, căn bản không thấy được thôn trấn nào. Mà là một thác nước ở giữa rừng, không biết ở đâu ra có một cây cầu đá bắc ngang qua hồ sâu. Nó nói đi qua cây cầu đá rẽ vào một khúc cua nữa là ra, tôi thế mà cũng ngu ngốc tin theo.

Sau đó thì sao, tôi cũng không thừa nhận, rẽ vào một khúc cua lại rẽ theo cái kiểu này... nó đẩy tôi từ trên cầu đá xuống.

Trong lúc vừa rớt xuống vừa hét chói tai, tôi cắn giận nghĩ. Cái này gọi là quá tam ba bận, lão cha đẩy tôi xuống lần một lần, cô gái kỳ quái kia đẩy tôi đến thế giới quỷ quái này một lần, thằng nhóc tiểu quý này cư nhiên lại đẩy tôi rớt xuống thác nước!

Cái thế đạo gì thế này?! Có sao tôi cứ luôn xui xẻo vậy?!

“Khốn kiếp a!” Tôi vừa mới mắng ra miệng, phát hiện hai chân vững vàng đứng trên nền đất khô ráo. Tôi còn đang sửng sốt, Vô Cùng đã nhảy vào, lộ ra

nụ cười an tâm.

“Loan Ca, chúng ta an toàn rồi.” Nó thở dài thườn thượt, “May mà bố trí trước...”

“Bố trí cái gì?” Tôi hỏi.

Nó lại cười không nói, kéo tôi đi xem khắp nơi, thật sự là một bữa tiệc chiều dài mắt. Không ngờ nơi này còn có một cái động tiên, bàn đá ghế đá giường đá, hoa cỏ cây cối, như thể một vườn hoa trong nhà kính. Nhìn từ nơi này, thác nước giống như một cánh cửa kính thiên nhiên cực lớn rơi xuống đất, phân bố ánh sáng tuyệt đẹp, bọt nước nhún nhảy tung tăng, thấp thoáng có cầu vồng, lại không có một chút khí hơi ẩm ướt nào.

Tôi nghĩ đến Thủy Liêm động ở Hoa Quả Sơn.

“Đói bụng thì ăn trái cây hoặc là ăn cái này.” Nó đưa cho tôi một bình hồ lô, “Đây là đan dược chống đói.”

“... Vô Cùng, rốt cuộc ngươi là ai?” Tôi đã hoàn toàn không tìm thấy phương hướng nữa.

Nó liếc tôi một cái, mỉm cười nói, “Tối nay ta sẽ cho ngươi biết.” Dứt lời liền xoay người đi vào một gian nhà trúc, đóng cửa lại.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Tôi biết ngay là không nên tin vào đàn ông, cho dù là đàn ông nhỏ như vậy cũng như nhau cả. “Tối nay” của nó, bắt tôi đợi tầm mười ngày.

Nơi phúc địa động tiên này xác thực rất tuyệt, hoa quả ăn rất ngon, đan dược cũng có thể chống đói, thậm chí còn có một phòng tắm bồn nước nóng không thua gì khách sạn suối nước nóng. Chẳng những có thể thoải mái tắm rửa, còn có thể thoải mái giặt quần áo. (phúc địa: giống như đất có linh khí vậy)

Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, tôi căn bản không biết làm sao rời khỏi nơi phúc địa động tiên này, cũng không vào được gian nhà trúc kia.

Tôi tức tối đến muốn phá cửa, nhưng vừa ném mạnh một viên đá tới... tôi liền văng ngược ra, lập tức hôn mê.

Đợi đến khi Vô Cùng rốt cục đi ra, cái gậy tôi còn chưa hết sung.

Vốn đang nghiêng răng nghiêng lợi, đợi đến khi nhìn thấy nó tôi lại ngây người vài giây. Trong vòng 10 ngày ngắn ngủi, nó đã trưởng thành. Chẳng những cao hơn tôi một cái đầu, thoát nhìn giống hệt một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Hắn ung dung bình thần từ trong hư không lấy quần áo ra, rồi thay đồ ngay trước mặt tôi, an nhiên ngồi xếp bằng trên nệm hương bồ trước mặt tôi, “Tuy chỉ mới đến Trúc Cơ, nhưng muốn không chế ngươi, đã đủ.”

... What?!

Tôi tròn mắt nhìn hắn, căn bản không tìm thấy thanh âm của mình.

“Loan Ca, ngươi không hề tu luyện.” Hắn khẽ nhún mày, “Nhưng ngươi tán hồn như vậy, làm thế nào có năng lực đoạt xá*? Sau lưng ngươi rốt cuộc là ai? Có mục đích gì?”

(*Đoạt xá: cách nói của Đạo gia, chỉ việc mượn thân thể người khác để hoàn dương, chính là mượn xác hoàn hồn đấy ạ)

Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Vì có gì bà mẹ không đáng tin cậy của tôi, lại đưa tôi đến chốn nhân gian kỳ ảo này a...

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tiểu quỷ này cư nhiên té bất tỉnh, còn bị té vỡ đầu.

Tôi biết nó lén lút vịn tường đi ra ngoài là muốn làm gì, con người có ba việc gấp chứ sao. Nhưng tôi nào biết nó đến cả đứng còn loạng choạng, đi đường lại như đang cười mây chữ. Kết quả liệu chết không hề răng, chỉ là lúc trở về lại té nhào một cái, không biết có bị té chấn động não hay không

nữa.

Liều chết bướng bỉnh cái rắm a!

Tôi tức tối khiêng nó trở về, nén giận bắt đầu làm một bà bu già. Nó tỉnh lại về mặt kinh ngạc, tròn mắt nhìn tôi chăm chăm. Lúc này tôi mới cảm thấy có điểm không đúng, hiện tại ánh mắt của thằng nhóc này thật sự quá thành thực.

Nhưng chuyện của mình còn chưa phiền xong, rất nhanh đã đem điểm nghỉ ngơi ấy ném qua một bên. Chuyên tâm làm sự nghiệp “bảo mẫu” vĩ đại của tôi.

“Ngươi tên gì?” nó mở miệng.

“Loan Ca.” Tôi cúi gắt trả lời.

“Ta tên là Vô Cùng.” Nó nhắm mắt lại.

Tôi lấy làm lạ liếc nó một cái, không biết tại sao thái độ của nó đột nhiên mềm hoá đi. Đương nhiên vẫn còn rất đáng ghét, tôi diu nó đi nhà xí nó còn trung ra cái bản mặt nặng nề, tắm rửa giúp nó mà nó còn sỗ sàng với tôi.

Đã đi đứng thành ra như vậy thì đừng có đòi tắm bồn ngâm nước a! Vô liêm sỉ!

Nó tức đến run người, “...Ngươi ít nhất cũng để lại cho ta một cái quần lót chứ!”

Tôi bình một cái lên đầu nó, “Nhóc có từng thấy ai mặc quần áo mà tắm chưa? Được rồi, hàng họ bé xiu thế kia còn sợ người bị người ta thấy ư? Có mời ta cùng chả thêm xem đâu!” Tôi ném khăn mặt cho nó, “Chỗ ấy tự mình cạo đi!”

Tại tôi không tìm thấy bàn chải cán dài, bằng không đã xem nó như là một cái xác chết mà tẩy rửa rồi!

Thằng nhóc tức đến đỏ bừng cả mặt, lại ném mấy trăm thanh nhãn đao qua (mắt chứa dao), tôi thấy nó là đứa cực kỳ không biết ơn. Đàn ông đều là hạng người vong ân phụ nghĩa, ngay cả một thằng nhóc cũng không ngoại lệ.

Chờ nó khá hơn, tôi nhất định sẽ tiễn nó đi thật xa!

Giúp nó mặc quần áo xong, lúc công nó về, con giận của nó lại đột nhiên tan hết. Lúc lau khô tóc chải đầu cho nó, nó lại phi thường dễ bảo. “...Tại sao ngươi chăm sóc ta? Ngươi có mục đích gì?”

Tôi trực tiếp cầm cây lược gỗ gõ đầu nó.

“Bởi vì ta là một tên quý xúi quẩy có lương tâm đầy ắp.” Tôi hung tợn nói, tức giận chải mớ tóc dài gần chạm đất của nó, “Nhóc còn có... người nhà không?”

“Chờ ta có thể cử động, ngươi đưa ta về đi.” Nó thần nhiên nói, thực không giống với khẩu khí của một đứa bé.

Mặc dù tôi rất muốn quăng nó ra ngoài để nó tự sinh tự diệt, đáng tiếc lương tâm chết tiệt của tôi không buông tha tôi. Cho nên tôi cùng tiểu quỷ này ngủ cùng giường ăn cùng bàn, còn sợ nó nửa đêm đi nhà xí bị rớt tôm xuống đó, hoặc là té xiu ở nơi nào đó tôi không biết bị sói hoang tha đi mất.

Nó nói chuyện thật sự ít đến đáng thương, phải gọi là kiệm lời như tích vàng. Bất quá nó cho tôi biết, hiện tại là triều Đại Minh, tại vị là An Khang đế. Nhưng lịch sử nó kể khiến tôi có chút mù mờ, Minh triều có An Khang đế ở đâu ra... hơn nữa là Minh triều cư nhiên không có Vĩnh Lạc đế a! Vậy Minh Thành Tổ đi đâu?

Còn về tòa cung điện hoang phế này, nghe nói là hành cung suối nước nóng, bị bỏ hoang phế từ lâu. Nghe nói là dùng để giam cầm một phé thái tử, nhưng làm sao có nhiều người chết như vậy... nó cũng không rõ lắm. Tôi nghĩ nó còn nhỏ như vậy, biết được nhiều đó đã không dễ dàng, tôi cũng không gặng hỏi nữa.

Điều dưỡng được nửa tháng, tiểu quỷ kia mới không cần vịn tường đi nữa, nhưng vẫn còn rất suy yếu. Một tháng sau, nó mới xem như hoàn toàn hồi phục.

Nó ở trong phòng bếp bận rộn loay hoay nửa ngày, dùng bột đậu hòa với mật ong cùng với một ít dược liệu loạn thất bát tao nào đó, làm thành mười mấy khối lương khô kỳ quái, kéo tay tôi, điềm nhiên như không nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tôi hồ đồ.

“Ngươi không phải muốn đưa ta về nhà sao?”

Tôi đúng là không nguyện ý lắm, nhưng có thể đá văng tiểu quỷ đáng ghét này đi thì thật tốt biết bao. Thuận tiện còn có thể rời khỏi vùng núi hoang này... Tuy rằng tiền đồ mờ mịt, nhưng so với việc phải luôn nhìn cái bản mặt phụng phịu của tên tiểu quỷ này thì tốt hơn nhiều.

Ít ra người bên ngoài còn biết cười.

“Ta đi gom ít vàng bạc.” Mang theo ít đồ đáng giá, dù sao cũng phải ăn cơm đúng không?

“Không cần.” Thằng bé túm chặt tôi, “Nhà ta có nhiều lắm.” Nó cuối cùng cũng nở nụ cười, chỉ là có hơi lạnh thôi, “Ta sẽ cảm tạ ngươi thật hậu.”

Tôi cảm thấy rất bất an, mơ hồ có loại cảm giác đại họa sắp giáng xuống đầu. Nhưng đầu sao nó vẫn là một thằng nhóc mới bảy tám tuổi, có thể giờ được trò gì? Và lại, cũng không thể để nó một mình đi về nhà được? Nơi đây là giữa rừng sâu cơ mà.

Tôi gật đầu. Lại không nghĩ rằng sau cái gật đầu này, tôi cùng tiểu quỷ kia cứ nhiên chui rúc trong rừng sâu ba ngày, nom nớp lo sợ mà cắm trại ngoài trời. Tuy rằng không gặp phải chim hoang thú dữ gì, nhưng đợi đến lúc chui ra được, hai người chúng tôi đã chật vật trông như thể hai tên ăn mày.

Bực mình phát hiện, căn bản không thấy được thôn trấn nào. Mà là một thác nước ở giữa rừng, không biết ở đâu ra có một cây cầu đá bắc ngang qua hồ sâu. Nó nói đi qua cây cầu đá rẽ vào một khúc cua nữa là ra, tôi thế mà cũng ngu ngốc tin theo.

Sau đó thì sao, tôi cũng không thừa nhận, rẽ vào một khúc cua lại rẽ theo cái kiểu này... nó đẩy tôi từ trên cầu đá xuống.

Trong lúc vừa rớt xuống vừa thét chói tai, tôi cảm giận nghĩ. Cái này gọi là quá tam ba bận, lão cha đẩy tôi xuống lâu một lần, cô gái kỳ quái kia đẩy tôi đến thế giới quỷ quái này một lần, thằng nhóc tiểu quỷ này cứ nhiên lại đẩy tôi rớt xuống thác nước!

Cái thế đạo gì thế này?! Có sao tôi cứ luôn xui xẻo vậy?!

“Khốn kiếp a!” Tôi vừa mới mắng ra miệng, phát hiện hai chân vững vàng đứng trên nền đất khô ráo. Tôi còn đang sửng sốt, Vô Cùng đã nhảy vào, lộ ra nụ cười an tâm.

“Loan Ca, chúng ta an toàn rồi.” Nó thờ dài thườn thượt, “May mà bố trí trước...”

“Bố trí cái gì?” Tôi hỏi.

Nó lại cười không nói, kéo tôi đi xem khắp nơi, thật sự là một bữa tiệc chiều dài mắt. Không ngờ nơi này còn có một cái động tiên, bàn đá ghế đá giường đá, hoa cỏ cây cối, như thể một vườn hoa trong nhà kính. Nhìn từ nơi này, thác nước giống như một cánh cửa kính thiên nhiên cực lớn rơi xuống đất, phân bố ánh sáng tuyệt đẹp, bọt nước nhún nhảy tung tăng, thấp thoáng có cầu vồng, lại không có một chút khí hơi ẩm ướt nào.

Tôi nghĩ đến Thủy Liêm động ở Hoa Quả Sơn.

“Đói bụng thì ăn trái cây hoặc là ăn cái này.” Nó đưa cho tôi một bình hồ lô, “Đây là đan dược chống đói.”

“... Vô Cùng, rốt cuộc ngươi là ai?” Tôi đã hoàn toàn không tìm thấy phương hướng nữa.

Nó liếc tôi một cái, mỉm cười nói, “Tối nay ta sẽ cho ngươi biết.” Dứt lời liền xoay người đi vào một gian nhà trúc, đóng cửa lại.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Tôi biết ngay là không nên tin vào đàn ông, cho dù là đàn ông nhỏ như vậy cũng như nhau cả. “Tối nay” của nó, bắt tôi đợi tầm mười ngày.

Nơi phúc địa động tiên này xác thực rất tuyệt, hoa quả ăn rất ngon, đan dược cũng có thể chống đói, thậm chí còn có một phòng tắm bồn nước nóng không thua gì khách sạn suối nước nóng. Chẳng những có thể thoải mái tắm rửa, còn có thể thoải mái giặt quần áo. (phúc địa: giống như đất có linh khí vậy)

Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, tôi căn bản không biết làm sao rời khỏi nơi phúc địa động tiên này, cũng không vào được gian nhà trúc kia.

Tôi tức tối đến muốn phá cửa, nhưng vừa ném mạnh một viên đá tới... tôi liền văng ngược ra, lập tức hôn mê.

Đợi đến khi Vô Cùng rốt cục đi ra, cái gáy tôi còn chưa hết sưng.

Vốn đang nghiêng răng nghiêng lợi, đợi đến khi nhìn thấy nó tôi lại ngậy người vài giây. Trong vòng 10 ngày ngắn ngủi, nó đã trưởng thành. Chẳng những cao hơn tôi một cái đầu, thoát nhìn giống hệt một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Hắn ung dung bình thân từ trong hư không lấy quần áo ra, rồi thay đồ ngay trước mặt tôi, an nhiên ngồi xếp bằng trên nệm hương bồ trước mặt tôi, “Tuy chỉ mới đến Trúc Cơ, nhưng muốn không chê ngươi, đã đủ.”

... What?!

Tôi tròn mắt nhìn hắn, căn bản không tìm thấy thanh âm của mình.

“Loan Ca, ngươi không hề tu luyện.” Hắn khẽ nhủ mảy, “Nhưng ngươi tán hồn như vậy, làm thế nào có năng lực đoạt xá? Sau lưng ngươi rốt cuộc là ai? Có mục đích gì?”

(*Đoạt xá: cách nói của Đạo gia, chỉ việc mượn thân thể người khác để hoàn dương, chính là mượn xác hoàn hồn đấy ạ)

Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Vì có gì bà mẹ không đáng tin cậy của tôi, lại đưa tôi đến chốn nhân gian kỳ ảo này a...

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Có lẽ do tất cả mọi thứ vừa quá kỳ ảo lại rất khó tin, cũng có thể là do ánh mắt của hắc lóe sáng một cách khác thường, tôi nhìn mà có chút hoảng hốt. Tóm lại, tôi thành thành thật thật cung khai hết, mỗi một chi tiết lớn nhỏ đều không bỏ sót.

Tôi cứ tưởng hắc sẽ bảo tôi nói hươu nói vượn, mắng tôi nói láo đại loại thế... Kết quả Vô Cùng chỉ vuốt vuốt cằm, “Ra là thế... Hiên Viên đúng không? Thần tiên chương quản quy luật của vũ trụ?” Hắc ngưng trọng lắc đầu, “Biến thủ, không có gì là không thể xảy ra.”

Tôi nghe thấy thể hoàn toàn ù ừ cạc cạc, “A? Người tin tưởng ta?”

“Đương nhiên.” Hắc thần nhiên nói, “Đan dược chứa Chân tâm cở không cần rách bụng cô chui ra, có thể thấy được là lời nói thật.”

Mớ đan dược kia... Tôi ôm chặt cổ họng mình, đột nhiên cảm thấy cổ họng nhòn nhọt, vô cùng ghê tởm.

“Nếu cô đã nói thật, thì đương nhiên cô đã tiêu hóa hết rồi, đại bổ đấy.” Hắc an ủi cho có lệ.

“... Người rốt cuộc là ai hả?” Tôi hét rầm lên.

“Ta? Vô Cùng a.” Hắc cười nhạt, “Một người tu đạo.”

Hắc phát hiện tôi đối với tu đạo hoàn toàn không biết gì cả, bèn vô cùng vui vẻ đăng đàn thuyết pháp giúp tôi phổ cập kiến thức “Lịch sử Tu tiên”. Tôi nghe mà mắt nổ đom đóm, não ong ong.

Tóm lại, tu đạo được chia thành vài giai đoạn: Trúc Cơ, Toàn Chiếu, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa. Hắc nói một tràng, tôi nghe chỉ hiểu được như sau, Trúc Cơ xem như là sơ nhập bước vào con đường tu tiên, có thể hiểu là người tập sự, mãi đến kỳ Nguyên Anh mới được xem như là tu tiên nhập môn. Kỳ Hợp Thể chính là cấp cao thủ, chỉ thiếu Độ Kiếp nữa thôi là có thể bước vào bước đầu thành tiên, Đại Thừa là giai đoạn cuối cùng, chờ phi thăng thành tiên là sáng tỏ ra được.

Đương nhiên con đường tu tiên có ngàn ngàn vạn vạn người, nhưng tu được đến kỳ Nguyên Anh lại không được nhiều lắm, đến Hợp Thể còn thưa thớt hơn. Mà có thể Độ Kiếp thành tiên lại càng hiếm như vậy lần móng phượng. Những cao thủ của cao thủ của cao cao thủ kia, muốn tu đến Nguyên Anh không tốn một hai trăm năm là không được, tu đến Hợp Thể lại lấy đơn vị ngàn ra mà tính năm.

“Trước ta có một kỳ tài có một không hai, đạt được kỷ lục nhanh nhất, ngàn năm tu được đến kỳ Hợp Thể.” Vô Cùng thần nhiên nói.

“... Người thì sao?”

Hắc nở nụ cười, ầm áp tựa như gió xuân, lại che giấu một con hân ý thấu xương. “Ta tồn 250 năm, hậu kỳ Hợp Thể.” (hậu kỳ: giai đoạn cuối, kỳ cuối)

Tôi tròn mắt há hốc mồm nhìn hắc, chả biết có phải hắc đang đùa tôi hay không. Càng không biết nên kinh ngạc vì độ tuổi của hắc, hay là kinh ngạc vì đẳng cấp “trâu bò” của hắc nữa.

Hắc thở dài, “Nhưng sau khi đoạt xá thì tất cả phải làm lại từ đầu. Thân thể này tổ chất không được tốt lắm, tồn hết vô số linh đan của ta mới bước vào hậu kỳ Trúc Cơ... Còn tồn những mười ngày.” Vâng, hắc ngụ ý là, hắc vô cùng bất mãn.

Nhìn hắc mới vài ngày đã lớn chừng này, và cả chốn phúc địa động tiên quý dị này nữa. Theo lời hắc nói, hắc là một kỳ tài siêu cấp có một không hai, 250 năm đã tu được đến kỳ Hợp Thể. Nhưng kỳ tài có một không hai này lại bị đánh teo luôn thể xác, dựa vào đoạt xá (mượn xác hoàn hồn) mới có thể tiếp tục sống sót.

... Có thể đánh diệt thân thể của cao thủ của cao thủ của cao cao thủ, sẽ là kẻ thù như thế nào?

Tôi bỗng đứng bật dậy, “Rất vui được biết người, Vô Cùng tiên sinh. Thi ân không vọng báo, người cũng không cần đem chút ân huệ của ta đặt trong lòng. Ta nghĩ cô nam quả nữ ở chung một phòng không được thỏa đáng lắm, làm ơn nói cho ta biết cửa ra ở đâu là được, sau này còn gặp lại...”

Hắn rất chậm rất chậm nở nụ cười, “Ta nói bí mật của ta cho ngươi biết, ngươi cảm thấy sẽ đi được sao? Ta đã nói sẽ báo ơn ngươi thật hậu hĩnh.” Một cách chậm rãi, hắn nói, “Ngồi xuống.”

Tôi bàng một tiếng, móng đầu điểm nện lên tấm nệm bỏ đoàn, kiểu nào cũng không đứng lên được.

Vô Cùng mặt cười tươi rói, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy hắn vui vẻ như vậy, “Mặc dù chỉ mới đến kỳ Trúc Cơ, nhưng trói buộc một phạm nhân như ngươi, rất đơn giản.”

“Cái đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa nhà ngươi!” Tôi chửi ầm lên.

“Nào có thể nói như vậy chứ?” Hắn điểm điểm cằm, “Ta là có lòng muốn báo ân a... Cho nên muốn dạy ngươi tu tiên thôi. Có thể trường sinh bất lão, mãi mãi thanh xuân nha.”

“Cám ơn! Không cần!” Tôi thở phì phò cố gắng động dậy chân, đáng tiếc vô ích, “Ta rất hài lòng làm con người, không muốn làm yêu quái!”

“Thật vậy chẳng?” Hắn dường như tiếc nuối lắc đầu, “Tấm lòng thành khẩn hết sức chân thành không gì sánh được của ta, sao có thể khiến ngươi hiểu lầm thành làm yêu quái được? Ngươi... nuốt mười viên đan dược đúng không? Mười viên đan dược kia cũng không phải chỉ bọc mỗi Chân tâm cô thôi đâu... Ta vậy mà dùng rất nhiều dược liệu quý giá a. Nếu không tu luyện... chân khí thịnh vượng quá sẽ làm kinh mạch đứt vỡ a.”

Mồ hôi hột lã lẽ trượt xuống, tôi chỉ cảm thấy như tất cả máu đều trút khỏi đầu, có hơi choáng váng, giọng run run hỏi, “... sẽ như thế nào?”

“Sẽ không thế nào cả,” hắn rất sung sướng trả lời, “Chết có hơi thấm chút mà thôi.”

Đã từng, có một thứ lương tâm dùng không đúng chỗ nằm trong lồng ngực, ấy thế mà tôi không bóp chết nó, đến khi vạn kiếp bất phục tôi có hối hận cũng không kịp, chuyện thống khổ nhất trần đời cũng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Nếu ông trời nguyện ý cho tôi cơ hội làm lại một lần. Tôi sẽ nói với cái lương tâm chết tiệt kia bốn chữ: Cút mẹ mày đi.

Đương lúc hết sức hối hận khi lâm vào tình cảnh bị vong ân phụ nghĩa như này, Vô Cùng phi thường “họa vô đơn chí” nói, “Ngươi còn có ba canh giờ để cân nhắc. Đầu năm nay, muốn báo có mỗi cái ân sao mà gian nan thế?”

“Báo cái mông ả!” Tôi cùi không sợ lỗ nữa, “Ngươi mới không muốn báo ân! Ngươi là muốn báo thù!”

“Phần nào đó thôi.” Hắn rất tự nhiên thừa nhận, “Nhưng ta cảm thấy ngươi hầu hạ rất cẩn thận, tương lai còn có thể làm đỉnh lô. Lại là một vật đa dụng, không tệ.”

“Đỉnh lô là cái gì?” Tôi đột nhiên cảm thấy điềm chẳng lành.

“À, tên gọi mà thôi, không quan trọng. Thị nữ của người tu đạo đều được gọi là đỉnh lô...” Hắn mở tròn mắt, “Thệ giả như tư phù, bất xá trú dạ*. Đan điền của ngươi... dưới rốn ba tấc, bắt đầu có hơi đau nhói, đúng không?”

* Không Tử từng đứng trên bờ sông mà cảm khái rằng: “Thệ giả như tư phù, bất xá trú dạ. 逝者如斯夫,不舍昼夜”

Tức: thời gian qua đi như dòng sông chảy, miệt mài cả ngày đêm không ngừng.

Không Tử hơn 2500 năm trước từng nhắc nhở chúng ta về thời gian qua đi không ngừng, ông muốn nhấn nhủ những đời sau, dù ta là một người bình thường như bao người khác hay ta là một vĩ nhân trong lịch sử cổ kim thì cũng phải làm cho đời sống mà tạo hóa đã ban tặng cho ta có ý nghĩa, không để nó hư hoại, hoang phế, nên trân trọng, yêu mến và sống hết mình.

MTY: trời ơi, tại sao tu tiên mà còn trích cả Không Tử trong đây, má Seba ơi, sao truyện nào của má cũng Không với chả Tử... hix. Nói chung câu trên là chỉ thời gian trôi rất nhanh, không bao giờ quay lại.

Hắn không nói thì không sao, vừa nói xong tôi còn thật sự ần ần thấy đau. Tại sao tôi bị lương tâm trói buộc, đi cứu cái tên tu đạo đoạt xá lòng dạ hiểm độc này a?

“Làm đỉnh lô của ta có gì không tốt?” Hắn bắt mạch chun chun mũi, “Bao nhiêu người muốn còn không được đâu. Chi bằng thế này đi, ngươi tu đến kỳ Nguyên Anh ta liền mặc ngươi đi hay ở, thế nào?”

... Ít nhất là ở tù chung thân đã được sửa án rồi còn có thời hạn. Hơn nữa bụng tôi thật sự ngày càng đau.

“Hơn nữa ta là quân tử có đức độ, tuyệt đối sẽ không làm gì ngươi.” Hắn rất chi là ra vẻ đạo mạo nói.

Tôi vô cùng hoài nghi. Nhưng tôi đã đau đến người đầy mồ hôi, lại không đứng dậy được.

Tu đạo đúng không? Tu thì tu sợ gì ngươi chứ?! Muốn tôi tu tôi liền nghiêm túc tu, hơn nữa phải cố gắng tu đến cực kỳ lợi hại, sẽ có ngày tôi phải đánh cho tên khốn kiếp này rã ròi đầy đất.

Nghiến răng, tôi ôm bụng nói, “Ok! Nhưng ta... tuyệt đối không cần bái ngươi làm sư phụ!”

“Ồ, ta cũng không cần ngươi làm đồ đệ.” Hắn cười rất chi là chói lóa, “Há miệng ra.”

“A?” Có vậy là tu luyện sao?

Nhân lúc tôi ngẩn ngơ, hắn ném một viên đan dược đỏ tươi vào miệng tôi, chưa kịp nuốt đã chui tọt xuống bụng.

Tôi có bóp cổ cũng không kịp.

“Ngoan nào, đừng lộn xộn.” Không biết từ lúc nào hắn đã vòng đến sau lưng tôi, một tay ấn đỉnh đầu tôi, một tay đặt tại...

Dan điền của tôi.

... Đây là phi lễ a!

Nhưng toàn thân tôi đều cứng đờ không cử động được, ngay cả ngón tay út cũng không gập lại được. “Trên thực tế, ngươi là tu ma mới đúng?” Tôi nghiến qua kẽ răng.

“Không phải, ta thật sự là tu tiên.” Hắn vui vẻ trả lời, “Lắng tâm tĩnh khí a, bằng không sẽ càng đau hơn đó.”

Tôi tức đến phát run.

Chú thích đỉnh lô mutton của bạn Diệp Mộng: Đỉnh lô trong mỗi truyện tu tiên lại được định nghĩa khác nhau đấy. Trong Phàm Nhân Tu Tiên nó có nghĩa là dùng một người có giới tính khác (thường là nữ) để luyện công (không nhất thiết phải làm chuyện xoxo đâu). Có loại là truyền linh khí qua cho Đỉnh lô, để người đó tu luyện, xong lại hút ngược trở về. Có khi luyện xong thành cái xác khô luôn.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chưa bao giờ tôi buồn bực như lúc này.

Tình cách tôi vốn không phải cười to thì chính là khóc lớn, dù sao phát tiết cảm xúc ra mới tốt, có lợi cho tinh thần cả người khỏe mạnh. Bị ném tới thế giới này tôi liền biết buồn bực, lại chả biết là do đâu. Nhưng tôi chưa bao giờ biết, “buồn bực” cũng phù hợp với định luật: không có buồn bực nhất, chỉ có buồn bực hơn.

Bình tĩnh mà xem xét, Vô Cùng cũng không phải là một ông chủ khó hầu hạ. Ngược lại là đằng khác, hắn còn dễ chăm hơn mẹ tôi. Hơn nữa ở cái nơi không có đồ điện này, dùng phù chú nô dịch không ít sơn tinh thủy quái, để bọn chúng miễn phí làm công việc lao động nặng. Giặt quần áo nấu nước quét tước trong ngoài, hơn nữa hắn không ăn thức ăn chín, ăn chút trái cây, uống chút gió là có thể sống khỏe re, điểm này tôi thực khâm phục.

Nhưng kỳ hoa dị quả của Thủy Liêm động mặc dù ngon, tôi không ăn cơm cũng không thấy đói. Hắn hóa ra một đồng cây lúa vừa gặt xong, để cho đám sơn tinh thủy quái xui xẻo kia thu thập, nấu cho tôi ăn.

Thậm chí còn hào phóng đem bí mật lớn nhất của hắn bày ra cho tôi xem: một cái hộp ngọc tinh xảo, bên trong có một chậu hoa hơi co lại, thật giống hệt một đồng lúa tí hon, bờ ruộng phân chia rõ ràng, vừa vụn chia làm 6 khối, cây lúa bé tí ti không gió mà lay động, trong chớp mắt chín vàng.

Chờ hắn giải thích xong, tôi không nói gì.

Bảo vật kia có tên là “Chớp mắt trăm năm”. Chỉ cần ném hạt giống vào, trong chớp mắt sẽ trưởng thành, ném mầm dược vào chớp mắt đã qua trăm năm, cho nên trồng những thứ như linh chi ngàn năm, nhân sâm vạn năm gì đó, hoàn toàn chỉ là một bữa ăn sáng. Linh đan của hắn cuộn cuộn không ngừng mà đến như thế, cho nên tu vi của hắn hơn phân nửa đều là dựa vào cần thuốc mà ra.

...Nông trại vui vẻ phiên bản Thần tiên, bổ sung thêm vật phẩm cần thuốc của phái tu tiên nữa. Đây là loại cảnh giới quý dị như thế nào a...

“Ngươi nói cho ta biết cái này làm gì?” Tôi bịt lỗ tai.

“Nếu ngươi tiết lộ bí mật của ta...” Hắn cười đến thực sáng chói, “Lúc giết ngươi mới có đầy đủ lý do chính đáng a. Ta vốn là người cực kỳ phân rõ phải

trái.”

Đây mới chính là nguyên nhân buồn bực của tôi: Vô Cùng là cái tên biến thái đáng sợ, tôi nghiêm trọng nghi ngờ hắn có bệnh tâm thần phân liệt, lại còn là một tên điên cực kỳ thông minh.

Trên cơ bản, hắn không thật sự ngược đãi tôi. Khẩu quyết tu tiên, tâm pháp, chưa từng giấu riêng, ăn uống cũng vậy, chưa từng thiếu thốn. Việc tôi phải làm chính là dọn dẹp lại phòng ngủ và phòng luyện đan không nhiễm chút hạt bụi nào của hắn (tôi thật không biết muốn dọn cái gì), trải giường thay nệm (thật ra thì hắn ngồi tương đối nhiều hơn), hầu hạ hắn rửa mặt (nước đã có đám đầy tớ yêu tinh chuẩn bị sẵn, tôi còn đến làm chi?).

Công năng lớn nhất của tôi chỉ có hai việc. Thứ nhất, giúp hắn chải đầu. Hắn không búi tóc, cũng không buộc rối, nhưng hề nhớ ra là kêu tôi chải tóc cho hắn, lúc gội đầu càng phải chải cho suôn. Tôi không biết người tu tiên lại có sở thích này, chẳng lẽ làm thế có thể xúc tiến việc tu hành?

Thứ hai, lấy tôi làm gối ôm. Điểm này tôi càng buồn bực. Trên lý thuyết chúng tôi mỗi người đều có phòng riêng, trên thực tế tôi cũng không thể ngồi ngủ như hắn. Nhưng tôi thường xuyên mèm tý nữa bị dọa đến thông tim — nửa đêm tỉnh dậy phát hiện mình sắm vai cây trúc xanh, có con “gấu trúc tu tiên” dùng cả tay chân ôm cứng lấy mình, tôi nghĩ có lẽ tim của ai cũng không chịu nổi.

Lúc ban đầu, tôi còn tay đầm chân đá hòng thoát khỏi vận mệnh làm “gối ôm”, nhưng hắn đều tiện tay vỗ một cái, là khiến tôi sắm vai một cây trúc chân chính, tiếp tục giấc mộng làm gấu trúc của hắn... Dần dà tôi cũng buông tha cho việc vùng vẫy. Dù sao cứng ngắc ngủ một đêm thường sẽ xoay cổ, tôi sợ tạo thành thói quen bị sai cổ.

Tôi nghĩ là hắn có chút bệnh Phức cảm chim non*, dù sao hắn đoạt xá xong nhìn thấy tôi đầu tiên. Cũng không phải ngày ngày chạy tới, mà cách đầm ba bữa, lúc đó hắn sẽ giống như 1 đứa bé ngây ngô thích thú vậy, dù sao ngoại trừ cái việc giả gấu trúc này hắn cũng không có đam mê hoặc ý định gì khác.

* Phức cảm chim non: chỉ một loại tình cảm tâm lý giống như chim non, dựa vào ấn tượng ban đầu với một người nào đó mà có xu hướng dựa dẫm vào như chim non lần đầu thấy mẹ.

(Tôi là nói cái thân thể được hắn dày công bắt mạch này vừa tròn 10 tuổi, có thể có ý định gì a? Biến thái cũng là có cực hạn chứ.)

Cái hắn chân chính ngược đãi, chính là tâm hồn đáng thương của tôi.

Tôi nào muốn biết bí mật của hắn chứ, nhưng hắn không nói cho tôi nghe là không được. Tôi đoán hắn phải trốn kẻ thù làm rùa đen rút đầu do đó cảnh giới đã rút đến mức cực kỳ buồn chán, mới đi đuổi theo tôi kẻ bí mật. Tôi gào rống với hắn, bảo hắn đi mà nói với đám sơn tinh thủy quái, hắn không chịu, “Giết người có vẻ thú vị hơn.”

...Tôi chả thấy thú vị chỗ nào hết.

“Không phải cao nhân đều rất hàm súc sao?” Tôi lắc lắc đầu, cố gắng chặn kịp lỗ tai mình, “Người cũng già vờ thâm trầm chút đi chứ, cái gọi là bí mật chính là không có ai biết mới tên là bí mật...”

“Sai lầm rồi, bí mật là có người biết mới có thú vị một cách nguy hiểm.” Hắn bắt lấy tay tôi, “Đừng có giãy nữa, hay là ngươi muốn ta trói ngươi lại? Ta không biết ngươi có loại sở thích này nha, Loan Ca.”

“Ngươi nói ngươi nói đi! Ta không có cái loại sở thích đó!” Tôi là người rất giỏi ‘co được dẫn được’.

“Thực hết cách rồi.” Chỉ có lúc bắt nạt tôi hắn mới có vẻ mặt phong phú, thời điểm khác đều trưng cái bản mặt người chết ra, “Ngươi đã khản cầu ta như vậy, ta đành miễn cưỡng nói với ngươi vậy.”

Hắn tuyệt đối là bị tâm thần phân liệt.

Không ngờ tới bí mật của hắn quả đúng là có liên quan tới ‘phân liệt’ thật, vô cùng phức tạp. Tôi nghe hết ba bốn lần mới miễn cưỡng hiểu được...

Đối với giới tu đạo có loại cảm giác hình tượng sụp đổ.

Vốn tưởng rằng, Nông trại vui vẻ phiên bản thần tiên cộng thêm vật phẩm cần thuốc tu tiên là đủ quý dị rồi. Không ngờ chỉ có quý dị hơn, chứ không có quý dị nhất.

Cur nhiên còn có thêm cả Trường Sinh Linh Giá của Voldemort trong Harry Potter nữa... mà còn chia thành 4 mảnh. Cái này là cái gì a...

* Trường Sinh Linh Giá được tác giả J.Rowling định nghĩa là “một chỗ chứa mà 1 phù thủy Hắc ám có thể giấu một mảnh linh hồn của hắn với mục đích đạt được sự bất tử”. Tức là một pháp sư muốn bất tử thì chia linh hồn của mình thành nhiều phần rồi đem giấu đi, tuy yếu hơn nhưng lại khó giết hơn.

Tóm lại, có một người tu tiên nào đó đã có vật phẩm cần thuốc trong Nông trại vui vẻ phiên bản thần tiên, vẫn rất ý thức đầy nguy cơ rằng cảm thấy tu luyện quá chậm.

Bởi vì hắn là một tên quý xui xẻo của may mắn: chỉ cần kết bạn đi săn kho báu, mặc kệ là hai người đồng hành, ba người miễn phí, hay là năm người đi một tiểu phó bản, mấy chục người một đại phó bản, lúc nào cũng cả đội bị diệt, còn mỗi mình hắn sống, không bao giờ có ngoại lệ. Hắn chỉ việc nhặt cốt nhặt đến ấp bao đầy túi, đã vậy còn có thể kén cá chọn canh, cái này không cần cái kia chả bỏ. (nhặt cốt: tìm kho báu)

May mắn vĩnh viễn là hần, xui xẻo đều là đoàn viên của hần.

Nhưng người đi bên bờ sông, sao có thể không ướt giày. Không cần biết là quá nhiều bảo vật khiến người khác đỏ mắt, hay là người nhà bị nhốt cốt lên án công khai thực thi chính nghĩa, kẻ thù của hần ngày càng nhiều thêm tựa như quả cầu tuyết càng lăn càng to, khiến hần không thể không vội vã thăng cấp.

Tại một lần nhốt cốt nào đó, hần phát hiện một quyển bí kíp, vui mừng quá đổi. Một người cần thuốc quá chậm, phân thân thành bốn có vẻ nhanh hơn đúng không? Vì thế hần đã phân ra ba nguyên thần: bản tôn, nguyên thần đệ nhị, nguyên thần đệ tam, nguyên thần đệ tứ.

Bản tôn giữ nguyên thần đệ nhị tại bên người làm thức thần, cùng hần ý hợp tâm đầu. Lão Tam và lão Tứ thì niệm phong trong mật thất, lấy linh đan cho ăn như nuôi lợn, mà tất cả tu vi đều tập hợp đến trên người bản tôn, mới có thể ngắn ngắn trong 250 năm đạt tới độ cao vô tiền khoáng hậu.

Thoạt nhìn tất cả đều rất hoàn mỹ. Điều duy nhất không hoàn mỹ là, vì cho lão Nhị làm thức thần để sai bảo, nên bản tôn cũng cho thức thần tình cảm và năng lực tự suy nghĩ. Lão Nhị làm lâu ngẫu nhiên cũng sẽ muốn lên làm lão Đại, ngay tại một lần kẻ thù đánh tới cửa, lão Nhị nhân lúc nguy hiểm phản công lại bản tôn, đoạt lấy thân thể. Mất đi thân thể, bản tôn bị thương nặng chạy trốn tới chỗ nguyên thần đệ tứ — cũng chính là cái người vẫn chưa có tình cảm cũng như năng lực tự suy nghĩ – Vô Cùng.

“Ngươi...” đợi đến lúc tôi cuối cùng cũng nghe hiểu, da đầu từng đợt run lên, “Chẳng lẽ...”

“Oh, ta ăn hần.” Vô Cùng điềm nhiên như không, nói, “Ngõ hẹp tương phùng, kẻ mạnh thắng.”

Tôi bịch một tiếng té ngửa lên bàn. Liếc mắt nhìn hần, lại không biết nên nói gì. Từ biến thái và tâm thần phân liệt dường như không đủ để hình dung.

“Nhắc mới nhớ, ăn ngon hơn đan dược.” Hần còn dư vị liếm liếm môi, “Chỉ là tình cảm và trí nhớ có vẻ hơi đáng, bắt quá cũng không tệ, thực kỳ lạ. Lão Tam ở ngay tại cách vách, ta cũng thuận tiện ăn luôn, mùi vị nhạt nhẽo hơn nhiều, chỉ có mỗi mùi vị đan dược.”

Tôi nổi con rét lạnh. “...Kẻ thù lớn của ngươi...?”

“Chính là lão Nhị a.” Hần bình thản ung dung nói, “Hần có thân thể và tu vi, ta lại có trí nhớ và tình cảm hoàn chỉnh nhất. Đánh không lại, ta còn không biết chạy sao? Dù sao nguyên thần biến hóa so ra vẫn kém thân thể chân chính a. Có điều hần không biết ‘Chớp mắt trăm năm’ ở đâu, ta lại biết.”

Hần nhếch khóe môi, nở một nụ cười phi thường tà ác, “Cho nên ta liều mạng hồn phi phách tán, trộm ‘Chớp mắt trăm năm’, từ Tuệ Cực trốn tới chỗ này. Dù sao hần không dám nhảy vào khe nứt, ta lại dám a.”

Hần vén mái tóc đen dài rũ xuống trước mặt, “Ta vốn không có gì cả, đương nhiên dám vứt bỏ, ta đánh liều vậy mà thắng không phải sao. Thậm chí lúc hần đuổi theo còn bị tổn thương cực lớn...”

“Hần đuổi tới rồi sao?” Tôi thất thanh kêu lên.

“Ừ, không biết đang trốn ở đâu dường chừng.” Hần vẫn bình chân như vại trả lời, “Đù cho hần dưỡng ba đến năm trăm năm. Dù sao ta đã dùng tất cả tu vi đều hợp lại rồi, người đã trắng tay thì không còn sợ gì cả đúng không. Chẳng qua công lực hoàn toàn biến mất, cho nên mới cần đoạt xá lại một lần. Tuy nhiên ta sớm đã đoán trước hần sẽ đuổi theo, cho nên chuẩn bị động tiên này. Muốn khôi phục trình độ trước kia... Đoán chừng 100 năm là đủ rồi. Hắc hắc, ta đến thế giới này ba mươi năm, cũng không phải ngây ngốc chờ chết.”

...Đây có thể coi là “mình đấu với mình”, hay là “hợp lâu tất phân phân lâu tất hợp của Tâm thần phân liệt” không? Tôi cảm thấy thực choáng váng.

“Ta tu đến kỳ Nguyên Anh...” Tôi bắt đầu không kiềm được mà phát run, “Ngươi thật sẽ thả ta đi sao?”

“Sẽ a, chẳng phải ta đã đồng ý với ngươi rồi sao?” Hần vô cùng hào phóng nói, “Chẳng qua ngươi ở cùng ta một chỗ lâu dài, sẽ nhiễm khí tức của ta. Lão Nhị không tìm thấy ta, nhưng tuyệt đối sẽ tìm được ngươi. Không động được ta, nhưng động được ngươi. Ta nói này, lão Nhị không phải kẻ dụ dỗ gì đâu,” hần trưng ra nụ cười tươi rói rói, “Tuyệt đối không dụ dỗ như ta. Nếu ngươi không cẩn thận khai ra bí mật của ta...”

Hần thâm tình chậm chậm nâng mặt tôi lên, “Ta sẽ thực dụ dỗ giết chết ngươi.”

Tôi lại một lần nữa đem mặt nện lên bàn.

Ôi mẹ ời... mẹ phải để mắt đến sợi dây thần kinh logic kia đi... lúc đầu thai chuyển thể nhớ phải mọc ra a! Đừng có lại gây họa cho con cháu nữa...

oOo

Mạc Thiên Y: tóm tắt lại cái vụ Vô Cùng nuốt bản tôn:

Bản tôn bị lão Nhị chiếm thân xác, nên nguyên thần bản tôn chạy đến chỗ lão Tứ nhằm ăn lão Tứ để có sức mạnh, ai ngờ lão Tứ mạnh hơn, nuốt lun bản tôn, sẵn tiện ăn lun lão Tam ngay cách vách (vì lão Tam và lão Tứ bị nhốt trong mật thất, dùng đan dược nuôi mà), sau khi có được pháp lực kha khá, lão Tứ – cũng chính là Vô Cùng, vì ăn nguyên thần bản tôn nên có được ký ức, biết Chớp mắt trăm năm giấu ở đâu, sau khi lấy được bèn trốn về Trái Đất, vì qua Truyền Tống Trận, nguyên thần quá íu, nên mới phải chiếm xác thằng bé kia

Vô Cùng ăn nguyên thần Bản tôn, nên có tình cảm và ký ức của bản tôn, lão Nhị chiếm được thể xác nên chỉ có tu vi

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tục ngữ có nói: “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.”

Mặc dù logic của mẹ tôi trước nay vẫn luôn khiêm khuyết, nhưng bà đã hao tâm tổn trí giúp tôi sống lại, không phải là để cho tôi bị nhiễm bẩn thành một kẻ biến thái.

Cho dù tôi biết chạy trốn là một chủ ý rất cùi bắp, nơi này so với hành cung còn thâm sâu hơn rất nhiều, nhưng cho dù chạy về hành cung tự sinh tự diệt, còn tốt gấp mấy lần ở chỗ này chung đụng với một kẻ biến thái, để tương lai vì sinh tồn mà cũng bị biến thành biến thái.

Tiến độ tu luyện của tôi rất chậm, cho dù đã bị nhét vô số đan dược, ngoài việc khiến cho tôi ợ toàn là vị đắng ra, cảm giác chân khí vẫn khi có khi không, thường xuyên ngồi trơ ra đó mà ngủ gà ngủ gật.

Nhưng lúc tôi học đan dược lại khá hơn nhiều. Bởi vì học đan dược chẳng những học được phương thuốc cứu người, đan dược liên quan đến tu luyện, quan trọng nhất là, có rất nhiều khoản độc dược và mê dược vô cùng hữu dụng.

Học được nửa năm, tôi thuộc lòng không ít phương thuốc chế độc lợi hại, nhưng lúc gần chế được thuốc thì rút lui nửa chừng. Tôi không biết muốn hạ dược cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật, cần xây dựng tâm lý và động cơ vô cùng mãnh liệt.

Nhưng Vô Cùng lúc nào cũng có thể khiến cho người khác có động cơ mãnh liệt ấy.

Chuyện là như vậy, bởi vì tiến độ tu luyện của tôi quá chậm, không lúc nào bắt được cảm giác chân khí lưu động. Vô Cùng thực “có lòng tốt” muốn “tay nắm tay” dẫn dắt tôi thể nghiệm làm cách nào luyện vòng Tiểu Chu Thiên*. Căn cứ vào nguyên tắc kháng nghị không có hiệu quả, giấy dựa càng thấm hại hơn, tôi vẫn y như lúc hấn làm cái về mặt cười ngây thơ: để yên cho hấn một tay ấn đỉnh đầu tôi, tay còn lại ấn lên đan điền của tôi, lắng tâm tĩnh khí, tâm vô tạp niệm mà vận theo chân khí cường hấn của hấn.

* Tiểu Chu Thiên: Tiểu là nhỏ, chu là một vòng, thiên là trời. Tiểu Chu Thiên có nghĩa là vận chân khí đi một vòng nhỏ, nhưng khắp cơ thể. Còn vòng Đại Chu Thiên là vận chân khí đi hết toàn cơ thể.

MTY: Cái này dài dòng lắm, sau khi tham khảo một hồi mình tóm lại được như sau: luyện vòng Tiểu Chu Thiên là vận chân khí đi từ Mạch Nhâm sang Mạch Đốc, hoặc ngược lại. Khi vận cái vòng này, chân khí sẽ chạy qua những huyết sau: mắt, cổ, ngực, rốn, bụng dưới (là tuyến Mạch Nhâm) rồi tiếp tục từ bụng dưới vòng qua hậu môn, mông, xương cụt, thắt lưng, vùng lưng, cổ, đầu (là tuyến Mạch Đốc) rồi vòng ra trước.

Nói chung những chỗ nhạy cảm của con gái người ta là đều nằm trong cái vòng này đó ==”

Nhưng tôi thiếu chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì ngón tay Vô Cùng ấn lên đan điền của tôi, vẽ vòng tròn một cách phi thường ái muội.

Trong lúc nhất thời vừa thẹn vừa tức, tôi học máu.

Có hấn bảo hộ, tôi thật sự không xảy ra chuyện gì, ăn hai viên đan dược là tốt rồi, chỉ có hơi yếu mà thôi.

Nhưng hấn lại nói, “Làm gì mẩn cảm như vậy? Lúc trước người tắm cho ta, ta còn không phản kháng ấy.”

Trong ngày hôm đó tôi liền pha chế thành công “Thập lý dương hoa” (mùi đậm bông liễu) vừa phức tạp lại ác độc. Nghe nói sau khi trúng độc nghèo xong, thi thể sẽ biến thành một mảng phiến hoa, tiết kiệm phiền phức khi dọn dẹp. Đường lúc lòng tôi còn sôi sục căm phẫn tính tìm cơ hội ném lên đầu hấn...

* Bông liễu:

Vừa vào cửa, Vô Cùng đang tĩnh tọa ngồi thiền, gương mặt có hơi tái nhợt. Tuy nói đã đến kỳ Khai Quang, nhưng lúc ở kỳ Nguyên Anh trước đó tu luyện cũng rất trì hoãn, căn cơ cũng mong. Lúc tôi thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, hấn hao tâm hơn phân nửa chân khí tới cứu tôi, đến bây giờ còn chưa từng nghỉ ngơi. Lúc này, hấn không hề phòng bị, ngồi trên mặt đất dưới tàng cây liễu, lông mi rũ một vệt bóng mờ trên gương mặt tái nhợt.

Đây là cơ hội tốt. Nhưng tôi đứng một lát, buồn bực trở về đem cái chai có chứa Thập lý dương hoa khắc tên lên đó, rồi vào đan phòng (phòng chứa đan dược) đặt trong nhóm độc dược.

Thì ra, hạ độc cũng là một kỹ thuật sống.

Ôm đầu, tôi làm lại một lần nữa, lần này giảm độc tính, đổi thành hiệu quả tê liệt nghiêm trọng. Công dụng của thuốc có thể duy trì ba ngày đi, tôi nghĩ thế. Lại chuẩn bị bố trí một chút, mặc dù tôi học bùa chú còn “mèo ba chân” (chả đầu vào đầu) hơn cả con mèo ba chân, nhưng muốn khởi động trận phòng hộ trước phòng, vẫn còn làm được.

Chuẩn bị hết thầy xong xuôi, tay run run, tôi cảm Thập lý dương hoa không màu không mùi trông giống hệt phấn thơm kia, rắc lên người Vô Cùng, xoay người, nhắm mắt lại không đành lòng nhìn hân trùng độc ngã xuống đất.

Đợi một hồi lâu, lại không nghe thấy tiếng “phịch” kia. Tôi nghi hoặc mở mắt, toan quay đầu nhìn xem... quả thật có nghe được tiếng “phịch” kia, nhưng mà là tôi ngã xuống đất.

Bụng như quặn thắt lại, trong miệng ngũ vị đều xuất ra (ngọt, chua, cay, đắng, mặn), tim đập như nổi trống. Ủh, đây chính là triệu chứng ban đầu của Thập lý dương hoa chính công. Tôi bị lật ngược lại, đón nhận gương mặt cười hi hi của Vô Cùng.

“Người đã thiếu ba vị thuốc. Đây mới chính xác là Thập lý dương hoa.” Hân ngồi nhìn tôi.

“...Hồng duyên, thổ khâu, quyết thảo.” Tôi đảo cặp mắt trắng dã, “Ta biết.”

Sau đó tôi vì hiệu quả đau nhức và tê liệt mà bất tỉnh. Quả nhiên “văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công”*. Tôi thật không có tố chất làm sát thủ... nhưng Vô Cùng thì tuyệt đối có.

* Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công: biết đạo lý thì có trước có sau, mỗi ngành học thì có nghiên cứu chuyên môn riêng.

Câu này của Không Từ cả nhà ạ, nói nôm na là, mỗi người có sở trường riêng, trò không ắt phải kém thầy, mà thầy không nhất định phải cao mình hơn trò.

Đợi tôi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là rãng có hơi ê. Tôi đoán lúc mình bất tỉnh nhân sự thì nghiêng rãng nghiêng lợi. Vô Cùng ôm tôi, ánh mắt không có tiêu cự, thoát nhìn càng giống Hi Hàm Nhi*.

* Hi Hàm Nhi: chỉ về mặt cười ngây ngô, khờ khạo ngây thơ, chân thành, chất phác, đáng yêu, đằng sau nó còn có hàm nghĩa ảm áp.

Bên TQ thường tổ chức những quỹ Hi Hàm Nhi, là một dạng tổ chức phúc lợi giúp đỡ những đứa trẻ bị bệnh thiểu năng đại loại thế.

Lo go chung của nó đây:

Tôi ắt đã bất tỉnh một đoạn thời gian rồi, bởi vì tôi cảm thấy eo mõi lưng đau, do duy trì một tư thế quá lâu. Tôi vừa khẽ động, tiêu cự của Vô Cùng đã trở lại, “Ta nghĩ người sẽ hạ được gấp ba, không ngờ lại giảm ba vị.”

“...Hạ độc là một kỹ thuật hàm chứa kỹ năng chuyên nghiệp rất cao.” Tôi thoi thóp trả lời.

“Ta còn tưởng là người rất ghét ta.” Hân cười tươi tắn.

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, đúng là cực kỳ ghét. Nhưng tôi không nói ra miệng, chỉ nhắm mắt lại. Độc đại khái đã được giải, nhưng tôi còn rất yếu, chân lại còn nhũn ra.

Hiệp một, tôi thua thảm.

Ước chừng là dựa vào tâm lý mèo vờn chuột, Vô Cùng dạy tôi càng nhiều, càng gia tốc hiệu quả của độc được, còn dạy tôi cách mở Truyền Tổng Trận ra ngoài.

Chẳng qua là tôi không hạ độc hân nữa... tôi không vượt qua được cái lương tâm đáng ghét kia của mình. Tôi bắt đầu nghiên cứu thuốc mê và thuốc tê, phương thức hạ độc cũng dần thành thực, đa dạng đủ kiểu... tuy nhiên, chả có chút hiệu quả nào.

Vô Cùng là cái tên nhỏ mọn chuyên suy tính thiệt hơn, cho nên hân phản kích đều phi thường sắc bén mà còn khó đoán. Hân luôn phản kích ở lúc tôi lơ là phòng bị nhất, cho nên tôi có thể thường xuyên vì bị thuốc tê hoặc thuốc mê mà ngã vào nơi nào đó trong Thủy Liêm động.

Kể từ lúc tôi ngã sấp mặt bất tỉnh trong tô cháo, thiếu chút nữa vì một bát cháo mà tạo thành án mạng... Từ sau lần đó tôi liền mắc chứng sợ bát to, rốt cuộc không dùng tô đựng cháo hoặc canh nữa, cũng dập luôn ý niệm so độc với hân.

Cùng liều mạng với một lão yêu quái phân thân đã sống qua 250 năm, người khôn ngoan không làm chuyện khờ dại.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Qua một năm xui xẻo quen biết Vô Cùng. Tôi rốt cục cũng bắt được cảm giác chân khí vận chuyển, có thể tự mình chấp chững đi một vòng Tiểu Chu Thiên.

Một khi đã tỏ tường rồi, cảm giác thật đầy kỳ diệu. Tôi rốt cục hiểu rõ vì sao rất nhiều người tu đạo làm không biết chán cái chuyện tu luyện thoát nhìn vô cùng buồn tẻ này.

Lúc còn học cấp hai, tôi cực kỳ mê chạy bộ buổi sáng. Ban đầu là do giáo viên huấn luyện đội điền kinh yêu cầu, về sau tuy đã rút khỏi đội, tôi vẫn còn duy trì thói quen chạy bộ. Lúc vừa bắt đầu, chạy bộ cả người nóng bừng quá thực rất khó chịu, nhưng vượt qua giai đoạn khó chịu kia, toàn bộ thể giới liền trong suốt.

Không cần nghĩ gì cả, chuyên tâm nhất trí đuổi theo gió, tìm đập, hô hấp, bước chân, hài hòa đến thế. Tôi chính là một phần của thế giới... Tôi, chính là thế giới.

Một cảm giác đầy sức sống, bay cao. Lúc tôi đọc sách đến vô cùng mê mẩn, thì mới gần giống như cảm giác này.

Tu luyện cũng có phần tương tự, nhưng càng khuếch đại nồng đậm hơn rất nhiều lần. Đáy lòng tĩnh lặng, hết thấy đều tốt đẹp, cảm giác tràn đầy, không hề khiếm khuyết chỗ nào là thể.

Song, giống như tôi không thể chạy bộ cả ngày, tu luyện cũng có giới hạn. Lúc từ loại trạng thái hài hòa này trở lại cuộc sống hiện thực, sẽ cảm thấy hiện thực vô cùng thô tục, khiến người gai gai khó chịu. Tương phản quá lớn thật dễ dàng khiến người ta cảm thấy mất mát, phiền não bộc phát.

Tôi nghĩ, rất nhiều tôn giáo đều chú trọng vào thanh tịnh và tùy theo tự nhiên, vứt bỏ ham muốn hưởng thụ vật chất, nói không chừng là nhằm để trừ bỏ loại tương phản quá lớn này. Người tính cách thanh đạm không màng danh lợi có vẻ dễ dàng chịu được loại tương phản này hơn, tu luyện cũng đạt được thành quả hơn. Phàm tâm chưa mát, rất dễ dàng cảm giác được sự cô đơn, trống trải.

Khó trách tâm pháp đầu tiên là phải trầm ổn đạo tâm.

Từ sau khi thể nghiệm được tư vị tu luyện, tôi đối với Vô Cùng có phần nhẫn nại hơn chút. Tên gia hỏa này không có nửa điểm đạo tâm, lại chán đến chết bó chân trong sơn động này khổ tu. Không tìm tôi trừu chọc, hẳn phải tìm ai? Dù sao hẳn là một Hi Hâm Nhi đầu bị lủng.

Mặc dù tôi không hiểu hẳn là tà ác hay là ngây thơ, nói không chừng là thực tà ác một cách ngây thơ. Nhưng sống loại cuộc sống này thành quen, tôi cũng dần dần sinh lười, người cũng có tính trơ lì hẳn ra, hẳn cũng không phải ông chủ khó chịu đến vậy.

Năm năm sau, tôi rốt cục tu đến kỳ Trúc Cơ. Mà Vô Cùng đình trệ ở hậu kỳ Linh Tịch đã rất lâu, dựa vào ba hũ lớn linh dược cộng thêm bế quan hai tháng, rốt cục ‘ập’ vào kỳ Nguyên Anh.

Hắn vui vẻ ôm tôi mà liều mạng xoay quanh, tung lên tung xuống. Tôi được miễn phí thể nghiệm Đại nội thần song song với Chuột bay vũ trụ (Mighty mouse)*, thiếu chút nữa ói ra.

* Đại nội thần: tên trò chơi rơi tự do nổi tiếng ở công viên

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đường xa mệnh mỏng mà lộ trình tít mù.

Nhìn vùng núi rừng hoang vu này mà lạnh cả tim. Tôi có thể nhẫn nhịn chịu đựng năm năm không chạy trốn, làm cư dân đầu tiên trong chốn thâm sơn cùng cốc đầy sức sống mãnh liệt này.

“... Ngươi mang theo một người không biết bay sẽ rất phiền phức.” Tôi còn đang cố gắng vùng vẫy lần cuối cùng.

Vô Cùng chà mảy may để ý, cười đến phi thường tà ác, “Ngoại trừ bay, còn có rất nhiều biện pháp mang theo ngươi đi.”

Tôi còn chưa nghĩ thấu ý tứ của hắn, đã bị hắn dán hai lá bùa lên bắp chân tôi, vừa làm vừa giải thích, “Cái này gọi là giáp mã (giáp ngựa), một loại trong Kỳ Môn Độn Giáp.”

“Nhưng ngươi còn chưa dạy ta mà.” Tôi hồ nghi nhìn hắn.

“Đó là đương nhiên. Ngươi tưởng ta sẽ dạy ngươi công cụ chạy trốn tiện lợi này sao?” Hắn cười đến càng lóa mắt... lại tà ác hơn. Sau đó hắn dựng thẳng ngón tay niệm thần chú.

Thất lung tôi bật cong ra sau một cái, chân hoàn toàn không điều khiển được, tự mình phi nhanh hẳn lên. Dựa vào mức độ đau nhức của cơ mặt, tôi đoán vận tốc không dưới một trăm km/h.

Tôi phi thường mất mặt mà thét lên thê thảm, Vô Cùng nhàn nhả đi theo bên cạnh, “Nhịp thở, nhịp thở. Nhớ rõ nhịp thở a. Đến thở mà còn quên được, thì sao nhớ rõ vận khí đây? Điều khiển chân khí vận hành dưới bàn chân, hơi nâng chân lên cao chút... Nếu không giày người sẽ rách tả tơi.”

“Dừng lại! Cho ta dừng lại!” Tôi liều mình kêu la thảm thiết, “Dép guốc gì nữa? Rối mắt tiêu từ lâu rồi ~.”

Bạn có biết, dưới tình huống vận tốc đạt một trăm km/h, phanh gấp lại sẽ như thế nào không? Tôi biết. Nếu không phải tôi đã luyện đến kỳ Trúc Cơ, có chân khí hộ thể, chắc có lẽ tôi đã ngã dập thành một đồng thịt bầy nhầy.

Cho dù có chân khí cộng thêm Kim Chung Tráo*, tôi còn bỏ nhào lộn vài vòng, ngã đến thất điên bát đảo, một hồi lâu mới có thể ngồi dậy được, ôm chân khóc.

* Kim Chung Tráo: cái chuông vàng, tên một loại thuật pháp dùng để phòng thủ, khi thi triển sẽ hóa ra một chiếc lồng hình chuông phát ánh sáng vàng kim bao quanh thân thể người dùng nhằm cản trở mọi loại công kích hướng đến.

Công lực của tôi quá yếu, mặc dù không có vết thương gì lớn, bàn chân trần cũng chỉ trầy da đôi chỗ. Nhưng tôi được nuôi lớn một cách yếu ớt, đứt tay còn khóc không ngừng, huống chi trầy da tróc vảy đến năm sáu mảng.

Vừa quay đầu lại, căn bản không thấy bóng dáng Vô Cùng đâu, thật khiến tôi tức chết mà. Cư nhiên ném tôi trong rừng sâu này, còn mình thì không biết đã chạy đi đâu.

Càng nghĩ càng giận, tôi đứt khoát cất cao giọng... khóc lớn.

“Ai bảo người không chịu làm theo ta bảo?” Vô Cùng làm mặt lạnh ngồi xuống trước mặt tôi. “Đáng đời.”

Nộ khí công tâm, tôi vung quyền đánh hấn một hồi. Đánh đến mỏi tay, hấn cư nhiên không đánh trả lại. Phát tiết xong rồi mới cảm thấy sợ hãi, lẽ nào tên này lại đang nghĩ phương pháp phản kích ác độc hơn?

Hấn trừng tôi, “Đủ chưa?” Thở hắt ra, dùng ống tay áo lau sạch chân tôi, mang giày vào.

... Thì ra vừa rồi hấn đi nhặt giày cho tôi.

“Trong giày có cục đá.” Tôi nghiêm mặt.

Hấn ngoan ngoãn cởi giày ra, đồ sạch sẽ, lại giúp tôi mang vào.

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo. (Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải phùng gian trá thì cũng là đạo chính)

Nhìn ống tay áo tuyết trắng của hấn dính đầy bùn, đáy lòng tôi ảm áp, “Quần áo ai giặt?”

“Người.” Hấn nói một cách phi thường hợp lý.

... Biết ngay mà. Cui không sợ lờ rồi, tôi phát ra con phần nộ lớn nhất từ trước đến nay, mắng chửi hấn nửa ngày, phát ra oán khí đủ năm năm. Bằng một cách vô cùng mãnh liệt, tôi tuyệt đối không muốn đi tiếp nữa... cắm trại ngủ lại ngay tại chỗ!

Điều khiến tôi sồn cả tóc gáy là, Vô Cùng vậy mà không kháng nghị, không cười nhạo, không uy hiếp. Hấn im lặng nghe tôi mắng, im lặng nhìn tôi lòi chân bông từ trong chiếc nhẫn ra nửa ngày, quần mình thành cái kén, lại không hề giam tôi, cũng không trói tôi lại kéo đi.

Nói thật, hấn như thế còn đáng sợ hơn nhiều. Nhưng chạy cả nửa ngày trời, tôi thật sự rất mệt mỏi, khóc lớn một hồi lại đánh Vô Cùng một trận. Đại khái thể lực tiêu hao quá mức, vừa ngã lưng xuống tôi liền ngủ như chết.

Ngủ được một lúc, đương mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy có ai đó túm chân tôi. Tôi giãy ra... biết ngay là Vô Cùng sẽ không để yên cho tôi. Nhưng nhằm lúc tôi khổ sở muốn chết mà trả thù thật sự quá không có nhân tính rồi.

Kết quả không giày được, hấn ngược lại cởi giày tôi, một luồng chân khí mát lạnh xoay quanh nơi trầy xước, dần dần không còn đau nữa. Vô Cùng đang làm gì? Chữa khỏi kẻ chân sau đó gãi ngứa tôi hả?

Chờ tôi hoàn toàn không thấy đau nữa, hấn kéo chân xuống, đắp lên chân tôi.

Tôi đã buồn ngủ đến không mở mắt ra được, trong lòng mơ mơ màng màng. Vô Cùng thực khác thường, hết sức khác thường. Vật phản tác dụng... Chẳng lẽ vừa rồi hấn đi nhặt giày bị đụng trúng đầu?

* Vật phản tác dụng: một vật hay người đột nhiên thay đổi trái ngược, không bị bệnh thì chắc chắn là yêu quái.

Sau đó tôi được nâng lên cao hơn, gối lên thứ gì đó ảm áp... Một hồi lâu mới nhận ra là chân của Vô Cùng. Tôi cố gắng mở to mắt, nghi hoặc nhìn tên ma đầu này.

Hấn lại đưa tay che mắt tôi lại, “Muốn ngủ thì nhanh ngủ đi, bằng không ta liền trói người lại kéo đi đấy.”

Là tôi nghĩ nhiều quá rồi. Tôi xoay người nằm nghiêng, chẳng hơi đâu đi đoán sự khác thường của hắn. Dù sao hắn đã nguyện ý làm gối đầu cho tôi, đại gì không hưởng. Đợi tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nghe được một tiếng thở dài.

Có điều tôi nghĩ là mình nằm mơ. Tên ma đầu Vô Cùng kia đời nào biết thở dài phiến muộn như thế được

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau, Vô Cùng cũng tôi xuống núi.

Tôi cứng ngắc vòng tay lên vai hắn, trong đầu xoay chuyển một ngàn kết cục xấu. Hắn không dán giáp mã mà đã chạy nhanh được như thế, quả là kỳ Nguyên Anh, so với một kẻ tay mơ là phạm nhân mới biết tí ti như tôi rõ ràng mạnh hơn nhiều.

Nhưng trọng điểm không phải là cái này.

“... Người... Người rốt cuộc sẽ hạ Thập lý dương hoa với ta hay là Túy sinh mộng tử, hay là Luân hồi bất tận... lẽ nào người định dùng Khổn tiên thăng (sợi dây trời tiên)? Hay là người muốn giam cầm ta dưới chân núi nào đó?” Tôi nhin không được hỏi.

Hắn không trả lời, hơi thở dần nặng nhọc. “Người rất muốn thử nghiệm hết một lần luôn đúng không?” Hắn cười khẽ, “Loan Ca, ta không biết người có sở thích này đó.”

“Không không không, đương nhiên là không rồi!” Tôi rối rít xua tay.

Chẳng hề báo trước, hắn đột nhiên tăng tốc, tôi mém chút té ngựa ra sau, vội choàng tay ôm chặt cổ hắn. Nhưng hình như hắn cố ý, thoát cái thảng gặp lại, thoát cái đột nhiên tăng tốc, tôi cảm thấy xương sườn và xương gò má mình sắp bị mài rách đến nơi.

... Ra thế. Hắn chê hạ độc và giam cầm đều không sáng tạo, nên muốn giờ chiều này.

Xác thực vô cùng hữu hiệu, lúc chạm chân xuống đất ới đến mặt xanh mặt vàng, lần đầu tiên tôi biết, được người ta cõng cũng có thể gây ra hiệu quả say xe kèm vết bầm.

“... Người đã hết giận chưa?” Tôi nôn đến hấp hối, ngồi xồm xuống ven đường hỏi.

“Chưa.” Hắn đáp thật nhanh gọn, lại đặt tay lên đỉnh đầu tôi, đưa vào một luồng chân khí, cảm giác hoa mắt say xe mãnh liệt dần dần biến mất. “Mà thôi quên đi.”

Quên đi? Tôi khó hiểu dùng tay áo lau miệng, đi theo sau lưng Vô Cùng bước về phía trước, hoàn toàn không hiểu mô tê gì, lại thêm trần đầy phòng bị.

Nhưng điều khiến tôi càng ừ ừ cạc cạc là, Vô Cùng quả thật cứ thế mà bỏ qua.

Tôi đoán là lúc xuống núi, sự phồn hoa của hồng trần đã phân tán lực chú ý của hắn, cho nên không hề một lòng một dạ tìm tôi gây sự nữa. Cùng lắm là ấu trĩ chia chân ngáng cho tôi ngã — mà trong một hơi thở chia chân 3 lần — nhưng bị hắn chinh lâu như vậy, tôi sớm có thể mặt không đổi sắc mà gặp chiêu phá chiêu rồi, không hề có vấn đề nào.

Tất cả võ nghệ của tôi đều đến như thế, ngấm lại mà bi ai. Thình thoảng gặp kẻ thù mạnh, Vô Cùng đứng khoanh tay đẩy tôi ra tiền tuyến, tôi mới biết mình xem như cũng là cao thủ. Chậm như ốc sên cũng không biết xấu hổ mà đi ra đánh cướp... thế đạo gì thế này.

Điều khiến tôi ghen hờn không nói được gì là, tôi phụ trách đánh người, Vô Cùng thì rất lưu loát tiến lên thu hoạch... nói trắng ra là, cho dù đường đường chính chính mà đánh cướp bọn cường đạo, chỉ chứa lại cho họ quần áo trên người. Vàng bạc thì không cần nói tới, đến cả đao kiếm ám khí thuốc mê đều thu về làm sở hữu của mình tất, động tác rất chi là thành thạo lưu loát, có thể thấy được là cao thủ nhứt cốt.

Còn không thì bắt tôi vát và giặt một chồng quần áo lớn xong, hắn mới biểu diễn Chấn y địch trần (Võ áo sạch bụi) — dùng chân khí đánh văng tất cả bụi bặm và vết bẩn, ước chừng thuộc về hiệu quả giặt khô: dùng i-on rung động với tốc độ cao đại loại thế (?!), đây là nguyên nhân vì sao người tu tiên không tắm rửa không giặt quần áo vĩnh viễn có thể bảo trì bộ dạng thanh cao sạch sẽ.

Nhưng đến lúc tôi vát và giặt xong đồng quần áo của một tháng, hắn mới nói cho tôi biết sự thật tàn khốc này.

Mặc dù tôi đã cố hết sức không chế tất cả biểu tình, nhưng cơ mặt vẫn không kiềm được mà co giật vài cái. Hắn cười đến là vui vẻ.

Bất quá chút rắc rối vụn vặt này so với khoản nợ bảo thủ hoa hoa lệ lệ trước kia, thật sự là khác xa một trời một vực. Chúng tôi xuyên thành vượt trấn, như những người lữ hành lang thang. Mà Vô Cùng rất hăng hái, so với một người đã tu luyện 250 năm thật sự là chả giống chút nào.

Tôi cứ tưởng sống lâu như vậy đáng ra đã thấy qua rất nhiều mặt của cuộc sống rồi chứ.

“Là hần từng thấy, không phải ta.” Hần rất thành thực trả lời, “Từ Tuệ Cực đến Khải Mông, trong ba mươi năm ta đều vội vội vàng vàng thu thập thiên tài địa bảo, mở động phủ luyện đan. Nơi quen thuộc nhất chỉ có hoàng cung và động phủ.”

“... Người đến hoàng cung làm gì?” Tôi bản ㄟ.

“Đọc sách.” Hần thân nhiên trả lời, “Tốn một năm học giải mã, không đến bao lâu đã thông thuộc hết. Dù sao Khải Mông là ngọn nguồn của giới Tu Chân, văn tự là nhất mạch tương thừa (kể thừa từ cùng một mạch, nên anh không gặp khó khăn trong việc đọc hiểu). Vừa mới bắt ngờ đến đây, muốn dùng thời gian nhanh nhất dung nạp, vẫn nên đến tầng thư to lớn nhất của nhà để vương. Cũng không tốn bao nhiêu thời gian, trăm đạo thần thức vừa xem qua một cái là xong, rất nhanh. Có điều, thời gian học giải mã có vẻ lâu hơn.”

Mặc dù nghe được nửa hiểu nửa không, tôi còn xuyt xoa thần phục, “Quả nhiên tri thức chính là sức mạnh nha.”

Chắc có lẽ hần chưa từng nghe qua câu nói này, thế là xuất hiện vẻ mặt tán thưởng, “Nói hay lắm. Quả nhiên kẻ ngu ngàn lo vụn vặt ắt cũng có một cái ra hồn.”

... Miệng chó chẳng mọc được ngà voi.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Vô Cùng dẫn theo tôi, một đường lẫn lộn trong thành trấn, thường ghé nhất là những cửa hàng trang sức, đồ cổ, thậm chí còn có hiệu cầm đồ. Hần có một cái la bàn kỳ lạ, nghe nói là một tiểu pháp bảo dùng để dò kho báu, chỉ lớn chừng bàn tay. Dựa vào thứ đồ chơi này, chúng tôi đào ra được tiên thạch, linh ngọc ở rất nhiều địa phương kỳ quái, và cả một chồng tài liệu loạn thất bát tao.

Hần lúc nào cũng vẻ mặt điềm nhiên, móc ra một vốc lớn nào vàng nào bạc, như thế có xài cỡ nào cũng không hết. Theo như hần nói, thiên tài địa bảo khó có được, thứ vàng bạc vô dụng này thường xen lẫn trong quặng tiên thạch, tiện tay nhặt lên thôi, đối với hần cũng như cát đá vậy. Dùng thứ vàng bạc không được hữu dụng lắm này vào việc đổi lấy những thiên tài địa bảo kia... cho dù là loại thứ phẩm, cũng vẫn có lời chán. Ít nhất không cần mạo hiểm sinh mệnh.

Ban đầu lúc hần nhảy vào khe nứt, hai tay trống trơn, chỉ có một thanh phi kiếm, Chóp mắt trăm năm và một vòng tay trữ vật (giống túi thần kỳ của Doraemon ấy). Thậm chí Thủy Liêm động cũng là làm vội vội vàng vàng, vì đan dược đã chiếm phần lớn chỗ trong vòng tay. Nếu hần muốn tu lên cấp, chiếu theo phương pháp tu luyện bằng căn thuốc của hần, đành phải ra ngoài tầm bảo.

Hần dự tính đến thành trấn của phạm nhân vợ vét tất cả tài liệu dùng vàng bạc đổi được, sau đó sẽ trao đổi cùng với người tu tiên của bản địa (tôi nghĩ lúc cần thiết còn đánh cướp), cuối cùng mới đào thật sùng thật đến những hiểm địa săn tìm.

“Nếu không phải cảnh giới hiện giờ của ta quá kém, căn bản sẽ không bó chân trong Khải Mông này.” Hần cầu nhàu, “Ngay cả hộ tinh của Khải Mông còn có tài nguyên phong phú hơn cả chủ tinh đã cạn kiệt nữa.”

“... Khải Mông rốt cuộc là nơi nào a? Hộ tinh lại là người nào?” Tôi thắc mắc.

Hần ánh mắt đầy kỳ quái nhìn tôi, một hồi lâu mới thờ dài một tiếng. “Cũng phải, người không biết tất cả ngôi sao đều là hình cầu sao. Người đừng nói còn tưởng là trời tròn đất vuông đấy?”

Tôi bị oanh tạc đến ngu người luôn rồi.

Thật không nghĩ tới, thiên văn học và vũ trụ học của người tu tiên còn phát triển hơn cả thế kỷ 21.

“Khải Mông” trong miệng của Vô Cùng, chính là Địa Cầu. Hộ tinh chính là Mặt Trăng. Sở dĩ xưng là “Khải Mông”, vì nó chính là khởi đầu của tất cả. Nghe nói ngọn nguồn sớm nhất của người tu tiên chính là “Khải Mông”, sau đó do quá nhiều người tu tiên đã vét cạn kiệt tài nguyên, đành phải thử phát triển ra bên ngoài.

(hộ tinh: ngôi sao quay quanh chủ tinh)

(giải thích tạo, tức là người tu tiên đào sạch tron trái đất, xong đến hành tinh khác đào. =’')

Mà “Tuệ Cực”, là hành tinh tập trung số lượng người tu tiên đông nhất hiện nay, môn phái đông đảo. Cách Địa Cầu vô cùng vô cùng xa, ngay cả người tu tiên muốn qua lại đều phải tốn hơn ngàn năm.

Thập Di Ký quyển 1: “Đế Tử và Hoàng Nga du ngoạn trên mặt biển, lấy cảnh quế làm biểu, kết huân mao làm cờ, khắc ngọc làm cừu, đặt biểu đoàn.”

*Thập Di Ký: Cách đây hơn 200 năm, một trong những văn bản cổ xưa nhất nói đến người ngoài hành tinh phải kể đến cuốn “Thập Di ký” của Trung Quốc. Trong cuốn sách này có nhắc tới một chi tiết khá quan trọng về lần tiếp xúc gặp gỡ giữa người ngoài hành tinh và Tàn Thủy Hoàng.

**** Đế Từ và Hoàng Nga du ngoạn trên mặt biển; lấy cành quế làm biểu, kết huân mao làm cờ, khắc ngọc làm cru, đặt biểu đoàn;**

Đây là một câu chuyện tình xinh đẹp giữa người – thần. Đại ý là Hoàng Nga buổi tối ở Tuyền Cung dật cưỡi một mình buồn chán, bèn bỏ việc một thân một mình ngồi bè gỗ du ngoạn, theo gió phiêu bạt, trôi đến cửa sông Cù Tạng (địa danh trong truyền thuyết), trên sông khói sóng mờ mịt, gặp gỡ một chàng trai tuấn tú, chàng ta chính là con trai của Bạch Đế, là Thái Bạch kim tinh hóa thân hạ phàm – tên là Khải Minh Tinh (tức là sao mai, hoặc sao kim đầy ạ), hai người nhất kiến chung tình, thế là cùng ngồi thuyền du ngoạn, Thái Bạch đánh đàn, Hoàng Nga hát.

Theo như ở đoạn trên dịch ra nôm na là: hai người ngồi trên thuyền, lấy cây quế làm cột buồm, dùng hương thơm từ cờ thơm cột lên đầu cột buồm làm cờ, còn khắc một con chim Cru bằng ngọc đặt lên cột buồm, để định rõ phương hướng.

>>> MTY: qyq*kk?dplasxz... tình lược vô số câu chữ thể, cmm, xin đính chính với cả nhà là đoạn trên dùng cổ ngữ, nói đến đây cũng biết mình đọc hiểu và tóm tắt ra được nhiều đó là tốn hết bao nhiêu nơ-tron rồi... Muốn chữ thể thiệt chứ.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Theo như Vô Cùng nói, đó không phải là chơi thuyền trên biển thật sự, mà là bản ghi chép của một cặp tu tiên lúc băng ngang qua vũ trụ ghi lại. Mà ở Tuệ Cực, còn tồn tại vài chỗ có di tích Truyền Tống Trận cổ, nhưng từ lâu đã không còn sử dụng được nữa. Truyền Tống Trận cổ duy nhất có thể sử dụng, cũng đã mất thăng bằng vỡ toác thành một khe hở không ổn định, tỷ lệ truyền được đến Địa Cầu (Khải Mông) chỉ còn có một phần mười, còn lại là khả năng trôi nổi trong vũ trụ vĩnh hằng.

Không ngờ hán may mắn đến vậy, mà lão Nhị nhà hán cũng may mắn không kém.

Nhưng đối với tôi mà nói, chính là phi thường phi thường xui xẻo. Hơn nữa tôi còn nghe thấy bộ não trong đầu gần như đã nổ banh.

Nghiêm khắc mà nói, Vô Cùng là người ngoài hành tinh — hoặc là nói, là dân di cư đến Địa Cầu. Còn là một di dân tu tiên chỉ còn 3/4 nguyên thần.

Chuyện này được xem là chuyện gì, lại nên phân loại như thế nào? Tôi còn bị hán dây dưa, chuyện này là sao a?

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Vì tránh cho đầu nổ mạnh, tôi quyết định không thêm nghĩ đến mớ không gian vũ trụ tu tiên loạn thất bát tao này nữa.

Có thể nào hán vẫn là Vô Cùng, một tên biến thái mặt cười ngây ngô. Mỗi mình hán thôi cũng đã đủ phức tạp lắm rồi, không cần phải đi truy cứu bối cảnh của hán nữa... nếu như tôi không muốn bị phun óc do sử dụng trí não quá độ.

Hiện tại tên “mặt cười ngu” (Hi Hàm Nhị) kia đang ở bên ngoài đập cửa đến rung trời, rất bất mãn tôi tắm rửa lâu quá. Tôi đương nhiên đã học được Chấn y dịch trần, cũng biết mình đã rất sạch sẽ rồi. Nhưng tắm rửa là chuyện hưởng thụ của mỗi một người hiện đại, cho dù tôi đã đến cái triều Đại Minh loạn xạ ngàn này, cũng không thể cướp đoạt đi cái quyền tắm của tôi được.

Chuyện này có liên quan đến thỏa mãn tinh thần, chứ chả can hệ gì đến bản hay không bản cả.

“Đừng có làm ồn nữa!” Tôi rống to, “Ngay cả tắm cũng muốn quấy rầy... không phải ngươi nói là muốn đi đào bảo sao?”

“Ba khối tiên thạch hạ cấp mà bảo cái gì?” Hán khịt mũi khinh khinh, “Đưa cho hán cũng không thèm, ta cư nhiên thế mà ghen khuấy đi thu loại rác rưởi này... Hôm nay ta còn chưa chải đầu đấy! Nếu không ra ta liền vào đó! Có gì mà ta chưa thấy cơ chứ...”

“Cái đầu của ngươi... vĩnh viễn có rồi đầu mà phải chải?!”

“Vậy ngươi có cái gì cần tẩy mà phải tắm?”

...Thật vất vả mới được ở trong một khách sạn lớn nhất kinh thành, còn không cho tôi hưởng thụ một chút lạc thú tắm bồn, còn có thiên lý hay không hả?

Nhưng bị Vô Cùng phá cửa tông vào hay là ngoạn ngoạn mở cửa, hai mối họa, chọn cái nhẹ hơn, tôi còn tâm không cam tình không nguyện đứng lên mặc quần áo, làm mặt lạnh ra mở cửa. Hán bực dọc đi vào, đá bồn tắm bay ra cửa phòng, thuận tiện làm bốc hơi nước đọng trên đất.

Tôi đang lau khô tóc, hán tùy tiện vỗ hai cái liền khô. Thờ phỉ phò ngồi xuống, “Chải đầu!”

Từ lúc vào kinh thành, tính tình hán trở nên không tốt. Chúng tôi vốn nghĩ đến dưới chân thiên tử, có lẽ sẽ đào được nhiều bảo vật hơn, ai dè lại hoàn

toàn trái ngược. Càng hy vọng thì càng thất vọng, tâm tình hần rất tệ, quả thật là không gì sánh kịp.

Điều duy nhất có thể khiến hần bình tĩnh, chỉ có chải đầu. Tôi nghĩ việc này có ý nghĩa và công hiệu tương tự như mèo tự rửa mặt, khi chải lông bắt rận cho nhau vậy. Tôi đề nghị hần biến thành một con mèo tự mình chải chuốt đi, kết quả là bị hần biến thành một con mèo xúi quẩy, bắt tôi ăn hai con chuột.

Biết thế tôi đã đề nghị hần biến thành khi, ít nhất khi được cho ăn trái cây. (sao chị không nghĩ là ăn rận =.=)

Thật muốn cắm cây lược gỗ vào đầu hần, đáng tiếc tôi bị bức bách bởi thể lực tàn ác, giận mà không dám nói gì. Có điều tóc hần thật đẹp, đen như lông quạ, bóng như dải lụa đen. Mỗi lần chải đầu cho hần, ngay cả tâm tình tôi cũng bình tĩnh trở lại.

Nhưng vừa ngẫm lại lại thấy bi thương, tôi quả thật đã trầm luân, thế này có khác gì hai con khi tia lông cho nhau chứ?

Hơi thở của hần dần dần đều đặn xuống, “Loan Ca, có cha mẹ... là cảm giác thế nào?”

Tôi thoáng ngưng trệ, “Cha ta là một gã khốn. Mẹ ta lại rất tốt, có điều hơi thiếu dây thần kinh... sao tự dưng ngươi lại hỏi cái này?”

Hần im lặng, một lúc lâu mới nói, “Ta đương nhiên không có... mà là hần, lúc một tuổi mẹ hần đã chết, lên năm sáu tuổi thì hần bị cha mình bán đến Động Huyền làm được đồng chạy việc. Hần không nhớ rõ mặt cha mẹ.”

(MTY: thường xuyên sẽ thấy Vô Cùng nhắc đến “hần”, hần đây chính là bản tôn, là cái người chia nguyên thần mình thành 4 phần á)

Tên ‘mặt cười ngu’ này chắc chắn hôm nay đã gặp chuyện gì đó.

“Lục Tu Hần chính là ngươi, ngươi chính là Lục Tu Hần.” Tôi thờ dài. Lúc hần không gây sự với tôi, ngẫu nhiên sẽ có lúc phát ra nhân tính, những lúc đó tôi sẽ rất khó mà hung bạo với hần. Ấn tượng đầu tiên luôn rất quan trọng, lúc nào tôi cũng cảm thấy, hần vẫn là đứa bé yếu ớt, toàn thân đầy máu kia, hấp hối vươn tay túm lấy tay áo tôi.

Lương tâm đặt không đúng chỗ lại thêm bản năng người mẹ, thật sự là nổi bi ai của người phụ nữ mà.

“Không phải.” Hần nghiêm túc trả lời, “Hần là hần, ta là ta, lão Nhị là lão Nhị, lão Tam là lão Tam. Chúng ta giống như là giam cãnh phân gốc vậy, tuyệt đối sẽ không ở cùng một gốc cây nữa.” Hần nhấn mạnh, “Ta chính là Vô Cùng.”

... Đừng có vũ nhục thực vật. Thực vật người ta không có cái tật xấu tương tàn nuốt chửng lẫn nhau.

“Thực vật là loài rất hòa bình.” Tôi trả lời đầy ảm ý.

“Cái gì?” Hần nghe không hiểu.

Tôi hàm hồ cho qua, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“... Có một đứa bé, thiếu chút nữa bị ngựa giày chết. Cha nó chỉ là một người phạm, nhưng lại xông tới bảo vệ nó.” Hần trầm mặc trong chốc lát, “Đứa bé kia, khóc rất thương tâm, người đàn ông thôi thóp kia, nâng tay đỡ dành đứa bé, bảo nó đừng khóc.”

Hần vẫn có hần một vấn đề. Hần có được tất cả trí nhớ và tình cảm, nhưng hần không chấp nhận bản tôn, chỉ hờ hững thu lấy tri thức hần cần. Chôn hồng trần vạn trọng, vui buồn ly hợp này, so với người cách một tầng trí nhớ như hần mà nói, có lẽ hình ảnh kia đã gây chấn động rất lớn không chừng?

“Ta đã giết con ngựa kia, cứu người đàn ông nọ.” ngữ khí của hần mềm nhẹ, “Ta không nên làm như vậy có đúng không? Nếu là hần chắc chắn sẽ không phải làm như vậy. Chuyện như vậy chỉ sẽ rước tới phiền toái... Ta cảm thấy vừa vui vừa khổ não, lại cảm thấy thật phiền...”

Không nhịn được, tôi sờ sờ đầu hần. Mặc dù hần làm ầm ĩ như thế, ngây ngô như thế. Hần tà ác một cách rất hồn nhiên, nhưng đầu sao vẫn là hồn nhiên.

“... Ngươi không phải đã nói ngươi là Vô Cùng ư? Vậy ngươi quan tâm liệu Lục Tu Hần có làm cái gì hay không, để làm gì? Ngươi thích làm gì thì cứ làm cái đó... lúc ngươi bắt nạt ta có do dự đâu, hiện tại do dự cái gì? Ta không tin Lục Tu Hần sẽ bắt nạt ta như thế.”

“Tất nhiên rồi.” Hần cúi đầu nở nụ cười, “Bắt nạt ngươi thật thú vị.”

Tôi hậm hực chải ba cái, hần không thể giặt phẳng đầu hần xuống.

Hần bị tôi kéo đau, ôm đầu nhảy dựng lên, “Ba ngày không đánh, tính nhảy lên đầu lật ngói rồi đứng không!”

Đang thủ thế chuẩn bị khai chiến, vẻ mặt hần chợt nghiêm lại, hơi thở lạnh lùng, mở miệng phả ra sát khí cuộn cuộn, “Quả nhiên phiền toái đến rồi.” Hần quát nhẹ với tôi, “Đợi ở đây đừng đi đâu hết, chờ ta trở lại.”

Miệng niệm phi kiếm, nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

Cắm cây lược gỗ, tôi đứng trân trân ngây người.

MTY: thật ra anh Vô Cùng vẫn rất ngây thơ đúng không, từ nhỏ đến lớn bị nhốt trong mật thất, đứt đạn được thì ăn, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tính cách vận vẹo của anh cũng từ đây mà ra... Hàizz... cũng do Lục Tu Hàn cả.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đợi tôi rồi cuộc không tra được khí tức của Vô Cùng nữa, không thể phủ nhận, tôi mừng như điên suốt 12 giờ... rồi 24 giờ.

Cả ngày lẫn đêm bị “miếng cao da chó” đáng ghét kia dán lên lưng suốt 5 năm lẻ 3 tháng, đến cuối cùng tôi đã được hít thở bầu không khí của tự do.

Ngủ không cần đóng vai làm gậy trúc nữa, cũng sẽ không thỉnh thoảng móc phải răn từ trong chăn ra nữa. Tôi muốn đi đâu thì đi, mỹ mãn dạo phố cả một ngày, không có người sẽ có ý ngáng chân, xia xối tôi, lại càng sẽ không có người châm chích, bắt nạt tôi.

Cảm giác được tự do thật tuyệt vời.

Ngày đầu tiên, tôi quả thật nghĩ như vậy. Tôi lên kế hoạch nghĩ cuộc sống của mình sẽ như thế nào, có lẽ đi làm một bà thầy bói giả thần giả quỷ cũng không tệ, dù sao 5 năm nay tôi cũng học được chút thủ đoạn có thể hù người ta. Hoặc là làm thầy thuốc, tôi biết luyện chế vài loại đan dược đơn giản, dược liệu cũng không phức tạp lắm.

Nhưng ngày hôm sau, tôi đột nhiên cảm thấy những viễn cảnh và nguyện cảnh đó đều không còn thú vị nữa. Tôi không thừa nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, rằng tôi đang lo lắng.

Tôi vậy mà lo lắng cho Vô Cùng. Chuyện này quả thực khiến cho tôi tái cả mặt mày, ăn nuốt không trôi. Quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì rạng, tôi cuối cùng vẫn bị cảm hóa bởi một tên biến thái. Tôi không hề nhắc chân bó chạy, cứ nhiên quanh quẩn trong khách sạn, rõ ràng tôi không cần lo lắng cho cuộc sống... trên người cũng không phải không có bạc.

Nhưng tôi giống một con lừa cần mẫn xay lúa, ở trong phòng dạo qua một vòng rồi lại một vòng, trong lòng hiện lên mấy trăm loại tưởng tượng đáng sợ. Tôi nghĩ đến lão Nhị đáng sợ của nhà hắc, nghĩ đến hắc thỉnh thoảng có kẻ lúc đi mạo hiểm nhặt cốt. Tắc tắc nguy cơ, bộ bộ kinh tâm.

Tôi nhớ hắc từng nói kỳ Nguyên Anh chưa đã là gì, chẳng qua là có năng lực tự vệ cơ bản mà thôi.

Cuối cùng tôi nhớ đến, lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, cánh tay nho nhỏ đầy máu đen kia, giữ chặt lấy tay áo tôi.

Tôi sống cùng một tên ‘mặt cười ngây ngô’ bất lương quá lâu, bản thân mình cũng sắp phát bệnh thần kinh đến nơi rồi. Nhiều lần tôi muốn bỏ đi, nhưng chân lại nặng như chì.

Hắc bảo tôi đợi ở đây.

Ngày thứ năm, tôi đang ngồi ăn cháo ở đại sảnh khách sạn, nghe thấy có người nhắc tới một yêu nhân (pháp sư). Nói hắc giữa đường giết chết ngựa của Bát vương gia, tứ phân ngũ liệt, thậm chí không nỡ nhìn. Yêu nhân kia lại lịch vô tung, chỉ bắt được hai cha con cháu kết với yêu nhân kia, đã bị giết rồi. Nhưng cũng trong đêm đó Bát vương gia tự dung chết bất đắc kỳ tử, Hoàng Thượng vô cùng tức giận, hạ lệnh nghiêm tra vân vân.

...Tôi không nên để hắc ra ngoài một mình, nếu tôi đi theo, sự tình sẽ không biến tệ như vậy. Tôi luôn nói hắc là tên biến thái, âm hiểm giả dối. Nhưng lúc liệt linh (tách hồn), hắc thân là nguyên thần thứ tư, từ trước tới nay vẫn luôn bị nhốt trong mật thất, cứ thế một trăm năm. Tà ác của hắc là căn nguyên của sự ích kỷ của bản tôn, nhưng sự hồn nhiên của hắc căn bản là không có bất kỳ cơ hội nào liên quan đến thế giới này.

Trời ạ, Vô Cùng rồi cuộc đang ở nơi nào?

Tôi khóc, nước mắt nhỏ giọt lên chiếc nhẫn bạc, chân khí thừa thớt của tôi đột nhiên bị kéo mạnh một cái. Thử thăm dò vào thần thức, tôi cứ nhiên thấy được hắc... hoặc có lẽ là nhìn thấy chiếc nhẫn vàng hắc đeo kia.

Vô Cùng từng nửa đùa nửa thật dạy tôi dán giáp mã, tôi lại không có lòng tin. Cứ chạy chưa được hai dặm liền sợ tới mức phanh gấp lại. Ngấm lại tôi thật sự khiếm khuyết đạo tâm kinh khủng, học cái gì cũng không quá để tâm, qua quýt tạm bợ. Đây là lần đầu tiên tôi hối hận đã không dụng tâm học.

Nuốt nuốt nước miếng, tôi chạy ra đường lớn, dán lên hai lá bùa giáp mã, cẩn thận nhắc chân khởi động. Chiếc nhẫn bạc bắn ra phương hướng là một vệt sáng trong suốt thẳng tắp, tôi biết cảm giác phương hướng của mình không tốt, đành phải đi đường thẳng. Nhưng cái kiểu chạy như bay ào ào này, thật sự khiến tôi sợ mất mật. Nhất là còn băng một lèo từ lầu trên xuống lầu dưới, cuối cùng còn vừa chạy trên tường thành vừa hét chói tai rồi chạy xuống, thật sự rất đáng sợ...

Vết sáng trong suốt càng lúc càng mờ nhạt, tôi cũng ngày càng thấp thỏm. Mùi máu tươi mỗi lúc một nặng, cho dù tốc độ nhanh như vậy, tôi còn liếc nhìn thấy vài thứ không muốn nhìn kỹ lại càng không muốn nghĩ kỹ là... khối thịt hay là nội tạng.

Tôi rất muốn nôn. Vì để làm cho mình hơi trôi nổi để không bị mài đứt chân, tôi đã ra sức tập trung hết chân khí vây quanh trên bàn chân, do đó chân khí hộ thể trên người còn mỏng hơn cả tờ giấy, càng vô lực ngăn cản bụi cây cành cây quệt trầy xước da mình. Đương nhiên, tôi có thể mở Kim Chung Trảo, nhưng phù bảo này sẽ gây di chứng là hành động chậm chạp.

Hiện tại có là một khắc tôi cũng không thể lãng phí.

Thì cốt như núi, máu chảy thành sông. Tôi bất gặp không ít pháp khí và phi kiếm đứt gãy, chứng tỏ vừa mới có một trận đại chiến. Hơn nữa là đại chiến giữa những người tu đạo...

Ánh sáng trong suốt ảm đạm hẳn đi, tôi nhìn thấy Vô Cùng. Tôi đã biết vì sao ánh sáng trong suốt kia lại ảm đạm xuống rồi, vì chân khí của hắn đã tiêu hao hết, hai tay máu tươi đầm đìa bị Kim Cang Xử (chày kim cang) ghim chặt trên mặt đất. Một hòa thượng dữ tợn giờ Nguyệt Nha trượng lên, đang muốn đánh giáng xuống.

* Kim cang xử:

“Phi kiếm ảnh, quét!” Tôi không chút suy nghĩ, gần như là theo bản năng gọi phù bảo ra. Hiện tại tôi cũng không có đủ năng lực để khởi động loại phù bảo kiểu ngạo này, hễ nó vừa ra khỏi hộp là sẽ nhắm thẳng vào đầu tôi.

Tôi khí thế bùng bùng hét lớn một tiếng, sử dụng toàn lực khởi động nó.

Sự thật chứng minh, phù bảo cũng biết sợ ác nhân. Nói chuyện dịu dàng hòa nhã không nghe, tôi vừa hung dữ một cái nó liền sợ, nó lượn một vòng lớn, bay nhanh nhắm thẳng đến đại hòa thượng kia, chẳng những chặt đứt Nguyệt Nha trượng, còn cắt đứt cổ đại hòa thượng, trảng hạt đứt phăng, rơi đầy đất.

Tôi đã giết người.

Bốn phía đột nhiên trở nên cực kỳ tĩnh lặng, chỉ có tiếng tim đập như trống chầu của tôi. Tôi nôn khan, ói ra. Muốn đứng lên lại không có sức, đành phải dùng cả hai tay hai chân bò đến bên cạnh Vô Cùng. Có thể là bị kinh hãi quá lớn, nên cảm xúc có chút tê liệt, tôi cứ nhiên có gan đẩy đại hòa thượng không đầu ra, cũng không nhìn tới cái đầu đang phần nộ trùng to hai mắt của hắn.

“Vô Cùng? Vô Cùng!” Tôi vỗ mặt hắn, cả người hắn đều lạnh như băng. Hắn hé mắt ra, lại nhếch khóe miệng cười châm chọc.

“Loan Ca... đợi không kịp phải không?” Hắn thở hổn hển, “Hắn đã nói đúng. Ta không nên đi rước phiền toái.”

Tôi khóc nhỏ chùi kim cang ghim chặt hai tay hắn ra, ôm hắn vào trong ngực. Vuốt vòng tay trừ vật của hắn, phát hiện Thiên Nguyên Đan của hắn trống không. Nhất định là hắn vừa đánh vừa ăn, tu luyện cần thuốc thì cũng thôi đi, đến đánh nhau cũng cần thuốc, là đến nước nào a?

Tôi đành phải tìm Bồi Nguyên Đan của mình cho hắn ăn, đối với người đã đến kỳ Nguyên Anh mà nói, dược lực của Bồi Nguyên Đan quá mỏng.

Hắn ngậm đan dược, nhìn tôi chăm chú. Giữ chặt tay áo tôi, “Loan Ca, bây giờ giết ta rồi, về sau ta sẽ không thể giết ngươi được nữa.”

Tôi sùng sộ trừng hắn, lửa giận dần bốc lên. Tên khốn này, vô liêm sỉ, đại biến thái! Tôi vừa vì hắn mà giết một người... là người của hai thế giới lần đầu tiên chạm đến mạng người, sau này chỉ sợ tôi sẽ gặp ác mộng cả đời... Hắn lại đang nói mấy lời xàm xí gì?!

Hắn kéo tay tôi, ấn lên thiên linh cái (huyệt trên đỉnh đầu). “Một lát ngươi động thủ... Nguyên Anh của ta sẽ ra từ chỗ này. Nếu ngươi nuốt vào... ước chừng có thể đi đến kỳ Linh Tịch. Khoảng cách đến Nguyên Anh sẽ không còn xa...”

“Câm miệng! Câm miệng câm miệng câm miệng!” Tôi túm lấy vạt áo trước của hắn, “Vì sao bây giờ còn muốn bắt nạt ta? Ta giết một người tương lai đã ngủ không ngon rồi, ngươi tính cho ta vĩnh viễn không ngủ được hả? Ngươi nói mau! Tại sao ngươi cứ khoái bắt nạt ta? Ta đã làm gì sai hả?!”

Hắn mang theo nụ cười thực đáng giận, đoạn hôn mê bất tỉnh. Áo trắng nhuộm bụi, mái tóc đen bóng lẫn lộn bùn đất. Hắn yếu đi từng chút một, chân khí dần kiệt quệ, Nguyên Anh ủ rũ không phản chấn lên được, gần như tán công giải thể vậy.

Trầm sâu đến mức không gượng dậy được.

Tôi quệt mạnh nước mắt, một tay ấn lên thiên linh cái của hắn, một tay ấn tại đan điền của hắn. Tôi nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại hắn đã làm thế nào.

Một âm một dương, tôi đem chân khí mỏng manh của mình rót vào thân thể hắn, giống như lấy nước trong khe đi tưới Đông Hải đã khô cạn vậy. Tôi đem hết toàn lực dùng chút chân khí này vận hành vòng Tiểu Chu thiên của hắn, chỉ đủ cho tôi vận hành một vòng, cứu tính Nguyên Anh mà thôi.

Muốn cố kéo thêm vòng nữa, cũng không còn.

Ai bảo tôi không chịu chăm chỉ làm chỉ? Trước khi hôn mê, tôi chỉ kịp nghĩ mỗi điều đó.

Chờ đến lúc tôi tỉnh lại, chỉ cảm thấy rất lạnh. Rõ ràng trước mắt có lửa. Tôi cho là chân khí bị rút sạch, nên không còn hộ thể. Một lát sau, tôi mới ý thức được tôi đang nằm trong lòng Vô Cùng.

Hắn hai mắt nhắm nghiền, ngồi khoanh chân. Gương mặt tuy tái nhợt, nhưng nhàn nhạt nổi ánh quang. Tôi nghĩ hắn đã không sao rồi. Ngẩng đầu nhìn quanh, chúng tôi cư nhiên ở trong rừng trúc. Đây là một cái Mê sát trận, có tên là Tử khí đông lai.

Vô Cùng đã có thể khởi động trận này, hẳn là không có gì đáng ngại đi.

Nhưng tay tôi đều đã nhả nhúm lại, y hết xác ướp. Đây là kết quả của việc hao tổn chân khí quá mức, tôi cũng không dám sờ mặt mình, nhất định là y như một bà lão rồi.

Hắn mở mắt ra, tôi vội quay mặt đi. Ai ngờ đến cả động tác đơn giản này cũng khiến cổ tôi đau điếng.

Vô Cùng xoay mặt tôi lại, tôi bất mãn kháng nghị, giọng khàn khàn nói, “Khó coi chết được, đừng nhìn.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, “Không phải bảo ngươi chờ? Ngươi lằng xằng chạy tới tìm chết sao?”

Đừng hỏi ta, ta cũng không biết.

Trầm mặc một lát, “Tại sao ngươi không giết ta? Giết ta rồi, ngươi liền tự do. Không phải ngươi vẫn luôn muốn tự do hay sao?”

“Ngươi có bệnh à?” Tôi tức giận, “Muốn chết tự đi tìm chết, đừng nhờ cậy ta!”

“Nếu ta chết rồi, những thứ kia đều là của ngươi.” Hắn cảm lấy cảm tôi, ép tôi nhìn hắn, “Ta không hề giấu giếm ngươi điều gì.”

Tôi đột nhiên cúi đến thẹn, “Tại sao ư? Ta chính là không muốn giết ngươi đó, thế nào? Ta, ta chính là loại người có lương tâm thế đấy, sao nào? Ta chính là đứa ngu ngốc, ta chính là, chính là... chính là người quá tốt không được sao? Ai cần ngươi lo!”

Hắn đột nhiên hôn tôi.

Tôi nghĩ là mình đã hóa đá ngay lập tức rồi. Hàm răng cắn chặt, hai mắt cũng không đóng lại, tròn tròn. Hắn một mặt suy tư một mặt ngậm môi tôi, rất nghiêm túc, lại thực ngốc.

Hắn rời ra một chút nhìn tôi, còn tôi đã khiếp đảm đến nếp nhăn trên não như muốn xoắn lại. “Ta, ta... ta hiện tại nhất định rất khó nhìn đúng không?”

“Đúng vậy,” hắn gật gù, “Nếp nhăn trên mặt có thể kẹp chết con ruồi.”

Tôi thật sự nổi hỏa rồi. “Buông ta ra, tránh ra!” Tôi tìm cách ngồi dậy, lại cảm thấy cả người đau hết sức.

Hắn không buông tay, ngược lại ôm chặt hơn chút, tỳ mặt lên mặt tôi, “Ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.” Hắn rất nhẹ rất nhẹ nói, “Ngươi là người đầu tiên, không vì lý do gì, lại không muốn giết ta ngược lại còn muốn cứu ta. Ngay cả hắn... cũng không đối tốt với ta được như vậy.”

Mũi tôi cay cay, tự dưng rất muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Kinh thành xảy ra một chuyện lớn rất chấn động.

Bát vương gia đã chết được 14 ngày, đột nhiên hoàn dương (sống lại). Ngoại trừ có hơi mệt mỏi suy yếu ra, vậy mà không hề để lại hậu hoạn gì.

Chẳng qua đột nhiên một lòng hướng đạo, nói là đã bãi làm thủ hạ của quan chủ Bạch Vân quan rồi. Thay đổi 180 độ, từ một anh vương gia ăn chơi đàng điếm suốt ngày chỉ biết sa vào tửu sắc bài bạc, đã thay đổi thành một quân tử khiêm tốn nhún nhường, biết tu tâm dưỡng tánh.

Đến cả hoàng đế còn khen ngợi, “Núi lở đất mòn đã từng thấy, cải tử hồi sinh từ cổ chí kim chưa từng nghe qua.” Đối với đứa con trai thứ tám này lại càng vinh sủng có thừa.

... Đương nhiên chúng tôi đều biết những lời đó đều là nhảm nhí.

Mặc dù nói đến rất á khẩu không trả lời được. Tôi phát hiện, kể từ khi mẹ tôi vì thiếu dây thần kinh thành ra an bài cho tôi tiền đồ mờ mịt này, tôi chỉ muốn khuyên bảo các chị em phụ nữ trong thiên hạ rằng: vẫn nên ra sức làm việc thiện thì hơn, đừng dựa vào tương lai mà cha mẹ an bài cho. Giống như hiện tại đã thành ra rối rắm thế này, có oán mẹ tôi cũng không được, mà không oán cũng không được, phi thường rối rắm.

Tự mình ra quyết định tốt xấu gì cũng dễ oán chính mình hơn, khỏi phải khó xử như vậy.

Sự tình là thế này.

Bát vương gia phi nước đại giữa phố xá sầm uất, giẫm bị thương một người qua đường Giáp do muốn bảo vệ con trai, nhất thời Vô Cùng bị cảm động tâm địa, ngắt lá cây giết ngựa, Bát vương gia ngã ngựa bị tổn thương đến tủy tủy. Trong tình cảnh vô cùng hỗn loạn, Vô Cùng ném một viên Bôi Nguyên Đan cứu người qua đường Giáp, đoạn lướt gió rời đi, nào biết tâm nhân của Bát vương gia nhỏ đến trình độ đó, không bắt được Vô Cùng, cứ nhiên dung túng cho bọn nô tài hung ác đánh chết hai cha con nhà kia để xả giận.

Ai ngờ vợ của người qua đường Giáp từng là bà vu (bà mo) trong thôn, tính tình phi thường cương liệt. Chồng con tự dung chết thảm, phần nộ cùng cực, trong đêm đó tự nguyện rửa mình mặc đồ đồ thất cổ tự sát, đêm đó liền hóa thành lệ quỷ ám chết Bát vương gia.

Hoàng đế cho là yêu nhân gây nên, ra lệnh bắt Khâm Thiên giám điều tra rõ. Quốc sư của Khâm Thiên giám đã sớm biết kinh thành có một vị cao nhân kỳ Nguyên Anh đến, nên vẫn luôn đề phòng. Lúc Vô Cùng ra tay giết ngựa cũng đã theo dõi hẩn, đại khái là trình độ lão không đủ, bị Vô Cùng phát hiện, liền dẫn dụ kéo đi rất xa. Không ngờ Bát vương gia chết bất đắc kỳ tử, bấy giờ hoàng đế mới xuất toàn quân, dẫn đến một hồi đại chiến, tiếp viện dồn dập. Mặc dù tu vi thua xa Vô Cùng, nhưng cái gọi là kiến đông cần chết voi, mới đến phiên tôi đặc biệt lên đài diễn.

Còn chưa hết. Bát vương gia bị ám quá lợi hại, lệ khí không tiêu tan, xác chết không thối rữa. Lúc Vô Cùng bế tôi lên vào, đã trở thành xác chết biết đi, cũng đã phá quan tài mà ra.

Vì thế, cũng bởi không tuân thủ luật lệ giao thông mà gây ra tai nạn, dẫn tới một tràng huyết án liên hoàn.

Vô Cùng tiện tay tiêu diệt Bát vương gia đã biến thành walking dead kia (xác chết biết đi), thay mặt đổi đào, trở thành Bát vương gia Chu Anh trở về từ cõi chết. Mặc dù tôi biết có loại pháp thuật có thể thay hình đổi dạng, tuy nhiên người có chút tu vi là có thể dễ dàng nhìn thấu. Tay mơ như tôi còn thấy được, đám cao nhân đạo trưởng đại hòa thượng lui tới nhiều như thế, tại sao lại không nhìn thấy, khiến tôi mờ mịt không hiểu mô tê gì.

“Biến thành người trong Tam đẳng thân* tồn rất ít chân khí, có nhìn cả đời cũng không nhìn ra.” Vô Cùng thần nhiên nói, “Lời cho hoàng đế rồi, xem như là hiếu tâm của con trai hẩn đi. Bằng không ta đã muốn đi lên long ý ngồi đường thương rồi.”

(MTY giải thích tẹo: Vô Cùng nhập vô Phế thái tử ở hành cung, nên thuộc trong Tam đẳng thân (người thân trong 3 đời), do đó lúc biến thành Bát vương gia cũng khó nhìn ra được, vì cùng chung huyết thống mà)

* Tam đẳng thân:

– Quan hệ huyết thống: ông bà cố nội, ông bà cố ngoại, cậu, chú, bác, cô, dì, cháu nội, cháu ngoại.

– Quan hệ thông gia: mẹ, thím, cô phụ (dượng, chồng cô), di phụ (dượng, chồng dì)

“Cái gì?” Tôi ngây người. Hành cung suối nước nóng, phế thái tử bị giam cầm... không thể nào?

“Thân thể này của ta là một thằng nhóc phế thái tử, trời sinh là một đứa ngu ngốc.” Vô Cùng cười tươi sáng, “Bằng không sao ta có thể xây động phủ ở vùng phụ cận hành cung bỏ phế chứ? Đương nhiên là tình thân đi trước rồi.” Nụ cười nhạt của hẩn càng trở nên tà ác, “Mỗi một bước, ta đều tính toán cẩn thận. Bằng không sao ta có thể thoát khỏi tay lão Nhị? Hẩn cái gì cũng có, còn ta lại chẳng có thứ gì.”

Tôi không kiềm được rùng mình.

Truy tìm nguồn gốc, sẽ rước phải những chuyện phức tạp như vậy và cả những người tâm địa vừa đen tối vừa vòng vèo đến thế... Điều tại bà mẹ già thiếu não của tôi.

Đây có được gọi là “một bước sẩy chân thành thiên cổ hận” không...?

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Lúc mới bắt đầu trông tôi rất dọa người.

Ban đầu khi nhìn vào gương, tôi thiếu chút nữa bị hù chết. Cái gì gọi là tóc bạc da mồi, cuối cùng đã được mục sở thị. Hơn nữa còn biết người trong gương chính là mình, lại càng khảo nghiệm trái tim hơn. Tôi nhìn kỹ thật lâu, khó hiểu Vô Cùng làm thế nào mà hôn xuống được. Nghe nói ngày hôm đó tôi còn già hơn lúc này, lẽ nào mỹ cảm của hắn còn tệ hơn tôi? (mỹ cảm khả năng thưởng thức cái đẹp)

Sau hắn phát hiện tôi nhìn gương đồng thường xuyên sẽ nước mắt lưng tròng, bèn biến tất cả gương đồng trong phòng thành bột phấn, khiến tôi hết nói nổi.

Càng không nói nổi hơn chính là, lần này chỉ do hiểu lầm mà dẫn đến ‘lật thuyền trong mương’*, tôi lại suy nhược đến mức còn thảm hơn so với người không tu luyện. Được liệu thiếu thốn, thân bệnh thể hư mà không có thuốc bồi bổ. Vô Cùng rất tự tiện vận dụng quyền thế của Bát vương gia, thu gom được liệu quý giá khắp thiên hạ, cách mỗi canh giờ bắt tôi phải ăn một chén được thiện nghe nói đáng giá 5 lượng vàng, quả thật là ăn đến khiếp đảm hôn vĩa.

* Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Hơn nữa hắn còn năng nằng đòi tự mình dứt, chỗ nào mà có hắn là tuyệt đối không cho bất luận ai làm.

Tôi bắt đầu lo lắng, phải chăng lần đại chiến này đánh hỏng đầu óc hắn luôn rồi, toàn bộ đều thay đổi trái ngược hẳn với trước đây. Hắn đối với tôi thật sự là dịu dàng ân cần, săn sóc tỉ mỉ. Dùng nông trại vui vẻ thật vất vả mới nuôi lớn được mớ được liệu cao quý, hắn không trệ vết thương trầm trọng của hắn trước, mà tinh luyện một lò Thiên Nhan Đan trước — loại đan dược quý báu nhưng không có chỗ được trọng dụng gì mấy, vì chủ yếu dùng để lưu giữ thanh xuân vĩnh viễn.

“... Nếu ngươi ghét bộ mặt già nua này của ta, ta có thể đeo khăn che mặt.” Tôi dè dặt hỏi, lãng phí được vào loại đan không thịnh hành đó ư? Ly duyên thảo là được liệu chủ yếu trong Thiên Nguyên Đan, nuôi trồng ngàn năm mới có hiệu quả cơ bản. Tỷ lệ nảy mầm rất thấp, cho dù là nông trại vui vẻ toàn lực nuôi trồng, sống được không đến một phần.

Hắn không trệ nội thương của mình cho tốt, chề Thiên Nhan Đan làm gì?

“Ngươi có diện mạo gì đi nữa ta đều thích.” Hắn ẩn ý đưa tình nói, còn hôn chụt một cái đầy nước miếng lên trán tôi.

...Tôi nghĩ Lục Tu Hàn nhất định là một lòng cầu đạo, không có lấy nửa cô em gái. Tiểu Tứ của nhà bọn họ ngốc như vậy, đều là lỗi của bản tôn.

“Chúng ta hiện tại giống hệt trong phim ‘Lâu đài bay của pháp sư Howl’ nhỉ.” Ăn một viên Thiên Nhan Đan trân quý lại chưa có hiệu quả, tôi thực cảm khái nói.

* Lâu đài bay của pháp sư Howl: Howl’s Moving Castle. Phim hoạt hình cực hay nhé, chàng pháp sư Howl trẻ tuổi, sống chung với cô gái bị bà phù thủy biến thành già nua, đến lâu đài của chàng làm người giúp việc, họ ở bên nhau, và dần yêu mến lẫn nhau. Chàng thì cực kỳ đẹp trai lại hào hoa, nàng thì già nua xấu xí với cái mũi dài khoằm như mũi phù thủy... Ôi, ta đi mò phim đó coi lại đây. [hí hửng]

Thật ra, vấn đề của tôi chính là chân khí bị tiêu hao hết ráo trọi (nói không chừng còn bị móc ngược lại ấy chứ), Thiên Nhan Đan phải chờ tôi bù lại hết lỗ là mới có công hiệu được. Tôi thực đau lòng khi chỗ được liệu trân quý này bị đem ra ném thia lia (ném đá nhảy trên mặt nước).

“Howl là ai?” giọng hắn trầm xuống lạnh như băng.

Kỳ thật tôi xem bộ phim hoạt hình kia không hiểu, từ đầu đến cuối chỉ có một cảm tưởng duy nhất, “Howl thật đẹp trai”. Có điều tôi rất am hiểu “gió chiều nào theo chiều ấy”, thấy ông chủ mất hứng, vội đổi “Howl đẹp trai” thành “Vô Cùng thật đẹp trai”, quả nhiên làm cho hắn hớn hờ cả mặt mày.

Hắn trở nên dễ dãi như thế, khiến tôi vừa mờ mịt vừa sợ hãi. Không biết khi nào lại giờ trời nữa, tên này thật giống hệt như mùa xuân.

Nhưng vị biến thái “mùa xuân” này, lại lãng phí chân khí của hắn trị thương cho tôi, khiến cho nội thương của hắn càng kéo dài lâu hơn.

Tôi khuyên vài lần không có hiệu quả, có bận còn thật sự phát hỏa, chửi ầm lên với hắn mấy phút, trong lòng nghĩ cùi không sợ lờ rồi, bị trả thù cũng cam chịu.

Hắn lại khỏe mắt rung rung, mặt mày hớn hờ ôm tôi lắc trước lắc sau, siêu buồn nôn mà kêu “Loan Loan” mấy trăm lần, cao hứng cả một ngày đi đường cũng muốn bay.

... Hắn thật sự bị đánh đến hỏng não rồi!

“Ngươi vẫn nên mau chữa thương cho khỏi đi, xin ngươi đó!” Tôi sợ đến mức run cả giọng, “Đại ca à, hiện tại ta chỉ có thể dựa vào ngươi, ngươi mà có gì bất trắc ta biết làm sao bây giờ a?”

Hắn đến nói cũng không thốt nên lời, nắm tay tôi ra sức gặt đầu. Gương mặt đỏ ửng một cách rất đáng ngờ.

... Người có bác sĩ, thú có thú y. Vị bán tiên tu tiên này, nên đi khám khoa nào a?

Ôm tâm tình thấp thỏm đó, chúng tôi ở lại phủ Bát vương gia nửa năm. Đương lúc tôi nhìn thấy đan dược là muốn tự tử, ít nhất sau khi ăn được vài hũ,

làn da khô quắt của tôi rốt cục cũng khôi phục được phần nào tính đàn hồi, chỗ Thiên Nhan Đan kia rốt cục phát huy hiệu quả... Tôi suýt còn không nhận ra chính mình.

Kỹ thuật này mà truyền đến thế kỷ 21, tôi ước chừng còn giàu hơn cả Bill Gates. Khách hàng của ông ta còn lên dùng bản lậu, còn khách hàng của tôi gần như có thể bao quát toàn nhân loại.

Nhưng tôi nhìn thật không quen. Diện mạo trông như hồ ly này của mình, tôi cũng không dám nở nụ cười nữa.

“... Người cảm thấy như này mới dễ nhìn?” Tôi hỏi Vô Cùng.

Hắn tỉ mỉ nhìn tôi nửa ngày, “So với trước kia không khác là bao a. Mắt mũi miệng đều có, lại còn ít đi nếp nhăn.”

Tôi dầu gì chỉ là mỹ cảm chai lỳ, người này mỹ cảm lại co quắp luôn rồi. Tôi nghĩ cho dù tôi có đi thiêu cháy gương mặt này, hắn cũng nói cho tôi biết là hơn tỷ sẻo mà thôi, không có cảm giác gì cả.

Kể từ khi tôi đến thế giới quỷ quái này, nửa năm này là khoảng thời gian duy nhất không trúng độc, không té ngã, không bị ức hiếp sỉ nhục, là nửa năm sống như một đại tiểu thư.

Lúc ban đầu còn có thể nói là vì cứu Vô Cùng nên hắn sinh lòng áy náy, kiên trì cả nửa năm nay cũng xem như đã ngoan ngoãn biết điều đến cùng cực rồi. Tôi vẫn không hiểu là có làm sao... mỗi lần hỏi hắn, hắn đều rất hùng hồn mà nói, “Người là đỉnh lô của ta, đương nhiên phải đối tốt với người rồi.”

“Nhưng trước kia ta cũng bị vậy mà.” Tôi cảm thấy có vấn đề giao tiếp với người ngoài hành tinh.

“Người đã qua được kỳ kiểm tra.” Hắn ôm tôi cười.

“Kiểm tra cái gì?” Tôi ngày càng khó hiểu.

Hắn vẫn không trả lời tôi, chỉ hôn lên mặt tôi đến mức đầy nước miếng, còn không cho tôi lau đi.

Suy nghĩ thật lâu, nghĩ không ra. Về sau tôi bèn nghĩ thoáng hơn. Chuyện của cái tên phức tạp này, mắc mớ gì đến tôi? Dù sao Vô Cùng sẽ không vứt bỏ tôi, tôi cứ hí hửng ngồi mát ăn bát vàng thôi. Kiếp trước tôi bị dính vào một bà mẹ còn không đáng tin cậy hơn, còn không phải sống nương tựa lẫn nhau rất hạnh phúc sao? Vô Cùng chỉ có hơi tâm thần phân liệt thôi, chỉ cần hắn không bắt nạt tôi, kỳ thật cũng rất đáng yêu.

Đại khái số mệnh của tôi chỉ phù hợp với những thứ khác người. Nếu Vô Cùng đã nói tôi là đỉnh lô của hắn (thị nữ thì nói đại thị nữ đi, đỉnh lô cái gì), thì xem như là tốt rồi. Sự chăm sóc của hắn lại không thấy phiền toái, chỉ có chút giống như đứa bé bám người thôi. Có điều không biết có phải hắn diễn quá rồi nghiện hay không, mà thực thích hợp với vai diễn “Bát vương gia” này, còn giả vờ ra chiều là một quân tử khiêm nhường, rất có uy nghiêm nữa chứ.

Ngắm lại trước kia hắn không có cơ hội được tiếp xúc với hồng trần như người thường, nói không chừng đây là một cơ hội tốt.

Về phần tôi, thương thế đã khá hơn, Vô Cùng cho tôi công khai xuất hiện trước đám đông, trở thành cơ thiếp thứ chín trong phủ hắn, còn là người được sủng ái nhất.

Tôi nghĩ, không sủng ái tôi cũng không được. Để cho người ta mà biết Bát vương gia đến cả hôn mê còn không biết, e là lập tức sẽ lộ tẩy liền.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tuy nhiên Vương gia nhân tân cũng không được nhân tân.

Một ngày nọ, Vô Cùng trở về, vừa hưng phấn vừa ưu tư, còn khề kêu gào, “Có rắc rối, có rắc rối.” Xoay quanh tôi, lại không nói đến một câu đầy đủ cho rõ ràng.

Quả khó mà tin được, chàng trai này đầu đội quan ngọc, mặc áo bào hoa văn rồng, nửa canh giờ trước còn chỉ, hồ, giả, đã trao đổi quốc sự cùng quan khách. Nói có bao nhiêu đứng đắn, liền có bấy nhiêu đứng đắn.

“Rắc rối của người, hay là của Lục Tu Hàn?” Tôi đã quá quen với hắn rồi, trực tiếp hỏi.

“Hắn nhất định sẽ cảm thấy rất rắc rối.” Chần chờ một chút, hắn nói.

“Ngươi có cảm thấy rắc rối không?” Tôi giúp hắn cởi tấm áo khoác bên ngoài, vừa thêu vừa khảm châu ngọc đầy, siêu nặng.

Hắn rất tự nhiên mà ôm tôi vào trong ngực — hắn đã lên cấp thành gấu túi, hễ ngồi xuống là chộp tôi đến ôm. Đem so với em bé ôm gấu Teddy, tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Mẹ tôi cũng có sở thích kỳ quái tương tự, đại để là những người không được bình thường đều cần nhiệt độ cơ thể để bảo trì cảm giác an toàn.

“Rắc rối. Nhưng ta cảm thấy dường như rất lý thú.” Hắn lộ ra nụ cười có điểm tà ác.

Sau đó hắn bắt đầu bàn luận chính sự, kéo bè kết phái, như thể muốn làm xã hội đen, trong băng lớn có băng nhỏ, trong băng nhỏ còn có phe phái, rắc rối phức tạp đan xen, tôi nghe mà tưởng như lọt vào sương mù, đầu kêu ong ong.

Thất thần vài bận miễn cưỡng nghe xong. Tóm lại, triều Đại Minh này mặt ngoài hòa bình giàu có và đông đúc, nhưng từ hoàng thất đến triều thần mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, thái tử đã bị phế đến người thứ hai, hiện tại Đông cung bỏ trống, dưới đài xích mích không ngừng. Hoàng đế bị quấy đến phiền muộn, triều thần lại bị đám hoàng tử bên dưới chiêu an dụ dỗ đi mất, không khỏi hoảng sợ. Bát hoàng tử đạo gần đây thay đổi triệt để, bỗng nhiên thông suốt, thuận miệng nói đều trúng điểm yếu hại trong đó.

Bây giờ đổi lại là hoàng đế muốn chiều an Bát hoàng tử giả này.

“Thật ra,” hắn lưỡng lự một chút, “Trực tiếp làm hoàng đế có vẻ tốt hơn, muốn cái gì thì sai người dưới đi làm là được, hiện tại dù sao chỉ cách có một tầng. Có điều... như bây giờ có vẻ chơi rất vui.”

Trán tôi vã ra vài giọt mồ hôi. Nhân dân Vương gia vô năng không sao cả, hoàng đế vợ vết sạch của thiên hạ chút có chút không... tội ác tày trời a. Mặc dù không phải người của thời đại này, nhưng tôi có phần lương tâm rất bạc nhược.

“Ách, Bát vương gia muốn làm chuyện gì cũng tiện hơn.” Tôi lựa lời nhắc nhở hắn, “Dược liệu của ngươi đã sắp chất đầy phòng trống cách vách rồi. Hôm nay ta đã phân loại qua, có vài bước tinh luyện đã làm được rồi. Lò thuốc ta cũng chuẩn bị sẵn rồi, đợi một lát ngươi xem thử có cần sửa chữa gì không...”

Hắn mặt đầy cảm động, “Loan Loan, ta biết chỉ có ngươi là tốt với ta nhất.” Lại chụp choẹt hôn tôi một chập.

Tôi nhìn hắn như đang nén chịu màn công kích đầy nước dãi của một con chó Nhật. Hết cách rồi, luận về lợi và hại, sống và chết, tinh thần “tắt phải gây loạn” của hắn âm hiểm sắc bén còn độc hơn cả rắn độc. Nhưng về phương diện thể hiện tình cảm, học sinh lớp lá trong nhà trẻ còn giỏi hơn hắn. Dạy hắn biết bao lần rồi, hôn người khác vẫn dính đầy nước miếng như thế, tôi đầu hàng.

Chính hợp bất lương cũng không phải lỗi của hắn a. Tôi đối với bản thân mình lắc đầu, mẹ chiều thì con hư, tôi quả thực đã quá nuông chiều hắn rồi, cứ luôn viện lý do thay hắn. Nhưng hiếm khi thấy hắn thật sự muốn làm việc gì đó, để hắn làm thì có sao? Dù sao thời gian tu luyện nhiều như vậy, thiếu mấy chục năm thì có là bao.

“Thương thế của ngươi thế nào rồi?” Tôi hỏi, “Nếu làm chậm trễ đến việc dưỡng thương, sẽ không tốt.”

“Không chế được rồi, chờ thuốc nữa thôi.” Hắn không hề để tâm, “Không có thuốc tiến độ quá chậm.”

Tôi thấy hắn là bị trúng độc đan dược, so với nghiện ma túy không khác gì mấy. “Đừng tự mình động thủ a. Ngươi cũng thấy, lần trước giết có một con ngựa rước lấy lắm phiền phức thế nào rồi đấy... khiêm tốn một chút.” Tôi lải là lải nhải một đồng, hắn cụp mắt nghe tôi lải nhải, một mặt vờ về dây cột tóc của tôi.

“Nhưng mà...” Hắn do dự khó quyết, “Ta còn muốn luyện đan, sửa chữa pháp bảo. Kỳ thật còn có rất nhiều chuyện phải làm...”

“Ta làm cho.” Tôi thờ dài. Ăn một đồng đan dược, hấp thụ quá nhiều linh khí cũng không tốt, khó chịu giống như tích mỡ vậy. Nhân lúc luyện đan chế khí tiêu tốn bớt một chút cũng được, có một câu cách ngôn rằng: nhân rồi cũng là nhân rồi. “Ngươi an tâm đi chơi đi, đừng giết người đấy.”

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Đương nhiên tôi làm không vừa nhanh vừa có hiệu suất bằng hắn dùng Tam Muội chân hỏa, nhưng chiếu theo lò luyện đan bình thường mà tiến hành, chủ yếu là lúc dùng linh thạch bày trận mờ là cần hắn làm, những việc khác tôi có thể lo liệu được. Tôi cũng tính nhân dịp này rèn luyện học tập thêm một chút. Dây phải ông chủ thế này, tôi không đi tìm rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến tôi.

Đến bây giờ tôi vẫn còn gặp ác mộng, trong mơ tôi thấy không gọi được phi kiếm ảnh, Vô Cùng bị đại hòa thượng chém thành hai nửa...

“...Loan Loan đối với ta thật tốt!” Hắn đột nhiên ôm chặt tôi, thiếu chút nữa siết cho phổi tôi vỡ ta luôn.

Bất quá hắn muốn giao nông trại vui vẻ cho tôi, tôi không chịu. Ở mặt ngoài, viện lý do là tôi không thể đảm bảo an toàn cho bảo vật quý giá như thế, trên thực tế là tôi không muốn vì một cái bảo vật rách này mà khiến cho hắn sinh ra cảm giác không an toàn với tôi. Hắn và đám người Lục Tu Hàn, đối với bảo vật này có chấp niệm phi thường mãnh liệt, tôi không muốn dính dáng vào trong đó.

Tính của tôi, lười nhất là tranh giành thứ gì đó. Như bây giờ là tốt rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ bị siết đến không thở được.

Bất quá, Vô Cùng có thể biết được suy nghĩ của tôi, dù sao hắn là một tên thông minh tuyệt đỉnh mà. Cho dù bạn biết đó, về phương diện tình cảm hắn có điểm trực trặc, không biết vì sao mà cảm động đến muốn chết muốn sống.

Bởi vì quyết định bước ra khỏi “đòng nước đục”, cho nên số lần ra ngoài nhiều hơn. Nếu mà ở trong nhà, đều khẳng khái gọi tôi đến bên người, ngay cả lúc nghị sự cùng người khác cũng ôm tôi ngồi trên đùi.

... Tôi nhớ có một vị quân chủ cũng từng đối xử đặc biệt như vậy với một mỹ nhân nào đó, cuối cùng vị mỹ nhân kia thực bất hạnh mà bị giết chết. Cũng bởi vì về sau quân vương kia sợ chính mình sẽ trầm luân.

Nhưng Vô Cùng thuộc loại người “kháng nghị vô hiệu, gãy dựa càng thảm hơn”. Tôi đành phải lau mồ hôi sấm vai hồng nhan họa thủy đi hại nước hại dân. Đây lòng thâm nhủ may mắn hắn là Bát vương gia đôi trắng thay đen mà không phải hoàng đế, tánh mạng tương đối an toàn hơn chút.

Có điều, tám bà thê thiếp của Bát vương gia trước coi vậy mà không được vui vẻ cho lắm.

Không ngờ một người tu tiên như tôi (mặc dù là tay mơ mới chỉ đến kỳ Trúc Cơ mà thôi), còn phải chơi cái trò cung đấu với người ta... Thật sự nghĩ đến mà bi thương hết sức.

Chương 14

Nói chính xác phải là, Bát vương gia Nhạc vương, có tám thê thiếp. (mà không phải cơ thiếp, chỉ là tôi và người ngoài hành tinh không hiểu lắm)

Ba người đứng đầu là Nhạc vương phi, Công Tôn trắc phi, Thượng Quan trắc phi. Đây là ba người được hoàng thượng ban hôn. Nhạc vương phi là Lữ thị, nghe nói là quý thích (quý chỗ nào tôi cũng chả biết, chỉ biết là rất chánh), hai trắc phi cũng là con nhà thế gia, đều là loại thực nữ đoan trang đi không rung vẩy, cười không lộ răng, lấy nữ giới làm thánh chỉ.

*quý thích: hoàng thân

Mặc dù mỹ cảm của tôi có hơi chai lỳ, nhưng Nhạc vương phi xác thực rất xinh đẹp. Có vẻ đẹp âm trầm không kém cạnh mẹ tôi chút nào, luyện tập chút tuyệt kỹ dùng lỗ mũi nhìn người nữa thôi là càng giống hơn rồi. Còn hai người kia ăn mặc trang điểm y như hai chị em sinh đôi, là mỹ nữ Giang Nam điển hình. Đến cả tính tình cũng giống... nói chuyện một ngâm ba nga, tôi nghe mà buồn ngủ.

Ba người họ mà ra ngoài đi tuần, giống như là Nhạc vương phi mang theo hai người hầu, mà hai người hầu kia bộ dạng sêm sêm nhau, trông rất ngộ.

Còn về năm nàng thiếp, đúng là tranh đua khoe sắc. Tôi hoài nghi ý định ban đầu của Bát vương gia là muốn cưới đủ 100 họ*, đáng tiếc chỉ lớn chưa thành, thân đã nguội. Triệu Tiên Tôn Lý Chu, năm tiêu thiếp mỗi người một họ vừa vận xếp theo trình tự. Nhắc tới, vị Bát vương gia mê từ sắc bài bạc kia thật đúng là có chút máu hải hươc đen tối.

* Bách gia tính: 100 họ của Trung Quốc

Nhưng kể từ sau khi Bát vương gia “hoàn dương”, tu thân dưỡng tánh, tám vị thê thiếp kia cô đơn quạnh quẽ, khổ hết sức. Tôi từng tò mò hỏi Vô Cùng, hắn ở ngoài mặt nói rất chi là khí thế, “Tạm thời trụ ở nơi này chỉ là vì thu thập dược liệu và dưỡng thương. Sao có thể chiếm đoạt tám thê thiếp vừa “thiếu thôn” vừa “dâm loạn” kia của Vương gia được.”

“Bớt đóng kịch đi.” Tôi cũng không phải mới biết hắn ngày đầu tiên, “Mơ lý do rơm này đem đi hù người khác còn được, hù ta thì không có cửa đâu.”

Hắn lập tức biết ngoan ngoãn nghe lời: “Sao ta có thể đem thân thể thuần dương này lấp vào độc lâu phản hòng đó được chứ.”

Tôi tròn tròn mắt, thật không ngờ hắn vẫn còn zin.

Hắn nhân cơ hội này giáo dục tôi, tuy hắn là dòng tu tiên cần thuốc, nhưng nói cho cùng cũng là đạo môn chính thống. Giáo phái của bọn họ chú trọng một đồng thứ, nói trắng ra chính là cấm dục thì tu luyện có vẻ nhanh hơn, còn zin thì lại càng ‘làm chơi ăn thật’. Trừ phi là đến ải không qua được, mới đành phải vì qua ải mà cố làm.

“... Lục Tu Hân cũng là xử nam?” Wow, mấy tên khủng tu tiên này hy sinh cũng thật lớn à.

Hắn vẻ mặt không mấy dễ chịu lắm, “Vì để qua ải, hắn... tóm lại không phải.”

Tôi chắc chắn lấy làm kỳ lạ, còn tưởng rằng đàn ông đều là cầm thú, không ngờ vì một mục tiêu cao thượng, cũng có thể cầm thú không bằng... ý tôi là thăng hoa.

Nhưng tôi lại nghĩ ngược trở lại, kể từ lúc tôi bắt đầu tu luyện đến nay (cho dù bị bắt cần thuốc luyện), xác thực gần như không có tình huống nhạy cảm. Cả ngày bị Vô Cùng ôm tới hôn lui như vậy, ngoại trừ thỉnh thoảng thấy có hơi phiền ra, cũng xác thực không hề động tình. Quả nhiên tu luyện là một chuyện phi thường thần kỳ.

(đương nhiên chuyện phi thường thần kỳ đó không giống như cái kiểu mà một đứa ngốc như tôi đã nghĩ)

Nhưng Bát vương gia giả không lật thẻ bài thị tẩm, tám vị thê thiếp lại đem đầu mâu chuyển hướng đến người “được sủng ái nhất” là tôi... Tôi thật sự là cầm điếu ăn hoàng liên mà. (khó không có chỗ tổ)

Người đầu tiên làm khó dễ là một vị di nương trong Bách gia tính (100 họ), tôi cũng không muốn nói rõ là ai. Tóm lại, cô ta thân thân thiết thiết kéo tôi đi uống trà, nhưng trong trà của cô ta lại có mùi hồng hoa.

“Ta không thích loại này trà.” Tôi nói thẳng, “Có hồng hoa*. Di nương cũng không nên uống vào, uống nhiều không có con được đâu.”

*cây hồng hoa, thuộc họ cúc, tác dụng hoạt huyết thông kinh, tiếng anh tên Cathamis.

Ai ngờ tôi mới nói có một câu như vậy, ‘thời tiết liền thay đổi’. Đầu tiên là di nương nào đó đánh di nương kia một bạt tai, nói nhất định là bị cô ta hại mới bị say thai, sau đó càng xé ra càng thái quá, cái gì mà long tiên hương a, rồi té xuống hồ a, rồi hạ độc a, năm di nương quây đến náo nhiệt hết sức.

Khóc lóc, gào rú, cắt tóc, xé áo, thất cổ công khai trước mặt mọi người cũng có, ra ngoài chạy bộ bị té ao cũng có, kinh động đến ba bà trùm, kêu la oan uổng, ôm đầu muốn làm chủ cho mình.

Cái người mực sớ thị là tôi đây còn chưa hiểu mô tê rốt cục là chuyện gì xảy ra, đã bị Nhạc vương phi anh minh kéo xuống nhốt trong phòng chứa củi, không cho ăn cơm.

... Tôi tịch cốc* đã được năm sáu năm rồi, không cho tôi ăn cơm cùng lắm thì có hơi thêm miệng mà thôi, có khác biệt không? Và lại trông cái khóa ri sét này... tôi còn sợ làm hư luôn ấy chứ.

* tịch cốc: tịch là bỏ, cốc là ngũ cốc, Tịch cốc là một phương pháp tu luyện, có thể không cần ăn uống.

Tôi thật sự không có loại kinh nghiệm này, bèn ngầy người vài giây.

Dù sao chúng tôi đang ăn nhờ ở đậu phủ Nhạc vương, Nhạc vương phi tốt xấu gì cũng là nữ chủ nhân. Làm khách không nên làm phật ý chủ nhân quá, điều này thì tôi biết rõ.

Nhưng đan dược của Vô Cùng còn trong lò đan, cách hai canh giờ phải để ý, canh lửa quan sát độ cháy một chút. Gãi gãi đầu, tôi rút từ trong nhẫn ra tờ giấy vàng với mực đỏ để vẽ huyễn phù và bùa ẩn thân. Tuy tôi dùng không được cao minh lắm, nhưng lửa phạm nhân một chút hẳn là có thể... đó là nếu không chạm đến huyễn phù.

* Huyễn phù: bùa giả người, có công dụng như hình nhân bằng giấy ý

Ngày hôm đó thật đúng là mệt chết. Cách mỗi hai canh giờ là tôi phải đi xem lò thuốc, từ phòng chứa củi đến tắm điện lại xa. Cũng may hiện tại tôi đã dán giáp mã rất thuần thục, đi rất nhanh, tôi còn thử nghiệm không ít phương thức, nói ví dụ như khinh công pháp (nhảy lên nóc nhà chạy), lâm ba vi bộ (chạy trên mặt nước cũng có lạc thú chứ bộ), còn đây những kiểu thú vị khác nữa.

Duy nhất phiền toái là cái khóa ri sét kia, chưa đến hai lần đã bị tôi làm hỏng rồi, dứt khoát mặc kệ luôn, dù sao tôi vẫn còn ở đây là được rồi.

Buổi tối lúc Vô Cùng trở về, tìm được phòng chứa củi, rất kinh ngạc hỏi, “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Không biết a.” Kỳ thật tôi cũng rất khó hiểu, “Nhạc vương phi muốn ta đến đây.”

“Ồ, cô ta là vương phi, ngươi là cơ thiếp. Theo lý mà nói cô ta đúng là có thể xử trí ngươi.” Hắn trở nên ừ ừ, “Chi bằng, ta đi bắt dịch thần (thần bệnh dịch) đến giải quyết bọn họ.”

“Không nên đâu?” Tôi nhú mày, “Ngươi đã chiếm chỗ của Vương gia người ta, còn hại chết đám vợ của người ta, không phúc hậu.”

Hắn cũng nhú mày, “Ta đi bảo cô ta thả ngươi ra.”

Chừng nửa giờ sau, hắn đen mặt trở về, “...Ả mắng ta. Ta thiếu chút nữa không kiềm chế được giết ả ta rồi.”

“Đừng gây chuyện nữa.” Tôi thờ dãi, “Chúng ta là khách. Ngươi đi canh chừng lò đan đi, ta đi cả một ngày nay, mệt khủng khiếp.”

Hắn ôm tôi tới, “Thành thật như vậy làm chi không biết?” Hắn bắn một tia thần thức lên huyễn phù của tôi, nó trở nên sống động hẳn lên, “Ả ta muốn nhốt thì cứ nhốt đi, để ả ta đi nhốt một lát bùa là được rồi. Mấy ngày nay ngươi đừng ra khỏi viện... đám phụ nữ này thật phiền toái.”

Tôi nghĩ bọn họ gặp phải hai kẻ dờ dơi như chúng tôi cũng thật đáng thương. Một người đến từ thế kỷ 21, một người đến từ hành tinh khác.

Chúng tôi rất muốn tuân theo quy luật của triều Đại Minh và nội quy của Nhạc vương phủ, nhưng thật sự có chút khó khăn.

Sau Nhạc vương phi vẫn thả ‘tôi’ ra, chỉ bị đánh 20 hèo vì tội ‘vu hãm’. Cao nhân quả là cao nhân, tám huyễn phù y như thật kia, bị đánh còn biết kêu đau, da tróc thịt bong, siêu thật, hơn nữa còn đánh không rách.

Nhưng Nhạc vương phi đổ bệnh nặng. Vẫn là tôi khuyên bảo mãi, Vô Cùng mới để cho cô ta ‘khỏi bệnh’.

Ai bảo cô ta đánh tám huyễn phù kia làm chi, thần thức của Vô Cùng còn bên trong đấy! Mặc dù chỉ có một tia, nhưng cái mông tôn quý của hắn cũng thấy đau. Khi đó hắn còn đang ở trên điện Kim Loan ấy...

Tôi không biết nên đồng tình với ai mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nói chính xác phải là, Bát vương gia Nhạc vương, có tám thê thiếp. (mà không phải cơ thiếp, chỉ là tôi và người ngoài hành tinh không hiểu lắm)

Ba người đứng đầu là Nhạc vương phi, Công Tôn trắc phi, Thượng Quan trắc phi. Đây là ba người được hoàng thượng ban hôn. Nhạc vương phi là Lur thị, nghe nói là quý thích (quý chỗ nào tôi cũng chả biết, chỉ biết là rất chảnh), hai trắc phi cũng là con nhà thế gia, đều là loại thực nữ đoan trang đi không rung vẩy, cười không lộ răng, lấy nữ giới làm thánh chỉ.

*quý thích: hoàng thân

Mặc dù mỹ cảm của tôi có hơi chai lỳ, nhưng Nhạc vương phi xác thực rất xinh đẹp. Có vẻ đẹp âm trầm không kém cạnh mẹ tôi chút nào, luyện tập chút tuyệt kỹ dùng lỗ mũi nhìn người nữa thôi là càng giống hơn rồi. Còn hai người kia ăn mặc trang điểm y như hai chị em sinh đôi, là mỹ nữ Giang Nam điển hình. Đến cả tính tình cũng giống... nói chuyện một ngậm ba nga, tôi nghe mà buồn ngủ.

Ba người họ mà ra ngoài đi tuần, giống như là Nhạc vương phi mang theo hai người hầu, mà hai người hầu kia bộ dạng sêm sêm nhau, trông rất ngồ ngộ.

Còn về năm nàng thiếp, đúng là tranh đua khoe sắc. Tôi hoài nghi ý định ban đầu của Bát vương gia là muốn cưới đủ 100 họ*, đáng tiếc chỉ lớn chưa thành, thân đã ngủm. Triệu Tiên Tôn Lý Chu, năm tiểu thiếp mỗi người một họ vừa vặn xếp theo trình tự. Nhắc tới, vị Bát vương gia mê tầu sắc bài bạc kia thật đúng là có chút máu hài hước đen tối.

* Bách gia tính: 100 họ của Trung Quốc

Nhưng kể từ sau khi Bát vương gia “hoàn dương”, tu thân dưỡng tánh, tám vị thê thiếp kia cô đơn quanh quẩn, khổ hết sức. Tôi từng tò mò hỏi Vô Cùng, hẳn ở ngoài mặt nói rất chi là khí thế, “Tạm thời trụ ở nơi này chỉ là vì thu thập được liệu và dưỡng thương. Sao có thể chiếm đoạt tám thê thiếp vừa “thiếu thốn” vừa “dâm loạn” kia của Vương gia được.”

“Bớt đóng kịch đi.” Tôi cũng không phải mới biết hắn ngày đầu tiên, “Mớ lý do rơm này đem đi hù người khác còn được, hù ta thì không có cửa đâu.”

Hắn lập tức biết ngoan ngoãn nghe lời: “Sao ta có thể đem thân thể thuần dương này lấp vào độc lâu phản hòng đó được chứ.”

Tôi tròn tròn mắt, thật không ngờ hắn vẫn còn zin.

Hắn nhân cơ hội này giáo dục tôi, tuy hắn là dòng tu tiên cần thuốc, nhưng nói cho cùng cũng là đạo môn chính thống. Giáo phái của bọn họ chú trọng một đồng thứ, nói trắng ra chính là cấm dục thì tu luyện có vẻ nhanh hơn, còn zin thì lại càng ‘lâm chơi ăn thật’. Trừ phi là đến ải không qua được, mới đành phải vì qua ải mà cố làm.

“... Lục Tu Hân cũng là xử nam?” Wow, mấy tên khủng tu tiên này hy sinh cũng thật lớn à.

Hắn vẻ mặt không mấy dễ chịu lắm, “Vì để qua ải, hắn... tóm lại không phải.”

Tôi chắc chắn lấy làm kỳ lạ, còn tưởng rằng đàn ông đều là cầm thú, không ngờ vì một mục tiêu cao thượng, cũng có thể cầm thú không bằng... ý tôi là thắng hoa.

Nhưng tôi lại nghĩ ngược trở lại, kể từ lúc tôi bắt đầu tu luyện đến nay (cho dù bị bắt cần thuốc luyện), xác thực gần như không có tình huống nhạy cảm. Cả ngày bị Vô Cùng ôm tới hôn lui như vậy, ngoại trừ thỉnh thoảng thấy có hơi phiền ra, cũng xác thực không hề động tình. Quả nhiên tu luyện là một chuyện phi thường thần kỳ.

(đương nhiên chuyện phi thường thần kỳ đó không giống như cái kiểu mà một đứa ngốc như tôi đã nghĩ)

Nhưng Bát vương gia giả không lật thẻ bài thị tẩm, tám vị thê thiếp lại đem đầu mầu chuyển hướng đến người “được sủng ái nhất” là tôi... Tôi thật sự là cầm điếu ăn hoàng liên mà. (khó không có chỗ tổ)

Người đầu tiên làm khó dễ là một vị di nương trong Bách gia tính (100 họ), tôi cũng không muốn nói rõ là ai. Tóm lại, cô ta thân thân thiết thiết kéo tôi đi uống trà, nhưng trong trà của cô ta lại có mùi hồng hoa.

“Ta không thích loại này trà.” Tôi nói thẳng, “Có hồng hoa*. Di nương cũng không nên uống vào, uống nhiều không có con được đâu.”

*cây hồng hoa, thuộc họ cúc, tác dụng hoạt huyết thông kinh, tiếng anh tên Cathamis.

Ai ngờ tôi mới nói có một câu như vậy, ‘thời tiết liên thay đổi’. Đầu tiên là di nương nào đó đánh di nương kia một bạt tai, nói nhất định là bị cô ta hại mới bị sảy thai, sau đó càng xé ra càng thái quá, cái gì mà long tiên hương a, rồi té xuống hồ a, rồi hạ độc a, năm di nương quậy đến não nhiệt hết sức.

Khóc lóc, gào rú, cắt tóc, xé áo, thắt cổ công khai trước mặt mọi người cũng có, ra ngoài chạy bộ bị té ao cũng có, kinh động đến ba bà trùm, kêu la oan uổng, ôm đúi muốn làm chủ cho mình.

Cái người mực sờ thị là tôi đây còn chưa hiểu mô tê rốt cục là chuyện gì xảy ra, đã bị Nhạc vương phi anh minh kéo xuống nhốt trong phòng chứa củi, không cho ăn cơm.

... Tôi tịch cốc* đã được năm sáu năm rồi, không cho tôi ăn cơm cùng lắm thì có hơi thêm miệng mà thôi, có khác biệt không? Và lại trông cái khóa ri sét này... tôi còn sợ làm hư luôn ấy chứ.

* tịch cốc: tịch là bỏ, cốc là ngũ cốc, Tịch cốc là một phương pháp tu luyện, có thể không cần ăn uống.

Tôi thật sự không có loại kinh nghiệm này, bèn ngầy người vài giấy.

Dù sao chúng tôi đang ăn nhờ ở đậu phủ Nhạc vương, Nhạc vương phi tốt xấu gì cũng là nữ chủ nhân. Làm khách không nên làm phật ý chủ nhân quá, điều này thì tôi biết rõ.

Nhưng đan dược của Vô Cùng còn trong lò đan, cách hai canh giờ phải để ý, canh lửa quan sát độ cháy một chút. Gãi gãi đầu, tôi rút từ trong nhả ra tờ giấy vàng với mực đỏ để về huyễn phù và bùa ẩn thân. Tuy tôi dùng không được cao minh lắm, nhưng lửa phạm nhân một chút hẳn là có thể... đó là nếu không chạm đến huyễn phù.

* Huyễn phù: bùa giả người, có công dụng như hình nhân bằng giấy ý

Ngày hôm đó thật đúng là một chết. Cách mỗi hai canh giờ là tôi phải đi xem lò thuốc, từ phòng chứa củi đến tắm điện lại xa. Cũng may hiện tại tôi đã dán giáp mã rất thuần thục, đi rất nhanh, tôi còn thử nghiệm không ít phương thức, nói ví dụ như khinh công pháp (nhảy lên nóc nhà chạy), lâm ba vi bộ (chạy trên mặt nước cũng có lạc thú chứ bộ), còn đây những kiểu thú vị khác nữa.

Duy nhất phiền toái là cái khóa ri sét kia, chưa đến hai lần đã bị tôi làm hỏng rồi, dứt khoát mặc kệ luôn, dù sao tôi vẫn còn ở đây là được rồi.

Buổi tối lúc Vô Cùng trở về, tìm được phòng chứa củi, rất kinh ngạc hỏi, “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Không biết a.” Kỳ thật tôi cũng rất khó hiểu, “Nhạc vương phi muốn ta đến đây.”

“Ồ, cô ta là vương phi, ngươi là cơ thiếp. Theo lý mà nói cô ta đúng là có thể xử trí ngươi.” Hắn trở nên ừ ừ, “Chi bằng, ta đi bắt dịch thần (thần bệnh dịch) đến giải quyết bọn họ.”

“Không nên đâu?” Tôi nhú mày, “Ngươi đã chiếm chỗ của Vương gia ngươi ta, còn hại chết đám vợ của ngươi ta, không phúc hậu.”

Hắn cũng nhú mày, “Ta đi bảo cô ta thả ngươi ra.”

Chừng nửa giờ sau, hắn đen mặt trở về, “...Ả mắng ta. Ta thiếu chút nữa không kiềm chế được giết ả ta rồi.”

“Đừng gây chuyện nữa.” Tôi thở dài, “Chúng ta là khách. Ngươi đi canh chừng lò đan đi, ta đi cả một ngày nay, mệt khủng khiếp.”

Hắn ôm tôi tới, “Thành thật như vậy làm chi không biết?” Hắn bắn một tia thần thức lên huyễn phù của tôi, nó trở nên sống động hẳn lên, “Ả ta muốn nhốt thì cứ nhốt đi, để ả ta đi nhốt một lá bùa là được rồi. Mấy ngày nay ngươi đừng ra khỏi viện... đám phụ nữ này thật phiền toái.”

Tôi nghĩ bọn họ gặp phải hai kẻ dở hơi như chúng tôi cũng thật đáng thương. Một người đến từ thế kỷ 21, một người đến từ hành tinh khác.

Chúng tôi rất muốn tuân theo quy luật của triều Đại Minh và nội quy của Nhạc vương phủ, nhưng thật sự có chút khó khăn.

Sau Nhạc vương phi vẫn thả ‘tôi’ ra, chỉ bị đánh 20 hèo vì tội ‘vu hãm’. Cao nhân quả là cao nhân, tám huyễn phù y như thật kia, bị đánh còn biết kêu đau, da tróc thịt bong, siêu thật, hơn nữa còn đánh không rách.

Nhưng Nhạc vương phi đổ bệnh nặng. Vẫn là tôi khuyên bảo mãi, Vô Cùng mới để cho cô ta ‘khỏi bệnh’.

Ai bảo cô ta đánh tám huyễn phù kia làm chi, thần thức của Vô Cùng còn bên trong đấy! Mặc dù chỉ có một tia, nhưng cái mông tôn quý của hắn cũng thấy đau. Khi đó hắn còn đang ở trên điện Kim Loan ấy...

Tôi không biết nên đồng tình với ai mới phải.

Chương 15

Sự tình dĩ nhiên sẽ không dừng tại đó.

Vô Cùng lựa chọn nơi này để cắm rễ, kỳ thật để tiện vợ vét được liệu và thiên tài địa bảo. Một cái thân phận Vương gia là tám bình phong rất tuyệt, huống chi hiện tại hắn ở trên triều đình chơi rất vui. Một người dù có lợi hại bao nhiêu chăng nữa, cũng không mạnh bằng phạm nhân cả nước cùng nhau tới hỗ trợ được.

Cho nên chúng tôi khiêm tốn khiêm tốn lại càng khiêm tốn, ở Nhạc vương phủ vô luận thế nào cũng không bị hoài nghi.

Nhưng không sai biệt lắm với suy đoán của chúng tôi, cao nhân có thể không che mắt được hoàng thất, nhưng có thể nịnh bợ đại quan hoặc hoàng đế, nếu không nữa thì dứt khoát vào Khâm Thiên giám làm việc. Cho nên kinh thành trở thành nơi tụ hội của chúng cao nhân.

Mặc dù đẳng cấp của những cao nhân kia không bì kịp với Vô Cùng, nhưng trải qua màn rửa tội “huyết tinh đại chiến” vừa rồi, Vô Cùng cũng đã có kinh nghiệm, chụp lại cái đuôi mà đối nhân xử thế mới là thượng sách. Vì thế hắn bây giờ giả trang phi thường giống, tất cả khí tức đều thu liễm không còn một mảnh.

Có điểm tôi vẫn rất bội phục hắn. Hắn thật sự là một người thông minh tuyệt đỉnh, học hỏi vừa rất nhanh lại vừa còn tuân thủ đủ mọi quy tắc. Cho dù hắn không hiểu được, thậm chí khịt mũi khinh bỉ, nhưng chạm đến vấn đề sinh tồn lớn này, hắn sẽ tuân thủ quy củ đến từng tí không bỏ sót.

Lấy ví dụ chuyện Nhạc vương phi tìm tôi gây sự vậy, tuy hắn cảm thấy bị xúc phạm vật sở hữu (là tôi...), bèn xử trí ngay điểm mấu chốt, không một chương đập chết cô ta, mà là tuân thủ nội quy của Nhạc vương phủ trước, hồng tìm kiếm chỗ sơ hở sau.

Tôi cảm thấy hắn như vậy quả thật vất vả. Tôi trời sinh chính là người không tuân thủ quy tắc lắm... cũng không phải không tuân thủ, mà nhớ mang máng thôi. Hắn đã phải đối mặt với mấy trăm quyển sách quy tắc, còn phải an bài thỏa đáng từng việc, chẳng cần biết là có thích thú hay không, đầu sao tôi cũng không nên rước thêm phiền phức cho ông chủ có phải không?

Vì thế tôi nói với hắn, không cần phải xen vào việc này của tôi. Vài ba người phạm có thể làm gì được tôi?

Thằng thần mà nói, đích thực là không làm gì được.

Nhạc vương phi thôi mà, có phải Võ Tắc Thiên đâu, còn non và xanh lắm. Cùng lắm là đánh tôi vài bạt tai, phạt tôi quỳ dưới nắng, hoặc là nắm tóc tôi mắng chửi không biết xấu hổ đại loại thế.

Bạt tai tôi? Mặt tôi không đau (có chân khí hộ thể), ngược lại tay ả ta đau đến nửa tháng. Quỳ dưới nắng? Tôi thuận tiện tu luyện luôn, hiệu quả còn không tệ ấy. Lúc kéo tóc tôi càng đáng thương, tôi quên đem hộ thân rút về, kết quả tóc quần ngược lên mặt ả, thiếu chút nữa làm ả ta nghẹt chết.

Kết quả, tôi thiếu chút nữa bị xem như yêu quái mà bị thu phục... Hoặc là nói đạo sĩ thiếu chút nữa bị tôi thu phục.

Luận về cảnh giới, kỳ thật đạo sĩ nọ cũng sần sần như tôi. Luận về pháp bảo... thì phải nói là khác nhau một trời một vực. Một người nhật cốt, nhật đã 250 năm, nhân quang nhật cốt sắc bén gần đến trình độ cao thủ, cho dù cướp bóc của người ta cũng phải cướp tình phẩm tốt nhất. Tôi mặc dù không dùng được pháp bảo (công lực chưa đủ), nhưng tôi có phù bảo rất nhanh rất mạnh. (ý là LC khoe pháp bảo của chị ý là hàng xịn)

Thậm chí tôi còn chưa xuất phi kiếm ảnh ra, hắn vừa chém một kiếm tới Kim Chung Tráo của tôi, đã bị bắn ngược trở lại, chấn động đến hôn mê bất tỉnh luôn.

Tôi đột nhiên có loại cảm giác tịch mịch giống Độc Cô Cầu Bại. (mạnh quá nên cô độc)

Vô Cùng tốn gấp mấy lần thời gian và tinh lực mới tẩy hết trí nhớ của tất cả những người liên quan, mệt đến thiếu chút nữa vết thương cũ tái phát.

Tôi thực rầu rĩ, “... Thực xin lỗi.”

“Loan Loan, chỉ cần không muốn giết ta, cái gì cũng không sao cả.” Hắn cầm tay tôi, ánh mắt rất dịu dàng, “Dù sao ngươi đã ngốc như thế, ngươi cần bản không cần làm gì cả, vô sự cũng có thể biến thành hữu sự, chuyện nhỏ cũng có thể biến thành chuyện cực lớn.”

... Tâm tình rầu rĩ của tôi hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ.

Cuối cùng một Vô Cùng ‘co được dân được’ phải hạ mình xuống, tìm cách dỗ dành tám vị oanh oanh yến yến kia. Tôi không thể không nói, hắn đồ người thật sự là y khuôn y dạng, quả thực là y như nam chính siêu thâm tình từ trong tiểu thuyết ngôn tình bước ra vậy. Hiếm thấy là, hắn còn có thể dỗ

mỗi ‘bà vợ’ ai nấy đều rất vui vẻ, ‘đi qua vụn bụi hoa, không phiền lá dính thân’.

Vì thế đầu mâu trên người tôi rốt cục cũng được nhỏ ra.

Nhưng chỉ đỡ không thôi cũng có lúc tính co giãn bị mài mòn, lời nói suông không bằng hành động thực tế, tôi nghĩ các phu nhân kia đều là tín đồ của câu châm lý này.

Vì thế Vô Cùng mỗi ngày vừa chùi rửa, vừa dùng chân khí bức độc... xuân độc ra.

Cười đến lặn bò cang trên đất, tôi lại có điểm đồng tình với những cô gái còn trẻ mà phải “ô góa” kia.

Tuy bây giờ tôi sống rất thanh tâm quả dục, nhưng kiếp trước tôi cũng từng tán dóc mấy chuyện tình ái loạn xạ ngẫu. Âm thực nam nữ, nhân chi đại dục*, không phải ai cũng có vận may có thể tìm được lối thoát này giống tôi (hay có lẽ là bất hạnh cũng nên?), chứ phái nữ trên thế gian cũng có nhu cầu tình dục mà.

* Âm thực nam nữ, nhân chi đại dục: Con người sống trên đời, không bỏ được hai chuyện lớn: ăn uống và nam nữ. Ăn uống có thể xem là vấn đề dân sinh, nam nữ thuộc vấn đề vui khỏe. (Khổng Tử)

“... Dù sao nguoi cũng là dòng cần thuốc mà.” Tôi dè chừng đề nghị, “Cũng không cần căng quá.”

Đang nhắm mắt bức độc, Vô Cùng mở choàng mắt ra, ánh mắt còn lạnh hơn băng. “Nguoi nói cái gì?”

Tôi rút cổ, cảm thấy nhiệt độ trong phòng vụt hạ xuống, sợ là đang thí nghiệm độ không tuyệt đối* không chừng. “Ý ta là... Tình dục như hồng thủy, lấp đi không bằng khai thông...”

* độ không tuyệt đối: giới hạn dưới của nhiệt độ, bằng -273.15 độ C.

Tuy tôi nói rất hàm súc, nhưng Vô Cùng có lẽ nghe hiểu... song hấn tức giận đến gân xanh trên thái dương hung hăng giật giật. Biết hấn rất tức giận, nhưng không ngờ hấn tức đến mức nhào tới ôm lấy tôi, còn chưa định thân đã bị hấn cắn một cái lên cổ.

Tôi la đau, hấn còn la to hơn tôi, “Ngu ngốc!”

Tức tối ngẩng đầu lên, đang muốn mắng hấn, tôi bất gặp ánh mắt phức tạp và sắc đỏ ửng khả nghi của hấn. Cái loại vừa tức vừa giận, nâng không lên bỏ không xuống được này.

Hấn... hấn có ý tứ là... “Giận nguoi không tranh ư?” Tôi không kiềm được mà hỏi ra miệng.

Đương lúc tính khí của Vô Cùng đến thời khắc bùng nổ, thì bất thành linh, phi thường phong tình vụn chùng liếc xéo tôi một cái, khoe môi nhếch lên chứa ý cười, tâm bình khí hòa mà... ngồi thiền.

Ôm cổ, tôi ngồi bẹp trước mặt Vô Cùng, cảm thấy bị thiên lôi bỏ một cái lạnh thấu tim.

Những mắc xích tiểu tiết cực nhỏ thất lạc trước kia bị tôi xem nhẹ, rốt cục đã tìm lại được, nhanh chóng hợp lại hiểu ra. Chờ tôi sắp xếp toàn bộ lại một lần, đột nhiên cảm thấy thế giới như sắp bị hủy diệt đến nơi.

Vô Cùng... thích tôi, đúng không?

Ngồi trước mặt hấn, tôi lập tức hóa đá. Việc này thật sự khiến tôi khó có thể chấp nhận được... Hấn rõ ràng trước nay vẫn luôn bắt nạt tôi, tôi từng bị hấn hạ độc, ngáng chân, bị hấn cười nhạo, sỉ nhục...

Nhưng tôi có thích hấn không?

Sau khi tỉnh lại lần thứ ba, tôi vừa bàng hoàng lại càng kinh hãi phát hiện ra, tôi quả thật có thích hấn. Lẽ nào tôi là M mà bấy lâu nay tôi chẳng hề hay biết? Chuyện này thật đáng hổ thẹn. Sao tôi lại có thể đi thích một tên vẫn luôn ngược đãi tôi... Biến thái a biến thái, sao có thể như vậy được?

Tôi liếc mình tìm phản chứng, nghiền ngẫm lại lúc tôi bị hấn hạ độc đau bụng cỡ nào... nhưng tôi vừa nhớ lại lúc hấn hạ độc tôi. Đầu là tôi hạ độc hấn trước, hấn mới tìm cơ hội hạ độc lại. Tôi đúng là rất giận hấn không sai, nhưng những lúc hấn cúi đầu chờ tôi chải vuốt mái tóc dài, tôi liền mềm lòng. Tôi nhớ mãi không thôi, kia một cánh tay nhỏ bé dính đầy máu đen, trong khoảng không tĩnh mịch bắt lát tay áo tôi, nói cho tôi biết rằng, tôi không hề có một mình.

Nhớ đến tâm cơ xảo trá âm hiểm cực độ của hấn, nhưng đồng thời cũng nhớ tới vẻ mặt ngây ngô cười kêu Loan Loan của hấn. Dùng thanh âm tàn khốc lạnh như băng, uy hiếp muốn giết tôi, nhưng cũng nhớ đến nụ hôn đầy nước miếng vừa ướt nhẹ vừa vụng về của hấn.

Một Vô Cùng bảo tôi giết chết hấn, tất cả mọi thứ của hấn sẽ thuộc về tôi; một Vô Cùng giống như con gấu túi ôm dính lấy tôi; một Vô Cùng bị tôi mắng lại trung ra bản mặt vui vẻ.

Hấn nằm trên mặt đất, mặt trắng như tờ giấy, hai tay bị chùy kim cang đóng đinh, một Vô Cùng khiến cho lòng tôi đau gần như muốn chết...

Mẹ! Con thực có lỗi với người! Mẹ hao tâm khổ trí làm cho con được sống lại một lần, con lại đi yêu phải một tên biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tôi ngây ngốc ngồi xồm trước mặt Vô Cùng, trừ lúc đi xem lò thuốc, thời điểm khác đều ngồi trước mặt hắn. Tôi bản thân nhìn mặt trời ngã về tây, trăng mọc lên ở hướng đông, rồi sao tụ về tây, mặt trời lại lên.

Vô Cùng ngồi thiền, chậm rãi mở mắt ra, mỗi sợi tóc đều được mạ lên ánh sáng vàng chói. Nội thương của hắn còn chưa tốt hoàn toàn, nhưng cảnh giới đã vượt qua trung kỳ Nguyên Anh. Hắn đột nhiên ngồi thiền là do “tức cảnh sinh tình”, có phần na ná như ngộ đạo vậy, thực thích hợp qua ải rồi. (tức là đã ngộ đạo nên ngồi thiền không cần lý do ấy)

Bất quá hắn cũng thật sự rất lợi hại, không cần thuốc mà đã trực tiếp thăng cấp.

Hắn cũng ngồi nhìn tôi, khuỷu tay gác trên đùi, chống cằm. Tay kia vuốt cổ tôi, đang vuốt ve dấu răng của hắn.

“Ách,” tôi đầu óc nửa tê dại, hỏi, “Người bắt đầu thích ta từ khi nào?”

Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy đàn ông đỏ mặt trong khoảng cách gần như vậy. Làn da hắn rất trắng, như loại Linh Ngọc tốt nhất, chậm rãi rớt son vào, rục rịch dâng lên đôi má lúm.

“... Lần đầu tiên người hạ độc ta. Thập lý dương hoa.”

Tôi trợn mắt lú lờ, không khỏi có chút bội phục. Biến thái một cách quá nhanh quá nguy hiểm như thế... Tôi không biết hạ độc cũng có thể dẫn tới việc sinh lòng hảo cảm.

Hắn cười khẽ vài tiếng, làm mất dấu răng trên cổ tôi, “Người đã cứu ta, ta trả lại người một kỳ Trúc Cơ, vốn xem như là sòng phẳng rồi. Nhưng người đối đãi với ta vô lễ như vậy... Ta nghĩ bụng muốn chọc tức người chút thời gian, sau đó có bao xa thì ném đi bấy nhiêu xa. Nhưng người... Rõ ràng tức đến thế, tức đến mức muốn hạ độc rồi, lại giảm đi 3 vị thuốc. Người thậm chí đến cả trận phòng hộ của tịnh thất cũng đã chuẩn bị sẵn... Ngay cả an toàn cho ta sau khi hôn mê cũng nghĩ tới.”

“Khi đó, ta không biết tại sao, có chút mềm lòng. Đột nhiên rất không muốn vứt bỏ người.”

“Rõ ràng ghét ta như vậy, nhưng người vẫn chải tóc cho ta rất cẩn thận, sợ làm ta đau, từng chút từng chút một tháo gỡ tóc rối. Ta hơi nhủu mày một cái, người liền càng nhẹ tay nhẹ chân hơn, cũng sợ hãi hơn. Ta vẫn mãi suy nghĩ, người có mục đích gì... Hoặc là sau này sẽ có mục đích gì, nhưng không sao nghĩ ra được. Ta không hề giấu giếm người điều gì, nhưng người lại không cần cái gì cả.”

“Thậm chí, ta bảo người giết ta, người lại tức giận như vậy, chưa từng tức giận như thế bao giờ. Người sợ hãi như thế... cho tới bây giờ ta chưa thấy người sợ hãi đến thế. Người thiếu chút nữa đã đánh mất mạng mình rồi, người có biết không? Người thiếu chút nữa đem chút hơi tàn cuối cùng của mình rút cho ta...”

Hắn cười khiến hai mắt cong cong như hai vầng lưỡi liềm, thoạt nhìn lại có chút yếu ớt, “Ta thật sự rất vui mừng. Ta đã đúng rồi, người rất tốt với ta, không vì lý do nào cả. Khi đó ta mừng đến mức lồng ngực như sắp nổ tung, trong ký ức của ‘hắn’ chưa từng có loại cảm giác này. Ta rất vui, vì người chỉ thuộc về mỗi ta.”

... Tại sao lời tỏ tình thâm tình như thế, lại bị Vô Cùng nói ra một cách mang đầy hương vị biến thái thế chứ?

“Vây, từ nay về sau người sẽ không bắt nạt ta nữa?” Tôi cảm thấy nên cò kè mặc cả một chút có vẻ tốt hơn.

Hắn suy tư ra chiều nghiêm trọng lắm, phân vân một hồi lâu, “... Không hạ độc.”

“Trời buộc và pháp trận cũng không được!” mấy điều khoản này càng tỉ mỉ càng tốt, bằng không sau này tôi sẽ thảm.

“Nếu người chạy thì làm sao bây giờ? Nhất định phải giữ lại chứ.” Hắn rất kiên quyết.

“Ta không chạy là được chứ gì!” Tôi càng kiên quyết hơn, “Bị giam cầm rất khó chịu!”

“Nhưng ta thích nhìn dáng vẻ người tức giận a...”

“Lục Vô Cùng tiên sinh! Người biến thái cũng có giới hạn giùm được không hả?!”

Nhiệt liệt tranh cãi hơn nửa canh giờ, rốt cục tôi cũng tranh thủ được đôi ngó: không bị hạ độc, không bị trói buộc, không pháp trận giam cầm. Nhưng không thể hủy bỏ vận mệnh bị bắt nạt. Bởi vì tôi đã bị hấn làm cho mê đắm, định nghĩa “bắt nạt” rất rộng, sau này định nghĩa rõ ràng thì chọn ngày bàn lại.

Thảo luận xong, tôi phát hiện hai chúng tôi vẫn còn đang ngồi. Hấn chống hai má, mái tóc dài xõa tung, vẻ mặt mang theo ý cười có chút ẩn ý lại có chút ngưng ngừng.

Nhào tới ôm lấy cổ hấn, tôi hôn hấn. Tôi nghe được một thanh âm vang lên rõ to, đại khái là cái ót của hấn tiếp xúc thân mật với Địa Cầu. Có điều, ước chừng hấn không biết đau nh? Bởi cả người hấn đã cứng đờ rồi.

Tôi vừa ung dung vừa cẩn thận chiếu theo trình tự bình thường mà hôn hấn, hấn học cũng rất nhanh.

Nhưng không có gì mà cuồng phong mưa rào, nhật nguyệt vô quang, hay trời đất quay cuồng gì a. Chỉ cảm thấy môi và lưỡi của hấn thật mềm, thật non, mang theo hơi thở đan được quen thuộc. Cảm giác thật dễ chịu, tựa như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Thế xác và tinh thần đều thực khoan khoái... mặc dù chỉ là một cái hôn mà thôi.

Tôi cũng không cảm thấy lồng ngực vui đến muốn nổ tung, ngược lại là đem trái tim có hơi lung lay, vững vàng thả lại lồng ngực... Hoặc có thể nói là, “An tâm”.

Tôi không chỉ có một mình. Ở nơi triều Đại Minh vừa cô đơn vừa xa lạ này, có một người (cho dù là một tên biến thái về mặt cười ngây ngô), đã khiến cho tôi yên ổn lòng.

Ngẫm lại thực kỳ diệu. Sao lại trùng hợp như vậy, tôi thích hấn, hấn cũng thích tôi. Càng kỳ diệu hơn là, đây là sự kiện cũng từ vụ liên tiếp hạ độc lẫn nhau mà ra.

Di chứng duy nhất là, tôi phải tịch cốc vài ngày, thêm ăn sắp chết rồi. Tôi bắt đầu cảm thấy Vô Cùng tuyệt đối là tu ma, bằng không giải thích thế nào vụ hấn xúc động cắn nát đầu lưỡi và môi tôi đây? (có ai hiểu hơn, môi lưỡi sưng quá sao ăn cơm)

Tôi cảm thấy, có một gã bạn trai biến thái như vậy thật là lựa chọn sai lầm. Nhưng hấn sẽ cho tôi có cơ hội hối hận sao...?

Vừa nghĩ đến hậu quả, tôi liền lạnh toát cả người.

Chương 17

Tôi và Vô Cùng chính thức bên nhau.

Kỳ thật tôi cũng rất khó hiểu, vì sao mình có thể chấp nhận chuyện này một cách nhanh chóng như vậy được, thậm chí vì sao tôi thích hấn cũng nghĩ mãi không ra.

Tuy nhiên tôi không phải người thích rồi rắm, rất nhanh đã tiêu tan. Ngẫm lại mấy thanh thiếu niên thời hiện đại chat chút đôi câu liền yêu đến muốn sống muốn chết, đến quán bar liếc mắt một cái liền “thiên lôi động đến địa hỏa”, lập tức giác quan thứ sáu hoạt động rồi yên đến sống chết, tôi đột nhiên cảm thấy mình như thế cũng không khác thường.

Tốt xấu gì tôi cũng đã làm thị nữ cho hấn năm sáu năm không phải sao? Cứ mãi tìm tòi ngọn ngành, và cả quá trình áp ủ nữa làm chi. Nếu trên thế giới này đã có S và M cùng sinh cùng tử, thì loại gã mờ như chúng tôi sẽ được thông qua, cũng không phải là chuyện gì kỳ tích cho lắm.

Kể từ lúc tỏ tình với nhau, Vô Cùng bỏ đi lớp vỏ âm trầm, hoàn toàn là vẻ mặt phấn khởi, thần thái bay cao. Tôi thì sao, tận lực ru rú trong nhà, bởi vì tôi chỉ nỡ cười với một nha đầu một cái thôi, là đã khiến cho cô bé mơ màng đi đường đụng phải cây lại va phải tường rồi. Tôi chỉ có thể cố tình làm một băng son mỹ nhân mà thôi. (do ăn Thiên Nhan đơn mà đẹp như hờ ly)

Tôi phàn nàn với Vô Cùng, muốn đổi lại vẻ ngoài tầm thường chút, hấn lại kiên trì bảo là nhìn không ra có gì khác với trước kia.

... Mỹ cảm bị tê liệt của hấn đối với cái này thật sự là hết thuốc chữa rồi.

Tuy nhiên vấn đề phải được giải quyết chính là. Mắt của tám vị phu nhân trong nhà đã bắt đầu lóe ra lục quang đến nơi, nhìn Vô Cùng ngày càng trở nên tuần mỹ mà đã bắt đầu phát ra con khát gặm nhẹ.

Cuối cùng Vô Cùng nhớ đến một loại bí thuật viễn cổ: Hồn con rối (con rối có hồn). Đồng thời đến bãi tha ma bắt một hồn ma ‘bạch diện thư sinh’ tôi thấy mà còn thương tiếc, về làm hồn của con rối.

Vì thế Bát vương gia giả làm một “con rối Bát vương gia giả”, mỗi ngày một người mà “làm chuyện công bằng”.

“... Em cảm thấy như đang ức hiếp tiểu thụ vậy.” Nhìn con rối Vô Cùng ban ngày tránh trong tầng hầm hai mắt rung rung đắm lẹ, mà đáy lòng tôi có chút phức tạp.

Nắng hạ lâu ngày gặp mưa to, tôi nghĩ tiểu thụ đáng thương kia bị hành hạ thật sự triệt để.

“Thú con (tiểu thú)?” Vô Cùng khó hiểu, “Hắn mà có chút thú tính thì sẽ không bị đám cạp cái kia bắt nạt thảm đến vậy. Và lại là hắn tự tiến cử đấy chứ.”

“Không phải thú trong dã thú, là thú trong tiếp nhận ấy.” Tôi không biết giải thích như thế nào. Tôi cũng hiểu được, chàng trai mỹ thiếu niên chưa được ném mùi “trắng gió” dành ôm hận mà chết kia, dĩ nhiên đầy lòng hận có rất nhiều khát khao, nhưng khát khao và hiện thực thường không giống nhau lắm.

Không phải mỗi người phụ nữ đều là thiếu nữ ngưng ngừng e ấp. Cũng có rất nhiều sai lang hồ báo đói khát. Bất quá, hắn cũng chỉ ký hiệp ước năm năm. Năm năm sau Vô Cùng sẽ đồng ý đưa thể xác con rồi này cho hắn, để hắn có một tu linh căn bản, cũng không tính là quá thiệt.

Ít nhất sự phụng sự đầy hy sinh của hắn làm cho phủ Nhạc vương xuất hiện sự hài hòa vô tiền khoáng hậu. Tôi và Vô Cùng rốt cục có thể được sống những tháng ngày yên bình vui vẻ.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Kỳ thật, cuộc sống của chúng tôi không khác với trước kia là bao. Vô Cùng còn chưa chơi chán mấy cái trò vương quyền phức tạp đan xen kia, ngày ngày vẫn đi sớm về khuya. Còn tôi thì sao, ở nhà hạnh phúc canh lò thuốc với tu luyện, thỉnh thoảng cũng nghiên cứu một ít.

Tôi dần dần lĩnh ngộ được, nguyên do vì sao Vô Cùng nói muốn ra ngoài lịch lãm mới có thể thăng cấp. Kỳ thật căn nguyên đều là do dòng căn thuốc quý quái của hắn. Bình thường người tu tiên không có nhiều tài nguyên như vậy đâu, họ đều tốn rất nhiều thời gian thổ nạp điều khí, dùng nghị lực rất lớn mới tích lũy được linh khí, đem chính thân mình làm như lò đan, cần thiên phú rất cao mới có thể tại lúc còn sinh thời mà bước vào ngưỡng cửa tu tiên.

Còn Vô Cùng thì khởi điểm rất cao, linh đan tiên dược mà chất đầy mấy trăm hũ như dưa chua liều mạng gặm vào, có thể nói tu vi vững vàng chồng chất. Hắn lại từng có kinh nghiệm, cho nên tu vô cùng thuần thực, biết cách điều khiển cảnh giới đã tích lũy quá nhiều linh khí, mới có thể trong 250 năm ngắn ngủn bước vào kỳ Nguyên Anh.

Nhưng tôi thì không giống vậy. Tôi không có kinh nghiệm, ăn đan dược vào có thể chuyển hóa không nhiều phần trăm, gần giống như mỡ tích trong cơ thể vậy, chẳng những làm tắc kinh mạch, ngay cả vận vòng Tiểu Chu thiên cũng khó khăn.

Biện pháp duy nhất, chính là dùng cho cạn hết, dựa vào làm việc tiêu hao rồi kéo theo vòng Tiểu Chu thiên. Cho nên Vô Cùng mới nói muốn ra ngoài lịch lãm, bởi vì trong quá trình luận bàn và tâm bảo (tiêu diệt đoàn người nhất cốt?), thì có thể tiêu hao phần lớn những linh khí quá dư thừa kia lại còn ngoài dự đoán được thăng cấp.

Nhưng tiêu hao cũng không phải chỉ có đánh nhau diệt đoàn săn kho báu là được. Trong lúc vô tình, tôi phát hiện, khi canh lò thuốc có thể tiêu hao linh khí dư thừa, đợi lúc lò Thiên Nguyên Đan thứ nhất ra đan, tôi phải bắt đầu việc tinh luyện tất cả dược liệu, không được gián đoạn.

Sau khi Vô Cùng ăn Thiên Nguyên Đan, thương thế tốt hơn phân nửa, nhưng dược liệu chính là Ly duyên thảo và Cửu long hoa đã hết hẵn, muốn dựa vào căn thuốc lên cấp thì có khó khăn. Hắn định vợ vét đầy đủ hết tất cả phụ dược, nhưng phụ dược số lượng quá nhiều, quá trình tinh luyện là tất yếu.

Sáu trăm cân cam thảo khả năng cao lắm chỉ tinh luyện thành một cây tinh hoa duy nhất, đây là quá trình vừa rườm rà vừa chán ngắt, đương nhiên hắn làm rất nhanh. Tôi thì sao, hứng lấy công việc này, lại tiêu hao linh khí tích lũy quá mức.

Tôi là người cũng không sợ phiền phức, ngược lại cảm thấy công việc có quy luật này rất thú vị. Kiếp trước lúc trong lòng có chuyện buồn bực, tôi rất thích làm công việc đan khăn không cần dùng đến não. Sau khi tinh luyện, phân loại gọn gàng đâu ra đó xong, rất có cảm giác thành tựu. Hơn nữa tôi mò mẫm có thể không chế trên dưới năm đạo thần thức phân ra quản lý năm lò, đến cả Vô Cùng còn chắc lưỡi lấy làm lạ.

“Trương lai nếu em vào kỳ Nguyên Anh rồi, đầu pháp bảo nhất định bách chiến bách thắng.” Hắn thực vui vẻ, “Rất nhiều người có thể không chế hai đạo thần thức, phân ra nắm giữ phòng ngự và công kích cũng rất mạnh, em chỉ mới trung kỳ Khai Quang a... Không còn giới hạn rồi. Về sau anh cũng không cần đích thân ra tay nữa!”

... Tôi cảm thấy niềm vui của hắn như thể nuôi dưỡng được một con bảo bối thần kỳ (Pokemon) có tên là “bạn gái” vậy. Tôi đối với tương lai có cảm giác bi quan bất ổn.

Phát hiện tôi là một đệ tử giỏi, mỗi ngày trước khi ra cửa hắn đều xoay từ trong ký ức ra một viên Ngọc giản ném cho tôi. Thứ này rất hay, như một cái mp3 vậy. Chỉ là một thứ dùng thần thức tiến vào trong đó đọc, không cần pin mà thôi. Nội dung rất đa dạng, đều là hắn tùy tiện tìm đến ném vào cho tôi đọc.

Đối với phương thức tu luyện tôi không có hứng thú cao, có hứng thú nhất là với luyện đan và chế pháp khí. Nhưng rất nhiều tài liệu luyện đan đã thất thoát, tôi vẫn luôn bị trì hoãn tại giai đoạn xem sách tranh thực vật... Chính là phát hiện ra một sự thật rất buồn cười.

Tôi tìm được một phương thuốc cổ truyền luyện Bồi Nguyên Đan và Thiên Nguyên Đan, lại không mấy tương đồng với nguyên bản mà Vô Cùng hay dùng. Loại Vô Cùng dùng xem như là có thêm vị. Có điều tôi chiếu theo sổ tay thực vật mà phân tích, phát hiện dược liệu mà hắn thêm vào rất cổ quái, đều là loại dược liệu giúp tĩnh tâm bình khí, tổng hợp lại tất cả hiệu quả của dược liệu... nói đơn giản, chính là thanh tâm quả dục.

Sau khi đối chiếu xong, tôi không biết nên khóc hay cười.

Trước kia tôi từng đọc một bộ tiểu thuyết huyền huyền, có tên là “Địa Hải hệ liệt”. Trong đó có một phù thủy vì theo đuổi pháp thuật, cho nên đã từng hạ

chú lên người mình để không nghĩ đến nữ nhân nữa. Không ngờ trong cổ kim nội ngoại, anh hùng và người ngoài hành tinh lại có cái nhìn giống nhau.

Tôi còn tưởng là liên quan đến việc tu luyện, cho nên không động tình, ai ngờ nguyên nhân là do được vật.

Tôi nói với Vô Cùng, hần cười ha ha, “...Không phải, không hoàn toàn là đúng. Loan Loan, em rất thích hợp tu đạo đó.”

Hần nói rằng, người thích hợp tu đạo nhất, là bốn căn: yêu, hận, oán, ghét đều phải tịnh. Nhưng như vậy thật sự không có khả năng, em có thể có được hai căn duyên mỏng là xem như dễ dàng rồi.

“Loan Loan, ba căn duyên của em mỏng. Hận, oán, ghét cũng không sâu, như nước chảy qua thì không còn dấu vết gì nữa*.” Hần cười tùm tùm sờ đầu tôi, “Đúng là có ngu ngốc chút, nhưng cực kỳ thích hợp tu đạo. Lục Tu Hần tứ căn sâu nặng, không thể không dùng được vật khổng lồ... Vốn anh cũng đã khôi phục cổ phương (phương thuốc cổ)...” không biết tại sao hần lại tự dưng đỏ mặt.

* Nguyên văn: Thủy quá vô ngân: Thủy: nước, dòng nước > Thủy quá vô ngân: dòng nước trôi qua không còn để lại dấu vết gì.

Lan man: Hiểu rộng ra, con người, khi bước vào dòng nước, sẽ tạo nên một con sóng, dù con sóng nhỏ hay to, nhưng dòng nước vẫn cứ tiếp tục chảy, con sóng kia cũng sẽ hòa nhập vào dòng nước, trôi đi không còn dấu vết gì. Dòng nước ở đây là thời gian, con người luôn nghĩ rằng mình đã để lại cho thế giới này một cái gì đó, nhưng họ không biết rằng, một khi thời gian trôi qua thì chút dấu vết đó cũng không còn nữa. Chỉ sự nhỏ bé của con người trước thời gian và thế giới.

“Vậy tại sao còn dùng phương thuốc của Lục Tu Hần?” Tôi không hiểu, hỏi.

Hần úp úp mở mở nửa ngày, ôm tôi vịn vẹo một lát, “...Từ sau khi em hạ Thập lý dương hoa với anh... anh có chút... Sợ không nhận được mà vượt ải...”

...Biến thái chính là biến thái. Hạ độc cũng làm cho hần xuân tâm nhộn nhạo được.

Tóm lại, chúng tôi còn đang sử dụng thêm vị Cô tẩu hoàn... ý tôi nói là thêm vào trong đan dược.

* cô tẩu hoàn: là bài thuốc gia truyền nổi tiếng, có tác dụng lưu thông khí huyết, bổ máu, điều hòa kinh nguyệt, dưỡng nhan, bảo vệ sức khỏe... thuốc của chị em phụ nữ :D

Tuy nhiên tôi đối với luyện đan không có tài năng gì, không được lợi hại như Vô Cùng. Ngược lại đối với chế pháp khí, tôi có nồng đậm hứng thú, hơn nữa còn có chút tài lẻ nho nhỏ.

Ban đầu, vốn dĩ tôi là một tay mơ mới đến trung kỳ Tâm Động, muốn học chế khí thì giống như mò trăng đáy nước vậy. Bởi vì tôi không có Tam Muội chân hỏa của chính mình, cũng không có Địa linh hỏa (của núi lửa nào đó) có thể phụ trợ. Nhưng Vô Cùng là một cao thủ từng thiếu chút nữa Độ Kiếp, mà bên dưới kinh thành có một dòng linh mạch khổng lồ, thuộc tính vừa vặn là long hỏa.

Mặc dù long đầu (đầu của mạch long hỏa) ở trong Tử Cẩm Thành, nhưng phủ Nhạc vương vừa vặn có một dòng mạch nho nhỏ. Vô Cùng liền bày một trận đồ, rất đường đường chính chính mà đánh cắp mạch linh hỏa này. Nguồn lửa luyện đan chính là từ đó mà ra.

Ban đầu cũng là do vật liệu trưng thu từ các nơi đều có rất nhiều khoáng thạch lẫn lộn trong đó, phải tinh luyện cô đọng lại, nhưng khoáng thạch rất trân quý, tôi nghĩ nên luyện tập trước một chút, Vô Cùng bèn chuyển một lượng cát biển lớn đến cho tôi luyện chơi.

Luyện rồi lại luyện, luyện mãi đến hứng thú. Sau khi luyện cát biển sẽ thành thứ gì? Đúng vậy, thủy tinh. Trước kia tôi từng làm kế toán trong một xưởng chế tạo thủy tinh, rất có cảm giác thân quen. Mà Vô Cùng đối với chế khí biết rất ít, cũng không có lời khuyên gì, nhiều lắm là biết một ít cách luyện chế phi kiếm thô sơ mà thôi.

Thành thử ngay từ đầu tôi đã bước đi lạc lối, đánh bậy đánh bạ mà có hần một con đường riêng. Thật lâu thật lâu về sau, tôi mới biết được, thông thường chế khí là phương pháp rèn chế, đáng lẽ nên đi con đường chế tạo bình khí. Nhưng Ngưng luyện pháp (phương pháp ngưng luyện) của tôi đã sớm thất truyền, căn bản không đi theo con đường đó được rồi.

Nhưng vào lúc này, tôi vẫn không hề biết. Tôi chỉ dựa vào kinh nghiệm từng chơi thổi thủy tinh, nặn gốm từ kiếp trước, mà mò mẫm làm được.

Thế là sau một năm gọt dũa, tôi cho ra thanh phi kiếm đầu tiên, là một thanh kiếm pha lê trong suốt óng ánh. Thanh phi kiếm này có hình bầu dục, không có chuôi kiếm, thoát nhìn giống một khối băng trôi, ánh mặt trời chiếu vào, lóe lên đủ màu sắc, còn biến hóa ra cầu vồng.

Lúc hí ha hí hửng đưa cho Vô Cùng xem, hần nở nụ cười.

Hần chỉ biết tôi đang chơi đùa chế khí, còn đem ra rất nhiều pháp bảo hần có được cho tôi xem, giảng giải tỉ mỉ với tôi.

Nhưng hần lại không nghĩ rằng tôi sẽ đi chơi đùa ra một thanh kiếm pha lê vừa chạm vào liền bể.

“Nếu giao chiến tất sẽ vỡ...” Hần cười ngấm ngấm, nhưng nụ cười dần dần ngưng lại, đến lượt tôi cười càng lúc càng lớn.

“Đúng là muốn nó sẽ vỡ.” Tôi nhướn nhướn mày, trong lòng kích động ngứa ngáy khó chịu, “Thử xem đi! Công lực của em đã đủ dùng chưa...”

Hắn vẽ mặt không thể tin được, hấp thu vào trong cơ thể, sau đó gọi pha lê kiếm ra, đánh vào một đụn đá Thái Hồ (núi già). Đá bẻ kiếm cũng vỡ, nhưng mảnh vỡ của kiếm pha lê vừa vụn lại sắc bén, cắt mở đá vụn đầy trời thành bột phấn.

Rất thành công!

Đây là binh giả quý đạo dã*! Nếu cùng đấu phi kiếm hoặc đấu pháp bảo với người khác, lấy phân hình đối hữu hình, tuy rằng không đến mức được như lấy nhu thắng cương, nhưng cũng không khác gì mấy. Hơn nữa Pha lê tâm có thể gọi trở về hình dạng ban đầu. . . Khuyết điểm là cần nắm trong tay năng lực thần thức thật mạnh, nếu không sẽ không thể khống chế cả trăm ngàn mảnh vỡ, đến lúc ấy sẽ không thể khống chế phạm vi bùng nổ, hai phe địch ta không phân biệt được mà công kích sẽ không ổn.

* Binh giả, quý đạo giả: là câu cửa miệng rất nổi tiếng của các vị tướng. Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Địch khinh thường thì làm chúng thêm kiêu, địch nhân hạ thì làm chúng vất vả, địch đoàn kết thì làm chúng ly tán.

“...Từ đâu nghĩ đến?!” Vô Cùng lớn cười, “Thật tuyệt vời, tình xảo, tình xảo! Tương lai em có thanh kiếm này, có chút là... Đáng tiếc, linh hóa quá yếu. Nhưng không sao, em cứ chậm rãi bồi dưỡng rèn luyện...”

“Là đưa cho anh.” Tồi hơi đỏ mặt, “Àch... em biết không bằng Vô Hình của anh. Nhưng làm ám khí cũng không tệ a... Dù sao em làm thêm là được... Bên cạnh anh vẫn nên thêm nhiều vật phòng thân một chút có vẻ tốt hơn.”

Hắn tròn mắt, tồi lại thấy có chút ngượng ngùng. Có thứ bảo bối gì mà hắn không có chứ? Tồi đưa cho hắn thanh phi kiếm thấp kém như vậy. Đến bản thân còn cảm thấy ngu ngốc nữa là.

“...Kiếm này gọi là gì?” Hắn cúi đầu tỉ mỉ quan sát thanh kiếm

Tồi thực quẫn. Lấp bắp nói, “Pha lê tâm.” Che lại mặt. Tồi cảm thấy thực ngu ngốc, xấu hổ chết được.

Cấu tạo và tên của thanh kiếm này... Cũng chính là, chính là... chính là đại biểu cho tâm ý không nói nên lời của tồi mà thôi.

Hắn ghé sát vào tai tồi, giọng rất nhỏ hỏi, “Tâm của em sao?”

“Biết là được rồi, đừng có nói!” Tồi đẩy hắn ra. Hắn lại cầm lấy tay tồi, vẫn ngây ngô cười. Hại tồi cũng cười ngây ngô theo.

Tồi nghĩ hắn rất thích thanh kiếm này, bởi vì hắn ngây ngất phiêu phiêu chừng mấy ngày, rất trân trọng ôm trong ngực, ôm tồi đúng đưa thật lâu, như đang dỗ em bé vậy.

“...Đây là lần đầu tiên, có người thật lòng thật ý cho anh thứ gì đó.” Hắn nhắm mắt lại, biểu tình phi thường phi thường yên bình, “Loan Loan, em đã cho anh thật nhiều lần đầu tiên. Anh sẽ đối xử tốt với em, vĩnh viễn đối tốt với em.”

Mỗi lần hắn nói như vậy, tồi đều chạnh lòng. “...Tương lai anh quen biết được nhiều người, sẽ phát hiện người tốt có rất nhiều, còn đối tốt với anh hơn cả em.”

“Không giống như vậy.” Hắn vuốt ve tóc tồi, “Loan Loan tốt với anh, anh mới cần. Trước kia bọn họ làm gì? Chỉ muốn giết anh, cướp đồ của anh, cho dù có đối đãi tốt cũng bởi vì muốn có được thứ gì đó từ chỗ anh... Ngay cả Lục Tu Hàn nhìn thấy anh cũng chỉ muốn nuốt chửng anh...”

Tồi càng đau lòng. Ít nhất tồi còn có một bà mẹ âm trầm, Vô Cùng trước đây không có một ai. Tồi ôm chặt hắn, nước mắt nhỏ xuống.

Hỏi: Thiên Y ơi sao 2 người họ không xưng hô là chàng vs nàng cho đúng cổ đại?

Đáp: Loan Ca là người hiện đại, không có khái niệm cổ đại; Vô Cùng là người ngoài hành tinh, cổ đại gì đó lại càng chả quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tồi và Vô Cùng chính thức bên nhau.

Kỳ thật tôi cũng rất khó hiểu, vì sao mình có thể chấp nhận chuyện này một cách nhanh chóng như vậy được, thậm chí vì sao tôi thích hẳn cũng nghĩ mãi không ra.

Tuy nhiên tôi không phải người thích rồi rắm, rất nhanh đã tiêu tan. Ngẫm lại mấy thanh thiếu niên thời hiện đại chat chit đôi câu liền yêu đến muốn sống muốn chết, đến quán bar liếc mắt một cái liền “thiên lôi động đến địa hỏa”, lập tức giác quan thứ sáu hoạt động rồi yên đến sống chết, tôi đột nhiên cảm thấy mình như thể cũng không khác thường.

Tốt xấu gì tôi cũng đã làm thị nữ cho hắn năm sáu năm không phải sao? Cứ mãi tìm tòi ngon ngành, và cả quá trình áp ủ nữa làm chi. Nếu trên thế giới này đã có S và M cùng sinh cùng tử, thì loại gà mờ như chúng tôi sẽ được thông qua, cũng không phải là chuyện gì kỳ tích cho lắm.

Kể từ lúc tỏ tình với nhau, Vô Cùng bỏ đi lớp vỏ âm trầm, hoàn toàn là vẻ mặt phấn khởi, thần thái bay cao. Tôi thì sao, tận lực ru rú trong nhà, bởi vì tôi chỉ nỡ cười với một nha đầu một cái thôi, là đã khiến cho cô bé mơ màng đi đường đụng phải cây lại va phải tường rồi. Tôi chỉ có thể cố tình làm một băng son mỹ nhân mà thôi. (do ăn Thiên Nhan đơn mà đẹp như hồ ly)

Tôi phàn nàn với Vô Cùng, muốn đổi lại vẻ ngoài tầm thường chút, hẳn lại kiên trì bảo là nhìn không ra có gì khác với trước kia.

... Mỹ cảm bị tê liệt của hắn đối với cái này thật sự là hết thuốc chữa rồi.

Tuy nhiên vấn đề phải được giải quyết chính là. Mắt của tám vị phu nhân trong nhà đã bắt đầu lóe ra lục quang đến nơi, nhìn Vô Cùng ngày càng trở nên tuần mỹ mà đã bắt đầu phát ra con khát gặm nhấm.

Cuối cùng Vô Cùng nhớ đến một loại bí thuật viễn cổ: Hồn con rối (con rối có hồn). Đồng thời đến bãi tha ma bắt một hồn ma ‘bach diện thư sinh’ tôi thấy mà còn thương tiếc, về làm hồn của con rối.

Vì thế Bát vương gia giả làm một “con rối Bát vương gia giả”, mỗi ngày một người mà “làm chuyện công bằng”.

“... Em cảm thấy như đang ức hiếp tiểu thụ vậy.” Nhìn con rối Vô Cùng ban ngày tránh trong tầng hầm hai mắt rung rung đầm lệ, mà đáy lòng tôi có chút phức tạp.

Nặng hạ lâu ngày gặp mưa to, tôi nghĩ tiểu thụ đáng thương kia bị hành hạ thật sự triệt để.

“Thú con (tiểu thú)?” Vô Cùng khó hiểu, “Hắn mà có chút thú tính thì sẽ không bị đám cọp cái kia bắt nạt thảm đến vậy. Và lại là hắn tự tiến cử đấy chứ.”

“Không phải thú trong dã thú, là thụ trong tiếp nhận ấy.” Tôi không biết giải thích như thế nào. Tôi cũng hiểu được, chàng trai mỹ thiếu niên chưa được nếm mùi “trăng gió” đành ôm hận mà chết kia, dĩ nhiên đáy lòng hắn có rất nhiều khát khao, nhưng khát khao và hiện thực thường không giống nhau lắm.

Không phải mỗi người phụ nữ đều là thiếu nữ ngưng ngừng e ấp. Cũng có rất nhiều sai lang hồ báo đói khát. Bất quá, hắn cũng chỉ ký hiệp ước năm năm. Năm năm sau Vô Cùng sẽ đồng ý đưa thể xác con rối này cho hắn, để hắn có một tu linh căn bản, cũng không tính là quá thiệt.

Ít nhất sự phụng sự đầy hy sinh của hắn làm cho phủ Nhạc vương xuất hiện sự hài hòa vô tiền khoáng hậu. Tôi và Vô Cùng rốt cục có thể được sống những tháng ngày yên bình vui vẻ.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Kỳ thật, cuộc sống của chúng tôi không khác với trước kia là bao. Vô Cùng còn chưa chơi chán mấy cái trò vương quyền phức tạp đan xen kia, ngày ngày vẫn đi sớm về khuya. Còn tôi thì sao, ở nhà hạnh phúc canh lò thuốc với tu luyện, thỉnh thoảng cũng nghiên cứu một ít.

Tôi dần dần lĩnh ngộ được, nguyên do vì sao Vô Cùng nói muốn ra ngoài lịch lãm mới có thể thăng cấp. Kỳ thật căn nguyên đều là do dòng căn thuốc quý quái của hắn. Bình thường người tu tiên không có nhiều tài nguyên như vậy đâu, họ đều tốn rất nhiều thời gian thổ nạp điều khí, dùng nghị lực rất lớn mới tích lũy được linh khí, đem chính thân mình làm như lò đan, cần thiên phú rất cao mới có thể tại lúc còn sinh thời mà bước vào ngưỡng cửa tu tiên.

Còn Vô Cùng thì khởi điểm rất cao, linh đan tiên dược mà chất đầy mấy trăm hũ như dưa chua liều mạng gặm vào, có thể nói tu vi vững vàng chồng chất. Hắn lại từng có kinh nghiệm, cho nên tu vô cùng thuần thực, biết cách điều khiển cảnh giới đã tích lũy quá nhiều linh khí, mới có thể trong 250 năm ngắn ngủn bước vào kỷ Nguyên Anh.

Nhưng tôi thì không giống vậy. Tôi không có kinh nghiệm, ăn đan dược vào có thể chuyển hóa không nhiều phần trăm, gần giống như mỡ tích trong cơ thể vậy, chẳng những làm tắc kinh mạch, ngay cả vận vòng Tiểu Chu thiên cũng khó khăn.

Biện pháp duy nhất, chính là dùng cho cạn hết, dựa vào làm việc tiêu hao rồi kéo theo vòng Tiểu Chu thiên. Cho nên Vô Cùng mới nói muốn ra ngoài lịch lãm, bởi vì trong quá trình luận bàn và tâm bảo (tiêu diệt đoàn người nhặt cốt?), thì có thể tiêu hao phần lớn những linh khí quá dư thừa kia lại còn ngoài dự đoán được thăng cấp.

Nhưng tiêu hao cũng không phải chỉ có đánh nhau diệt đoàn săn kho báu là được. Trong lúc vô tình, tôi phát hiện, khi canh lò thuốc có thể tiêu hao linh khí dư thừa, đợi lúc lò Thiên Nguyên Đan thứ nhất ra đan, tôi phải bắt đầu việc tinh luyện tất cả dược liệu, không được gián đoạn.

Sau khi Vô Cùng ăn Thiên Nguyên Đan, thương thế tốt hơn phân nửa, nhưng dược liệu chính là Ly duyên thảo và Cửu long hoa đã hết nhẵn, muốn dựa vào căn thuốc lên cấp thì có khó khăn. Hắn định vợ vét đầy đủ hết tất cả phụ dược, nhưng phụ dược số lượng quá nhiều, quá trình tinh luyện là tất yếu.

Sáu trăm cân cam thảo khả năng cao lắm chỉ tinh luyện thành một cây tinh hoa duy nhất, đây là quá trình vừa rườm rà vừa chán ngắt, đương nhiên hấn làm rất nhanh. Tôi thì sao, hứng lấy công việc này, lại tiêu hao linh khí tích lũy quá mức.

Tôi là người cũng không sợ phiền phức, ngược lại cảm thấy công việc có quy luật này rất thú vị. Kiếp trước lúc trong lòng có chuyện buồn bực, tôi rất thích làm công việc đan khăn không cần dùng đến não. Sau khi tinh luyện, phân loại gọn gàng đầu ra đó xong, rất có cảm giác thành tựu. Hơn nữa tôi mò mẫm có thể khống chế trên dưới năm đạo thần thức phân ra quản lý năm lò lò, đến cả Vô Cùng còn chắc lưỡi lấy làm lạ.

“Tương lai nếu em vào kỳ Nguyên Anh rồi, đầu pháp bảo nhất định bách chiến bách thắng.” Hấn thực vui vẻ, “Rất nhiều người có thể khống chế hai đạo thần thức, phân ra nắm giữ phòng ngự và công kích cũng rất mạnh, em chỉ mới trung kỳ Khai Quang a... Không còn giới hạn rồi. Về sau anh cũng không cần đích thân ra tay nữa!”

... Tôi cảm thấy niềm vui của hấn như thể nuôi dưỡng được một con bảo bối thần kỳ (Pokemon) có tên là “bạn gái” vậy. Tôi đối với tương lai có cảm giác bi quan bất ổn.

Phát hiện tôi là một đệ tử giỏi, mỗi ngày trước khi ra cửa hấn đều xoa từ trong ký ức ra một viên Ngọc giản ném cho tôi. Thứ này rất hay, như một cái mp3 vậy. Chỉ là một thứ dùng thần thức tiến vào trong đó đọc, không cần pin mà thôi. Nội dung rất đa dạng, đều là hấn tùy tiện tìm đến ném vào cho tôi đọc.

Đối với phương thức tu luyện tôi không có hứng thú cao, có hứng thú nhất là với luyện đan và chế pháp khí. Nhưng rất nhiều tài liệu luyện đan đã thất thoát, tôi vẫn luôn bị trì hoãn tại giai đoạn xem sách tranh thực vật... Chính là phát hiện ra một sự thật rất buồn cười.

Tôi tìm được một phương thuốc cổ truyền luyện Bồi Nguyên Đan và Thiên Nguyên Đan, lại không mấy tương đồng với nguyên bản mà Vô Cùng hay dùng. Loại Vô Cùng dùng xem như là có thêm vị. Có điều tôi chiếu theo sổ tay thực vật mà phân tích, phát hiện được liệu mà hấn thêm vào rất cổ quái, đều là loại dược liệu giúp tĩnh tâm bình khí, tổng hợp lại tất cả hiệu quả của dược liệu... nói đơn giản, chính là thanh tâm quả dục.

Sau khi đối chiếu xong, tôi không biết nên khóc hay cười.

Trước kia tôi từng đọc một bộ tiểu thuyết huyền huyền, có tên là “Địa Hải hệ liệt”. Trong đó có một phù thủy vì theo đuổi pháp thuật, cho nên đã từng hạ chú lên người mình để không nghĩ đến nữ nhân nữa. Không ngờ trong cổ kim nội ngoại, anh hùng và người ngoài hành tinh lại có cái nhìn giống nhau.

Tôi còn tưởng là liên quan đến việc tu luyện, cho nên không động tình, ai ngờ nguyên nhân là do dược vật.

Tôi nói với Vô Cùng, hấn cười ha ha, “...Không phải, không hoàn toàn là đúng. Loan Loan, em rất thích hợp tu đạo đó.”

Hấn nói rằng, người thích hợp tu đạo nhất, là bốn căn: yêu, hận, oán, ghét đều phải tịnh. Nhưng như vậy thật sự không có khả năng, em có thể có được hai căn duyên mỏng là xem như dễ dàng rồi.

“Loan Loan, ba căn duyên của em mỏng. Hận, oán, ghét cũng không sâu, như nước chảy qua thì không còn dấu vết gì nữa*.” Hấn cười tùm tùm sờ đầu tôi, “Đúng là có ngu ngốc chút, nhưng cực kỳ thích hợp tu đạo. Lục Tu Hàn tứ căn sâu nặng, không thể không dùng dược vật khống chế... Vốn anh cũng đã khôi phục cổ phương (phương thuốc cổ)...” không biết tại sao hấn lại tự dưng đồ mạt.

* Nguyên văn: Thủy quá vô ngân: Thủy: nước, dòng nước > Thủy quá vô ngân: dòng nước trôi qua không còn để lại dấu vết gì.

Lan man: Hiểu rộng ra, con người, khi bước vào dòng nước, sẽ tạo nên một con sóng, dù con sóng nhỏ hay to, nhưng dòng nước vẫn cứ tiếp tục chảy, con sóng kia cũng sẽ hòa nhập vào dòng nước, trôi đi không còn dấu vết gì. Dòng nước ở đây là thời gian, con người luôn nghĩ rằng mình đã để lại cho thế giới này một cái gì đó, nhưng họ không biết rằng, một khi thời gian trôi qua thì chút dấu vết đó cũng không còn nữa. Chỉ sự nhỏ bé của con người trước thời gian và thế giới.

“Vậy tại sao còn dùng phương thuốc của Lục Tu Hàn?” Tôi không hiểu, hỏi.

Hấn úp úp mở mở nửa ngày, ôm tôi vịn vẹo một lát, “...Từ sau khi em hạ Thập lý dương hoa với anh... anh có chút... Sợ không nhận được mà vượt ải...”

...Biến thái chính là biến thái. Hạ độc cũng làm cho hấn xuân tâm nhộn nhạo được.

Tóm lại, chúng tôi còn đang sử dụng thêm vị Cô tẩu hoàn... ý tôi nói là thêm vào trong đan dược.

* cô tẩu hoàn: là bài thuốc gia truyền nổi tiếng, có tác dụng lưu thông khí huyết, bổ máu, điều hòa kinh nguyệt, dưỡng nhan, bảo vệ sức khỏe... thuốc của chị em phụ nữ :D

Tuy nhiên tôi đối với luyện đan không có tài năng gì, không được lợi hại như Vô Cùng. Ngược lại đối với chế pháp khí, tôi có nồng đậm hứng thú, hơn nữa còn có chút tài lẻ nho nhỏ.

Ban đầu, vốn dĩ tôi là một tay mơ mới đến trung kỳ Tâm Động, muốn học chế khí thì giống như mò trăng đáy nước vậy. Bởi vì tôi không có Tam Muội chân hỏa của chính mình, cũng không có Địa linh hỏa (của núi lửa nào đó) có thể phụ trợ. Nhưng Vô Cùng là một cao thủ từng thiếu chút nữa Độ Kiếp, mà bên dưới kinh thành có một dòng linh mạch khổng lồ, thuộc tính vừa vặn là long hỏa.

Mặc dù long đầu (đầu của mạch long hỏa) ở trong Tử Cầm Thành, nhưng phủ Nhạc vương vừa vặn có một dòng mạch nhỏ nhỏ. Vô Cùng liền bày một trận đồ, rất đường đường chính chính mà đánh cắp mạch linh hỏa này. Nguồn lửa luyện đan chính là từ đó mà ra.

Ban đầu cũng là do vật liệu trưng thu từ các nơi đều có rất nhiều khoáng thạch lẫn lộn trong đó, phải tinh luyện cô đọng lại, nhưng khoáng thạch rất trân quý, tôi nghĩ nên luyện tập trước một chút, Vô Cùng bèn chuyển một lượng cát biển lớn đến cho tôi luyện chơi.

Luyện rồi lại luyện, luyện mãi đến hứng thú. Sau khi luyện cát biển sẽ thành thứ gì? Đúng vậy, thủy tinh. Trước kia tôi từng làm kẻ toán trong một xưởng chế tạo thủy tinh, rất có cảm giác thân quen. Mà Vô Cùng đối với chế khí biết rất ít, cũng không có lời khuyên gì, nhiều lắm là biết một ít cách luyện chế phi kiếm thô sơ mà thôi.

Thành thử ngay từ đầu tôi đã bước đi lạc lối, đánh bậy đánh bạ mà có hẳn một con đường riêng. Thật lâu thật lâu về sau, tôi mới biết được, thông thường chế khí là phương pháp rèn chế, đáng lẽ nên đi con đường chế tạo binh khí. Nhưng Ngưng luyện pháp (phương pháp ngưng luyện) của tôi đã sớm thất truyền, căn bản không đi theo con đường đó được rồi.

Nhưng vào lúc này, tôi vẫn không hề biết. Tôi chỉ dựa vào kinh nghiệm từng chơi thổi thủy tinh, nặn gốm từ kiếp trước, mà mò mẫm làm được.

Thế là sau một năm gọt dũa, tôi cho ra thanh phi kiếm đầu tiên, là một thanh kiếm pha lê trong suốt óng ánh. Thanh phi kiếm này có hình bầu dục, không có chuôi kiếm, thoát nhìn giống một khối băng trôi, ánh mặt trời chiếu vào, lóe lên đủ màu sắc, còn biến hóa ra cầu vồng.

Lúc hí ha hí hửng đưa cho Vô Cùng xem, hân nộ nụ cười.

Hắn chỉ biết tôi đang chơi đùa chế khí, còn đem ra rất nhiều pháp bảo hắn có được cho tôi xem, giảng giải tỉ mỉ với tôi.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng tôi sẽ đi chơi đùa ra một thanh kiếm pha lê vừa chạm vào liền vỡ.

“Nếu giao chiến tất sẽ vỡ...” Hắn cười ngấm ngấm, nhưng nụ cười dần dần ngưng lại, đến lượt tôi cười càng lúc càng lớn.

“Đúng là muốn nó sẽ vỡ.” Tôi nhướn nhướn mày, trong lòng kích động ngứa ngáy khó chịu, “Thử xem đi! Công lực của em đã đủ dùng chưa...”

Hắn vẻ mặt không thể tin được, hấp thu vào trong cơ thể, sau đó gọi pha lê kiếm ra, đánh vào một đụn đá Thái Hồ (núi giả). Đá bể kiếm cũng vỡ, nhưng mảnh vỡ của kiếm pha lê vừa vụn lại sắc bén, cắt mở đá vụn đầy trời thành bột phấn.

Rất thành công!

Đây là binh giả quý đạo giả*! Nếu cùng đấu phi kiếm hoặc đấu pháp bảo với người khác, lấy phân hình đối hữu hình, tuy rằng không đến mức được như lấy nhu thắng cương, nhưng cũng không khác gì mấy. Hơn nữa Pha lê tâm có thể gọi trở về hình dạng ban đầu... Khuyết điểm là cần nắm trong tay năng lực thần thức thật mạnh, nếu không sẽ không thể khống chế cả trăm ngàn mảnh vỡ, đến lúc ấy sẽ không thể khống chế phạm vi bùng nổ, hai phe địch ta không phân biệt được mà công kích sẽ không ổn.

* Binh giả, quý đạo giả: là câu cửa miệng rất nổi tiếng của các vị tướng. Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Địch khinh thường thì làm chúng thêm kiêu, địch nhân hạ thì làm chúng vất vả, địch đoàn kết thì làm chúng ly tán.

“...Từ đâu nghĩ đến?!” Vô Cùng lớn cười, “Thật tuyệt vời, tinh xảo, tinh xảo! Tương lai em có thanh kiếm này, có chút là... Đáng tiếc, linh hỏa quá yếu. Nhưng không sao, em cứ chậm rãi bồi dưỡng rèn luyện...”

“Là đưa cho anh.” Tôi hơi đỏ mặt, “Ách... em biết không bằng Vô Hình của anh. Nhưng làm ám khí cũng không tệ a... Dù sao em làm thêm là được... Bên cạnh anh vẫn nên thêm nhiều vật phòng thân một chút có vẻ tốt hơn.”

Hắn tròn mắt, tôi lại thấy có chút ngượng ngùng. Có thứ bảo bối gì mà hắn không có chứ? Tôi đưa cho hắn thanh phi kiếm thấp kém như vậy. Đến bản thân còn cảm thấy ngu ngốc nữa là.

“...Kiếm này gọi là gì?” Hắn cúi đầu tỉ mỉ quan sát thanh kiếm

Tôi thực quần. Lấp bắp nói, “Pha lê tâm” Che lại mặt. Tôi cảm thấy thực ngu ngốc, xấu hổ chết được.

Cấu tạo và tên của thanh kiếm này... Cũng chính là, chính là... chính là đại biểu cho tâm ý không nói nên lời của tôi mà thôi.

Hắn ghé sát vào tai tôi, giọng rất nhỏ hỏi, “Tâm của em sao?”

“Biết là được rồi, đừng có nói!” Tôi đẩy hắn ra. Hắn lại cầm lấy tay tôi, vẫn ngây ngô cười. Hại tôi cũng cười ngây ngô theo.

Tôi nghĩ hắn rất thích thanh kiếm này, bởi vì hắn ngây ngất phiêu phiêu chừng mấy ngày, rất trân trọng ôm trong ngực, ôm tôi đựng đưa thật lâu, như đang dỗ em bé vậy.

“...Đây là lần đầu tiên, có người thật lòng thật ý cho anh thứ gì đó.” Hắn nhắm mắt lại, biểu tình phi thường phi thường yên bình, “Loan Loan, em đã cho anh thật nhiều lần đầu tiên. Anh sẽ đối xử tốt với em, vĩnh viễn đối tốt với em.”

Mỗi lần hắn nói như vậy, tôi đều chạnh lòng. “...Tương lai anh quen biết được nhiều người, sẽ phát hiện người tốt có rất nhiều, còn đối tốt với anh hơn cả em.”

“Không giống như vậy.” Hắn vuốt ve tóc tôi, “Loan Loan tốt với anh, anh mới cần. Trước kia bọn họ làm gì? Chỉ muốn giết anh, cướp đồ của anh, cho dù có đối đãi tốt cũng bởi vì muốn có được thứ gì đó từ chỗ anh... Ngay cả Lục Tu Hàn nhìn thấy anh cũng chỉ muốn nuốt chửng anh...”

Tôi càng đau lòng. Ít nhất tôi còn có một bà mẹ âm trầm, Vô Cùng trước đây không có một ai. Tôi ôm chặt hắn, nước mắt nhỏ xuống.

Hỏi: Thiên Y oi sao 2 người họ không xưng hô là chàng vs nàng cho đúng cổ đại?

Đáp: Loan Ca là người hiện đại, không có khái niệm cổ đại; Vô Cùng là người ngoài hành tinh, cổ đại gì đó lại càng chả quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Sau khi giả mạo Bát vương gia đến năm thứ tám, tôi đến thế giới quý quái này đã được 14 năm, phát sinh một sự kiện xung đột không lớn lắm ở biên giới triều Đại Minh.

Phía nam phản loạn, liên tục không bình loạn được, Nhạc vương phụng chỉ đốc quân.

Đương nhiên đây chỉ là cách nói bên ngoài.

Chủ yếu là xuất hiện vài tên tu tiên biến chất muốn gia nhập vào địa phương nào đó ức hiếp người phàm. Đây xem như là đã trái với quy tắc ngầm. Giống như chuyện người lớn hành hạ trẻ em đến chết cho dù không thể cấm tiệt, vẫn luôn khiến người phẫn nộ vậy. Giả sử có người xông vào nhà trẻ vung tay chém xuống, người lớn nào có chút lương tâm đều sẽ xông lên ngăn cản.

Tôi không nháo nhào đòi đi theo. Bởi vì Vô Cùng chỉ dùng một thành công lực, còn tôi ngay cả nửa chiêu cũng không đỡ được.

Dù sao tôi không nên đi làm vướng chân hắn, đến năng lực tự bảo vệ mình còn không có. Cho nên tôi ngoan ngoãn ở kinh thành chờ hắn, dù sao hắn dựa vào long mạch bày ra trận phòng hộ thật đúng là không có người có thể phá vào.

Việc quân cấp bách, hắn chỉ dặn dò một tiếng, ôm siết tôi một cái liền bước đi. Kỳ thật tôi thật sự không bất mãn lẫn tức giận.

Tôi biết hắn muốn để tôi ở lại nơi an toàn, tôi cũng biết hắn đã nhập thế, khó tránh khỏi sẽ có sự quyến luyến và không đành lòng.

Dù sao, người chân chính có tâm linh vụn vặt là Lục Tu Hàn, cũng không phải là Vô Cùng. Nhân cách của hắn cách vẫn có cơ hội hướng về phía ánh sáng hoàn mỹ.

Tôi chỉ là... có hơi nhớ hắn. Hơn nữa là có chút lo lắng... không biết còn phải nhớ bao lâu.

Thình thoảng, mẹ tôi cũng sẽ rất triết lý. Bà nói, trên đường đời phủ kín đầy hoa hồng — một nửa là đóa hoa nửa còn lại là bụi gai.

Đúng vậy, đi đã mấy năm nay. Bụi gai thì ít mà đóa hoa lại nhiều, đã là phúc phận rồi. Còn tôi thì sao, chưa từng phải một thân một mình... kiếp trước có mẹ, kiếp này có Vô Cùng.

Tôi chỉ là phát tác cái tính ‘ngóng trời chiều’. Như hoa khiến ngư không có sào trúc chống mà bỏ lan tràn mặt đất.

(ngóng trời chiều: nguyên tác triều nhan, tên gọi khác của hoa khiến ngư, loài hoa này thường hướng về ánh trời chiều)

Vì không để cho mình rảnh rỗi, tôi lại không thể tĩnh tâm để suy nghĩ cân nhắc chế khí, thế là bắt đầu lôi ra mở bùa hắn cho, tỉ mỉ đọc một lần, y theo dạng mà vẽ ra... bùa.

Tôi tập vẽ bùa gần năm tháng. Từ lúc ban đầu, thư pháp xấu đến khiến người che mặt, đến bây giờ đã có phần nắn nót ngay ngắn hơn rồi. Kỳ thật trọng điểm vẽ bùa là vẽ đến mức có thể dùng được là tốt rồi, vẽ có dễ nhìn hay không cũng chả quan trọng. Vấn đề là, sau khi bận ngày ngày đêm đêm vẽ vô số lá bùa, muốn khó nhìn thì có lẽ hơi khó.

Đủ loại kiểu dáng bùa, về rồi lại về. Chuyên chú vào công việc này, tôi sẽ không thể suy nghĩ tới gì khác, mệt thì có thể ngủ một giấc. Khuyết điểm là tay không thể ngừng. Nếu dừng lại, sẽ cảm thấy như có viên đạn vô hình bắn thẳng vào tim, đau đến cong cả người, quả muốn lăn lộn.

Năm tháng này, tôi chẳng những vết sạch tất cả linh khí tích lũy dư thừa, thậm chí đến cả chân khí của tôi cũng bị hết sạch. Tính cơ giới như vậy lại về một số lượng bùa lớn cũng thực hao tổn. Tôi dứt khoát lời từng vò Bồi Nguyên Đan ra, không đủ giờ liền ăn một viên.

Đương nhiên tôi cũng lo lắng vấn đề trúng độc. Nhưng so với đau lòng còn tốt hơn nhiều.

Phủ Nhạc vương có gian thiên điện bỏ không. Tôi liền chui vào đó vẽ bùa, vừa vẽ vừa ném qua một bên, định bụng lúc có tâm tình thì đi thu dọn. Chất gần cả nửa điện.

Lúc Vô Cùng trở về, tôi không biết. Phải đến khi hắn gọi tôi, tôi mới mờ mịt quay đầu, nhìn thấy hắn, tôi rất muốn đứng dậy, nhưng tôi phát hiện tôi ngồi xếp bằng quá lâu, thắt lưng bắp chân không hoạt động được, si ngốc nhìn hắn hơn mười giây.

Về mặt của hắn như bị sét đánh, cả mặt là nổi đau đón thê lương. Xông đến ôm chặt lấy tôi, thiếu chút nữa xương cốt đều bị hắn siết gãy hết luôn. Hắn đang phát run, sau đó khóc rất thê lương, một chữ cũng không nói nên lời. Tôi rất muốn nói với hắn, nước mắt nam nhi không dễ rơi, cũng rất muốn hỏi hắn, sự tình có thuận lợi hay không? Bất kể thế nào cũng sẽ có biện pháp.

Hoặc là... hắn đã thông suốt rồi yêu phải cô nương xinh đẹp nào đó, cũng có thể trực tiếp nói cho tôi biết, tôi sẽ mừng thay hắn... Về phần đáy lòng tôi thật sự nghĩ như thế nào, hắn cũng không cần biết.

Nhưng năm tháng không nói chuyện, cỗ họng tôi không còn linh quang, “Vô, Vô Cùng...” Giấy dựa nửa ngày, miễn cưỡng tôi mới có thể mở miệng được.

Hắn nâng mặt tôi, nhìn rồi lại nhìn, sau đó hôn tôi thật sâu. Tôi thoáng giật mình.

Có thể nguyên nhân là do thiếu thốn tình dục, kỳ thật chúng tôi rất ít hôn môi. Ôm thom là đã vô cùng thân mật rồi, nhưng Vô Cùng vẫn rất hàm súc, thật sự xem hôn môi là một dạng đối đãi rất trọng đại, thỉnh thoảng trước hoa dưới ánh trăng, bầu không khí cực kỳ tốt, hắn mới hôn phớt, rất trúc trắc cũng rất thận trọng. Còn nhiệt tình như hiện tại, quả thực không được bình thường.

Hắn rất ôn nhu, phi thường phi thường ôn nhu. Nhưng lại làm cho mặt tôi nóng bừng, mặt của hắn cũng đỏ như say.

Tỳ lên trán tôi, hắn nhẹ thở gấp một hồi lâu, mới dứt quãng nói, “...Sẽ không bao giờ bỏ em ở lại nữa, thực xin lỗi.”

“Không có gì a.” Quá lâu không nói chuyện, giọng có vẻ khàn khàn, ngữ điệu cổ quái. “Đừng lo.”

Hắn dán mặt lên gò má tôi, “Anh sai rồi, thật sự. Anh chưa từng sống chung với ai, anh đã quá đặc ý vênh vào... thực xin lỗi.”

“Cái gì a...” Hắn chọc cho tôi khóc, tôi gượng cười nói, “Thật sự không có chuyện gì. Là em không tốt, em không có năng lực tự bảo vệ mình...”

Hắn chặn môi tôi lại không cho tôi nói, hôn phớt như hồ điệp vỗ cánh, như một đứa bé khóc không ngừng. “Chúng ta... rời khỏi phủ Nhạc vương. Sau khi rời đi... Chúng ta sẽ thành thân.”

“Vì sao?” Tôi sững sốt, nhưng hắn chỉ nhắm mắt rơi lệ, đem mặt chôn tại cổ tôi.

Hắn vẫn không giải thích. Chỉ dỗ tôi đi ngủ, sau đó thu thập tất cả đồ đạc. Thu thập toàn bộ thiên điện, cẩn thận xếp lại toàn bộ lá bùa tôi viết, có thể chất đầy ắp hai mươi gian phòng lớn, hoàn toàn là thủ công, tính sơ sơ hai người chúng tôi có dùng một trăm năm cũng không hết.

Mãi đến mấy tháng sau khi dẫn tôi rời khỏi phủ Nhạc vương, Vô Cùng mới nói cho tôi biết vì sao.

Ngày đó khi hắn trở về, nhìn thấy bùa rơi rải rác như lá khô, mà tôi thì an vị trong sắc thu thê lương đó, vui đầu về bùa. Khoảnh khắc khi quay đầu nhìn hắn, môi trắng bạc như giấy, khuyên đảo một cách đòi điểm (về đẹp rực rỡ đầy ma mị), thẳng như u hồn, song lúc nhìn thấy hắn, ánh mắt bạc nhược như bụi kia lại tuôn ra ánh sáng vui mừng... mà như sót lại đâu đó một chút tức giận.

Cái gọi là tương tư thành bệnh.

Hắn phải lập tức ngăn lại. Hắn luôn nghĩ, tôi là người tính tình lạnh bạc, nếu không phải hắn tận sức lôi kéo, tôi cũng sẽ tùy duyên đạm bạc. Nhưng lại không ngờ chỉ mới xa cách 5 tháng mà thôi, đã tra tấn tôi thành như vậy.

Hắn nói, một khắc kia, hắn đau lòng muốn chết, tuy nhiên cũng vui mừng muốn chết.

“... Em không thấy khổ a.” Tôi lúng ta lúng túng nói.

“Ngốc...” Mỗi lần tôi nói như vậy, hắn đều nhiệt lệ như khuyên. (khóc ròng như dốc sạch nước mắt) Nhưng hắn khóc như vậy, tôi vẫn chưa từng chán ghét, cũng sẽ không cảm thấy hắn ảo là. Có trời biết tôi ghét nhất mấy tên đàn ông eo là cỡ nào.

Có lẽ là do tôi biết lý do của hắn.

Đương lúc Vô Cùng đang tích cực chuẩn bị chọn ngày lành làm cho Bát vương gia “chết” một cách danh chính ngôn thuận... Con rồi Chu Anh lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng tôi, xém chút hù chết tôi.

Đương lúc Vô Cùng đang tích cực chuẩn bị chọn ngày lành làm cho Bát vương gia “chết” một cách danh chính ngôn thuận... Con rồi Chu Anh lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng tôi, xém chút hù chết tôi.

...Tuy đã luyện thể được ba bốn năm, con rồi Vương gia tuy bề ngoài đường đường, nhưng vẫn rất có chút gió âm thầm thắm... Phải, cho dù là một tiểu thụ yếu ớt với vẻ ngoài bạch diện thư sinh, nhưng căn bản vẫn là một hồn ma.

“Cái kia,” tôi chần chờ mở miệng, “Vô Cùng không phải đã nói với ngươi, sẽ tặng cho ngươi thân thể con rồi này sao?” Dù sao cũng phải già chết rồi khỏi phủ Nhạc vương, nên hiệp ước với tiểu thụ cũng sẽ không mấy so đo lắm, được chấm dứt trước thời hạn.

Tôi nghĩ hẳn sẽ rất cao hứng, dù sao làm mồi cho đám hổ sói kia không phải là chuyện gì dễ dàng... nào ngờ hẳn im lìm vài ngày, đột nhiên vẻ mặt u uất xuân thương tới tìm tôi.

“Ta... Ta không dám quấy rầy Vô Cùng đại nhân...” Hẳn khép nép nói, “Loan Ca cô nương... Có thể, có thể nhờ cô nói lại giúp với Vô Cùng đại nhân...” Hẳn áp úng nửa ngày, mới đỏ chín cả gương mặt trắng bệch, giọng nói như muỗi kêu, “Đề cho, đề cho ta... thay thế ngài ấy ở lại phủ Nhạc vương?”

Bình đan được trên tay tôi rớt xuống đất. May mà chất liệu là hàn ngọc, rất chắc chắn.

Quan sát hẳn từ trên xuống dưới, tôi thực không thể tin được. Hẳn từng ngày ngày, buổi sáng ở trong tầng hầm chấm nước mắt rơi lệ, bị đám nữ nhân kia ép đến cực phẩm, cư nhiên còn có dũng khí ở lại.

Tôi nghĩ có mỗi một khả năng... nhưng cũng không có khả năng lắm. Đành phải hàm súc nói với hẳn, “...Việc này á, tiểu thụ, song tu không phải dạng tu như vậy... ngoài việc bị ép khô ra, không có tiến độ gì hết.”

Tám người, tám người đó a! Mỗi đêm một người cũng đã cật lực lắm rồi, có đôi khi còn có thể gặp hai hoặc ba... bà tranh sủng mà trở nên thực khủng bố, hễ đau ốm tí gì đều vật vã tranh nhau bò đến viện mà “Vương gia” qua đêm, gõ cửa kêu người.

Ngẫm lại, cái loại “đêm đêm xuân tiêu” này căn bản không phải hưởng thụ mà là chịu tội mới đúng? Tôi thực không thể tưởng tượng được vì sao đàn ông lại thích hành hạ chính mình như vậy... Không cần nói cái gì mà một giọt tinh trùng bằng mười giọt máu, mỗi khớp xương ở thắt lưng thôi cũng đã bị mài mòn đến kinh người rồi chưa biết chừng? Cho dù không phải là một hồn ma thư sinh bị mòn xương thắt lưng dẫn đến gai cột sống, cũng bị vắt cạn quá mức...

Không cần nói là phái nữ như tôi mà cũng sợ, cái tên Vô Cùng âm hiểm xảo trá to gan lớn mật kia, sau khi biết được chân tướng, cũng đối với đám nữ nhân kia lễ ngộ có thừa, phi thường kính nhi viễn chi. (cung kính đứng xa)

Con rồi Chu Anh không nói gì, cực kỳ phù hợp với hình tượng tiểu thụ: xoắn xoắn ngón tay. Uốn éo nửa ngày, hẳn mới thở dài một cách đầy khí chất văn nhân, “...Những nữ nhân đó... cũng rất khổ. Ngộ nhớ Nhạc vương gia “không còn”... tương lai các nàng ấy sẽ ra sao? Đến một đứa con nối dõi để đình môn lập hộ cũng không có...” Nói xong liền đỏ vành mắt.

* đình môn lập hộ: gánh vác gia đình, tự ra ngoài lập nhà riêng

Thăng thần mà nói, hẳn “nhược thụ” như vậy, khiến da gà của tôi nổi lên từng lớp lại từng lớp, nhịn không được rung mình. “Nhưng, nhưng ngươi là một... linh hồn.” Tôi vắt hết óc trả lời, “Muốn làm cho phụ nữ sinh con, ít nhất phải tu luyện thành linh... Tôi nghĩ các nàng chờ không nổi đâu.”

Tôi đã tận lực hàm súc rồi. Chiều theo tư chất của hẳn, không đến 3 – 5 trăm năm là có thể thành tài. Nhưng đám phụ nữ kia sao có thể chờ được 3 – 5 trăm năm... ba mươi năm còn chờ không được nữa là.

Hẳn cúi đầu thật lâu, sau mới sắc mặt nhuốm rắng đỏ lại đau thương nói, “Cũng đã chậm trễ 50 năm rồi... dù sao ta cũng đã chết. Những nữ nhân kia... Là, là thể thiếp của ta.” Giọng hẳn ngày càng nhỏ, “Ta chỉ quan tâm các nàng được bình an nhắm mắt... những chuyện khác, làm sao, có thể quản được...”

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên cảm thấy phản ứng nổi da gà của mình thực không lẽ phép chút nào, thực đáng xấu hổ. Hình tượng tiểu thụ éo là này trong chớp mắt trở nên thật cao lớn, khiến cho tôi bất giác cảm thấy kính nể.

Hẳn nói, những người phụ nữ kia, là thể thiếp của hẳn. Từng cùng hẳn chung giường chung gối, không thể tùy tiện vứt đi không đếm xỉa gì đến được. Cho dù bị ép khô đến dờ sống dờ chết, cũng không làm mất đi lòng trách nhiệm của hẳn.

Đàn ông, có vài người vẫn còn có lương tâm.

Đáng tiếc không phải hạng người biến thái như Vô Cùng, mà chính là con rồi Chu Anh – một người đã chết. Vốn xem thường đàn ông, tôi cũng không nhận được mà thương xót... Thế sự xưa nay khó vẹn toàn a, đàn ông cũng không thể thập toàn thập mỹ.

Chính là thật sự cảm động, cho nên tôi hao hết lời lẽ thuyết phục Vô Cùng, bảo hẳn kéo dài thời gian giả bệnh, đồng thời dạy con rồi Chu Anh cách làm

“Nhạc vương gia” như thế nào.

Thế là, tôi thường xuyên nhìn thấy Vô Cùng thái dương nổi gân xanh, nổi trận lôi đình, con rối Chu Anh chắm nửa giọt lệ xoắn ngón tay. Vô số lần Vô Cùng muốn dứt khoát phóng hỏa đốt trụ phủ Nhạc vương cho xong, đỡ phải dạy đứa đệ tử vừa ngốc vừa ẻo là này.

Cuối cùng vẫn là tôi dùng tình tiết kinh điển của tiểu thuyết võ hiệp... té vực!

Té một cái thiên hạ liền không có việc gì khó. Tuy nói không có bí kíp võ công và mỹ nữ, nhưng chân đã gãy, người cũng té đến “Vết thương cũ khó chữa khô?”, như vậy hoàng đế cũng sẽ ngại sai phái Bát hoàng tử đang dưỡng thương, đám oanh oanh yến yến muốn diễn bộ phim hành động ‘ái tình’ cũng có thể thông cảm một chút cho nam diễn viên chính. Để cho tiểu thụ vừa được giảm bớt rất nhiều lượng công việc, vừa không quá lộ tẩy.

Thế mới nói, kinh điển sờ dĩ là kinh điển, cho dù có cái định luật tồn tại không thể bàn cãi kia.

Quả nhiên sau khi té vực, con rối Chu Anh diễn vai Nhạc vương gia ốm yếu không hề có một chút sơ hở nào, chưa từng có ai sinh nghi. Dù sao hắn không bước ra cửa lớn, đám cao nhân không gặp hắn, cũng sẽ không nhìn ra hình dáng thật của hắn.

Thật lâu thật lâu về sau, tôi mới ngẫu nhiên nghe được giai thoại về “Nhạc vương gia”. Nghe nói Nhạc vương gia vẫn luôn ốm đau nằm liệt giường bỗng... có con trai... mà còn là đích tử. Tôi bấm đốt ngón tay tính toán, rợn cả tóc gáy, mẹ ơi... Nhạc vương phi cũng đã bốn mươi gần năm mươi rồi? Sản phụ siêu cao tuổi a!

Tôi hồ đồ, độ tuổi như vậy “hồng hạnh ra tường” không phải quá muộn ư... ?

Càng lâu về sau, tôi và Vô Cùng tình cờ gặp Chu Anh một lần. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên hỏi chuyện này, lại khiến hắn giận tím mặt, nghiêm túc trách cứ tôi một hồi, lại còn bảo vệ sự trong sạch của đám thê thiếp hắn.

“...Vậy đứa bé kia từ đâu mà ra?!” đừng có nói với tôi, Nhạc vương phi là thánh mẫu Maria đấy!

Hồn ma tu luyện đã lâu nay đã hóa linh kia đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng, “Tu vi mấy chục năm của ta, toàn bộ hóa thành hạt giống kia...”

...Không lừa bạn đâu, tôi thật sự bị té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đương lúc Vô Cùng đang tích cực chuẩn bị chọn ngày lành làm cho Bát vương gia “chết” một cách danh chính ngôn thuận... Con rối Chu Anh lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng tôi, xém chút hù chết tôi.

...Tuy đã luyện thể được ba bốn năm, con rối Vương gia tuy bề ngoài đường đường, nhưng vẫn rất có chút gió âm thầm thâm... Phải, cho dù là một tiểu thụ yếu ớt với vẻ ngoài bạch diện thư sinh, nhưng căn bản vẫn là một hồn ma.

“Cái kia,” tôi chần chờ mở miệng, “Vô Cùng không phải đã nói với ngươi, sẽ tặng cho ngươi thân thể con rối này sao?” Dù sao cũng phải giả chết rồi khỏi phủ Nhạc vương, nên hiệp ước với tiểu thụ cũng sẽ không mấy so đo lắm, được chắm dứt trước thời hạn.

Tôi nghĩ hắn sẽ rất cao hứng, dù sao làm mồi cho đám hổ sói kia không phải là chuyện gì dễ dàng... nào ngờ hắn im lìm vài ngày, đột nhiên vẻ mặt u uất xuân thương tới tìm tôi.

“Ta... Ta không dám quấy rầy Vô Cùng đại nhân...” Hắn khép nép nói, “Loan Ca cô nương... Có thể, có thể nhờ cô nói lại giúp với Vô Cùng đại nhân...” Hắn ấp úng nửa ngày, mới đỏ chín cả gương mặt trắng bệch, giọng nói như muỗi kêu, “Để cho, để cho ta... thay thế ngài ấy ở lại phủ Nhạc vương?”

Bình đan được trên tay tôi rớt xuống đất. May mà chất liệu là hàn ngọc, rất chắc chắn.

Quan sát hắn từ trên xuống dưới, tôi thực không thể tin được. Hắn từng ngày ngày, buổi sáng ở trong tầng hầm chắm nước mắt rơi lệ, bị đám nữ nhân kia ép đến cực thảm, cư nhiên còn có dũng khí ở lại.

Tôi nghĩ có mỗi một khả năng... nhưng cũng không có khả năng lắm. Đành phải hàm súc nói với hắn, “...Việc này á, tiểu thụ, song tu không phải dạng tu như vậy... ngoài việc bị ép khô ra, không có tiến độ gì hết.”

Tám người, tám người đó a! Mỗi đêm một người cũng đã cật lực lắm rồi, có đôi khi còn có thể gặp hai hoặc ba... bà tranh sủng mà trở nên thực khủng

bỏ, hề đau ốm tí gì đều vật vã tranh nhau bò đến viện mà “Vương gia” qua đêm, gõ cửa kêu người.

Ngẫm lại, cái loại “đêm đêm xuân tiêu” này căn bản không phải hưởng thụ mà là chịu tội mới đúng? Tôi thực không thể tưởng tượng được vì sao đàn ông lại thích hành hạ chính mình như vậy... Không cần nói cái gì mà một giọt tình trùng bằng mười giọt máu, mỗi khớp xương ở thắt lưng thôi cũng đã bị mài mòn đến kinh người rồi chưa biết chừng? Cho dù không phải là một hồn ma thụ sinh bị mòn xương thắt lưng dẫn đến gai cột sống, cũng bị vắt cạn quá mức...

Không cần nói là phái nữ như tôi mà cũng sợ, cái tên Vô Cùng âm hiểm xảo trá to gan lớn mật kia, sau khi biết được chân tướng, cũng đối với đám nữ nhân kia lễ ngộ có thừa, phi thường kính nhi viễn chi. (cung kính đứng xa)

Con rồi Chu Anh không nói gì, cực kỳ phù hợp với hình tượng tiểu thụ: xoắn xoắn ngón tay. Uốn eo nửa ngày, hẳn mới thở dài một cách đầy khí chất văn nhân, “...Những nữ nhân đó... cũng rất khổ. Ngộ nhớ Nhạc vương gia “không còn”... tương lai bọn họ sẽ như thế nào? Đến một đứa con nối dõi để đình môn lập hộ cũng không có...” Nói xong liền đỏ vành mắt.

* đình môn lập hộ: gánh vác gia đình, tự ra ngoài lập nhà riêng

Thăng thần mà nói, hẳn “nhược thụ” như vậy, khiến da gà của tôi nổi lên từng lớp lại từng lớp, nhìn không được rùng mình. “Nhưng, nhưng người là một... linh hồn.” Tôi vắt hết óc trả lời, “Muốn làm cho phụ nữ sinh con, ít nhất phải tu luyện thành linh... Tôi nghĩ các nàng chờ không nổi đâu.”

Tôi đã tận lực hàm súc rồi. Chiều theo tư chất của hắn, không đến 3 – 5 trăm năm là có thể thành tài. Nhưng đám phụ nữ kia sao có thể chờ được 3 – 5 trăm năm... ba mươi năm còn chờ không được nữa là.

Hắn cúi đầu thật lâu, sau mới sắc mặt nhuốm rắng đỏ lại đau thương nói, “Cũng đã chậm trễ 50 năm rồi... dù sao ta cũng đã chết. Những nữ nhân kia... Là, là thể thiếp của ta.” Giọng hắn ngày càng nhỏ, “Ta chỉ quan tâm các nàng được bình an nhắm mắt... những chuyện khác, làm sao, có thể quản được...”

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên cảm thấy phản ứng nổi da gà của mình thực không lẽ phép chút nào, thực đáng xấu hổ. Hình tượng tiểu thụ ẻo là này trong chớp mắt trở nên thật cao lớn, khiến cho tôi bất giác cảm thấy kính nể.

Hắn nói, những người phụ nữ kia, là thể thiếp của hắn. Từng cùng hắn chung giường chung gối, không thể tùy tiện vứt đi không đếm xỉa gì đến được. Cho dù bị ép khô đến dờ sống dờ chết, cũng không làm mất đi lòng trách nhiệm của hắn.

Đàn ông, có vài người vẫn còn có lương tâm.

Đáng tiếc không phải hạng người biến thái như Vô Cùng, mà chính là con rồi Chu Anh – một người đã chết. Vốn xem thường đàn ông, tôi cũng không nhìn được mà thương xót... Thế sự xưa nay khó vẹn toàn a, đàn ông cũng không thể thập toàn thập mỹ.

Chính là thật sự cảm động, cho nên tôi hao hết lời lẽ thuyết phục Vô Cùng, bảo hắn kéo dài thời gian giả bệnh, đồng thời dạy con rồi Chu Anh cách làm “Nhạc vương gia” như thế nào.

Thế là, tôi thường xuyên nhìn thấy Vô Cùng thái dương nổi gân xanh, nổi trận lôi đình, con rồi Chu Anh chấm nửa giọt lệ xoắn ngón tay. Vô số lần Vô Cùng muốn dứt khoát phóng hỏa đốt trụi phủ Nhạc vương cho xong, đỡ phải dạy đứa đệ tử vừa ngốc vừa ẻo là này.

Cuối cùng vẫn là tôi dùng tình tiết kinh điển của tiểu thuyết võ hiệp... té vực!

Té một cái thiên hạ liền không có việc gì khó. Tuy nói không có bí kíp võ công và mỹ nữ, nhưng chân đã gãy, người cũng té đến “Vết thương cũ khó chữa khô”, như vậy hoàng đế cũng sẽ ngại sai phái Bát hoàng tử đang dưỡng thương, đám oanh oanh yến yến muốn diễn bộ phim hành động ‘ái tình’ cũng có thể thông cảm một chút cho nam diễn viên chính. Để cho tiểu thụ vừa được giảm bớt rất nhiều lượng công việc, vừa không quá lộ tẩy.

Thế mới nói, kinh điển sơ dĩ là kinh điển, cho dù có cái định luật tồn tại không thể bàn cãi kia.

Quả nhiên sau khi té vực, con rồi Chu Anh diễn vai Nhạc vương gia ốm yếu không hề có một chút sơ hở nào, chưa từng có ai sinh nghi. Dù sao hắn không bước ra cửa lớn, đám cao nhân không gặp hắn, cũng sẽ không nhìn ra hình dáng thật của hắn.

Thật lâu thật lâu về sau, tôi mới ngẫu nhiên nghe được giai thoại về “Nhạc vương gia”. Nghe nói Nhạc vương gia vẫn luôn ốm đau nằm liệt giường bỗng... có con trai... mà còn là đích tử. Tôi bấm đốt ngón tay tính toán, rợn cả tóc gáy, mẹ ơi... Nhạc vương phi cũng đã bốn mươi gần năm mươi rồi? Sản phụ siêu cao tuổi a!

Tôi hồ đồ, độ tuổi như vậy “hồng hạnh ra tường” không phải quá muộn ư... ?

Càng lâu về sau, tôi và Vô Cùng tình cờ gặp Chu Anh một lần. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên hỏi chuyện này, lại khiến hắn gượng tím mặt, nghiêm túc trách cứ tôi một hồi, lại còn bảo vệ sự trong sạch của đám thể thiếp hắn.

“...Vậy đứa bé kia từ đâu mà ra?!” đừng có nói với tôi, Nhạc vương phi là thánh mẫu Maria đấy!

Hồn ma tu luyện đã lâu nay đã hóa linh kia đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng, “Tu vi mấy chục năm của ta, toàn bộ hóa thành hạt giống kia...”

...Không lừa bạn đâu, tôi thật sự bị té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đương nhiên, gặp lại Chu Anh là chuyện rất lâu về sau, hiện tại chúng tôi chia tay đều rất buồn... không tính Vô Cùng.

Hắn hăm hở đến thiếu chút nữa dùng phép bắn pháo hoa... Là tôi ngăn lại kịp lúc.

Khi đó tôi chỉ cảm thấy, liệu cái vụ đại sát khí “Té vực bị thương nặng” này, có thể ngăn trở được tám nữ nhân đương độ tuổi như sói như hổ kia không... vẫn là ẩn số chưa biết.

Vừa lo âu vừa bất giác nghiêm nghị tặng hắn một đồng đan dược, còn tặng thêm một cái ngọc giản “Lần đầu tu tiên liền lên cơ” (của Vô Cùng... À, Lục Tu Hân) mà tôi đã thuộc lâu, chúng tôi liền rời lệ mà từ biệt, khiến Vô Cùng hết sức sốt ruột.

“Em đừng có mà thích hắn đấy.” Vô Cùng cầu nhàu.

“Em đúng là không thích đàn ông và đàn ông ẻo lả, “Tôi nghiêm túc trả lời, “Nhưng em kính nể hắn.”

Xả thân nuôi hổ, đó là thứ tình cảm thuần khiết chỉ Phật tử mới có a! Thể hiện chính linh hồn trong con rối kia... mặc kệ giới tính và tính cách ẻo lả của hắn, đều đáng được kính trọng.

Nhưng Vô Cùng mất hứng.

Bạn cũng biết, mặc kệ Vô Cùng là tên thông minh xảo trá cỡ nào, bản chất của hắn vẫn là một thằng nhóc ngây ngô, về phương diện tình cảm lại càng non trẻ như em bé học mẫu giáo... Cho nên tôi bắt đầu tăng bốc, đem “Kính nể Chu Anh” chuyển thành “Kính yêu Vô Cùng”, rốt cục làm cho hắn ngây ngốc cười hắc hắc kèm thêm vài nụ hôn sưng nước dãi.

...Tôi cảm thấy, không phải mình đang qua lại với một tên bạn trai tu tiên, mà là đang nuôi một con chó săn quý-sở-tộc, kèm thêm chứng bệnh lo âu nghiêm trọng và sở thích “liếm người” bất lương.

Hắn rõ ràng biết hôn môi, nhưng vẫn chuộng cái loại hôn má ướt nhèm nhẹ này, tôi cũng không dám nói không cần.

Tuy chúng tôi đã đạt thành 3 hiệp nghị lớn: “Không hạ độc, không trói buộc, không phong trần”, nhưng vẫn chưa có kết luận cuối cùng với định nghĩa “bắt nạt”. Cho dù hiện tại hắn đối xử với tôi tốt đến chảy mồ, nhưng tôi vẫn không dám đắc ý vênh vao.

Đối với người không được bình thường, tôi sống qua hai đời đã có kinh nghiệm đáng kể.

Có điều vừa ra khỏi kinh thành, tôi kiểu nào cũng không nghĩ được, chuyện đầu tiên Vô Cùng làm, thật sự chính là thành thân với tôi.

Nhưng còn vấn đề “thân” thì sao, được “thành” đến thật sự thổ phỉ... Hắn dắt tôi sấn vào một thôn trang đang chuẩn bị tiệc cưới, theo như hắn nói một cách tương đối lễ phép rằng: chờ tân lang tân nương bái đường xong, mới “mượn” trang phục, hi đường, cùng cha mẹ của họ.

...Phải nói sao tôi không biết chuyện kết hôn này còn có thể mượn cha mẹ người ta a?!

“Như vậy không tốt đâu.” Tôi giãy dụa, nhưng hắn không cần tốn sức là có thể chế ngự tôi... cho dù có đem mười tôi trói cùng một chỗ, hắn cũng thoải mái ứng đối thôi, tôi nghĩ thế...

“Thành thân nhất định phải có hi đường, hi phục, và cha mẹ.” Hắn khẳng khái cố chấp, quay đầu hét ra lệnh cho mấy hương thân chất phác quỳ đầy đất khóc lóc nước mắt nước mũi, “Ta không phải son đại vương (cuớp)... Hừ! Ta tự chuẩn bị tân nương vì sao còn phải cuớp tân nương? Mau gọi tân lang tân nương cỡi lễ phục nhanh chút... Nhanh lên! Không thể mượn ư? Vậy thuê một lúc là được chứ gì?”

Hắn ném một thoi vàng cho cha của tân lang còn đang khóc rầm rức... Sau đó chúng tôi cũng thật sự mượn được đồng đồ để bái đường.

“Sao không tự biến ra chứ?” Bị một đám nữ nhân ép thay quần áo trang điểm, tôi thét ra ngoài đến khản cả giọng, “Dừng tay! Ta không cần se lông mặt... Đau đau đau đau đau! ...”

“Dựa theo quy củ nhân gian thôi! Biến ra vốn không có ‘phiu’* rồi...” Ở một gian phòng khác thay quần áo, giọng của Vô Cùng rất hí hửng, “Khăn hi nhớ đội lên nha! Tân lang gì kia, chờ ta bái đường xong sẽ ra đãi khách với người... A? Trước tiên phải vén khăn hi cái đã, nhỉ? Cùng đi đi... ngốc, khăn hi của nương từ nhà người đã cho Loan Loan nhà ta thuê rồi, sao không tìm đại tấm khăn đỏ nào đó mà chụp lên?”

* Phiu = feel: cảm giác, cách gọi quen của người Đài Loan, ban đầu được đọc là [fju], nhưng dần dà bị biến hóa thành [fui]

...Tôi chưa từng nghĩ tới, lúc tôi kết hôn trên mặt sẽ trét ba cân bột chì, trên đầu sẽ đội khăn hỉ, và sẽ bái cao đường là cha mẹ người khác.

Hơn hết, tôi thực hối hận, vì sao phải dạy cho cái tên ngoài hành tinh này cái gì là “fui” chứ?.

Trong tiếng chiêng trống huyền ảo, pháo nổ mãnh liệt, tôi không nhìn thấy gì cả, đầu óc choáng váng được Vô Cùng nắm tay dắt đi. Bái cha mẹ không phải của tôi cũng không phải của hắn, lúc giao bái còn là hắn giúp tôi chuyển đúng hướng tôi mới không bái nhầm người.

Chờ đến lúc chúng tôi vào động phòng, tân lang bị vận xấu rớt vào đầu kia mới có cơ hội vén khăn đỏ của tân nương mình... trông về mặt của tân lang kia, rất vừa lòng... Nhưng lúc Vô Cùng nhắc khăn hỉ của tôi lên, lại tuôn ra một tràng cười to kinh thiên động địa.

...Khoảng cách thăm mỷ quan giữa kinh thành và một sơn thôn nhỏ, cách rất xa... Tôi biết, tôi có thể thông cảm. Nhưng trong từ điển của Vô Cùng không có hai chữ “thông cảm” này.

“Loan, Loan Loan... phần, phần trên mặt em... như đang bị nê da ý... anh còn không nhận ra ai là tân nương của mình... Anh, anh còn tưởng là mở nhầm khăn hỉ chứ...” Hắn ôm bụng cười.

Con người nhẵn nại cũng có giới hạn. Cho nên tôi bình một quyền nện vào cằm hắn, khiến hắn bật ngửa đầu ra sau, ngay cả mũ tân lang cũng bị rớt.

Lặng ngắt như tờ.

Đến bây giờ còn bị “Sơn đại vương” làm cho khiếp đảm đến mơ mơ hồ hồ, đám hương thân phụ lão trở mặt nhìn, tân lang sợ hãi ôm lấy tân nương từ che chở. Tốt lắm. Điều này đối với đôi vợ chồng son là đã thành công một nửa rồi... Có một khởi đầu tốt.

“Cười đủ chưa?” Tôi dịu dàng hỏi.

Vô Cùng xoa xoa cằm, quay mặt đi, “...Em nhanh nhanh đi rửa mặt đi.” Sau đó lại nhin không được phụt một cái bật cười, kéo cánh tay tân lang xui xẻo kia, là ó, “Đi thôi đi thôi, ra đãi khách! Xem thân thể gầy còm của ngươi này... Cái gì?! Ngươi mới 15?! Tiểu quý chưa đủ lông đủ cánh... để anh đây giúp chú em ngươi chấn rượu mừng!...”

Tôi ở phía sau lắc lắc đầu, không để ý đến tân nương và đám nữ quyền khác đang phát run lập cập, trước đem bàn tay sưng đỏ của mình đi ngâm nước lạnh cái đã.

Đau chết mất! Vô Cùng chết tiệt... Chân khí hộ thể còn cứng hơn mũi khoan kim cương.

Cũng may cái người là ó nói là muốn chấn rượu cho tân lang lại là người đầu têu chuốc say tân lang trước – Vô Cùng rốt cục đã chơi đã, xác nhận tôi đã thừa nhận màn thành thân hoang đường này, mới vui vẻ đem quần áo, phòng tân hôn, và cha mẹ trả lại cho người ta, đoạn kéo tôi đi.

Mỗi lần nhớ lại cảnh tượng tôi đã lấy chồng như thế nào... đều nhin không được mà ôm mặt thầm khóc, bi thương đến không ức chế nổi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Khi tôi biết nguyên nhân chân chính Vô Cùng kiên trì muốn thành thân, đã là chuyện sau khi rời khỏi kinh thành mấy tháng.

...Rất cảm động, thật sự. Tôi không biết trong mắt hắn đáng về “Trương tư thành bệnh” của tôi, đối với hắn lại nghiêm trọng đến vậy... Nghiêm trọng đến mức hắn thận trọng cho tôi một hôn lễ chính thức, xác định quan hệ của hai chúng tôi.

Nhưng tôi cũng thực 囧, thậm chí dờ khóc dờ cười. Bạn nói tên nhóc tâm thần phân liệt này vì sao có thể đem sự “tình tế” và “thiếu tâm nhãn” nhu hợp lại vừa khít đến vậy... chẳng lẽ đây là thiên phú giành riêng cho biến thái?

Tuy nhiên cảm động của tôi đối với hắn, thường thường cũng không thể duy trì lâu lắm.

Nửa năm sau khi chúng tôi rời khỏi kinh thành, tình cờ nghe nói Thục Sơn sắp tổ chức “Bách bảo tự”. Nói thẳng ra, chính là đám người tu tiên muốn tổ chức bán đấu giá lộ thiên... vâng, đích thị là “lộ thiên”, không phải là bán hàng qua mạng.

Ngoại trừ những ngày thành thân là trì hoãn ra, thời gian còn lại chúng tôi đều cố gắng tìm thiên tài địa bảo ở chốn rừng sâu núi non trùng điệp. Không thể

nói hoàn toàn không có thu hoạch, nhưng không phải là những thứ chúng tôi muốn... Chúng tôi nhất trí cho rằng, Phong Sinh Thú* đúng là quý hiếm, nhưng bào chế cùng sinh sản đều rất phiền toái. Cũng có thấy vài con Nhục chi*... Nhưng thật sự rất giống người, tôi không nỡ bắt, Vô Cùng cũng chường mắt, đều phóng sinh. Nhiều lắm chính là tìm được một ít ngọc cao và mặc ngọc, cũng mặc kệ chế khí hay là làm thuốc, đối với tôi thì thấy rất cao cấp, nhưng đối với Vô Cùng lại xem như thứ vô dụng.

* Nhục chi: chỉ những con vật như cóc, dơi, linh quy, chim én... ngàn năm tuổi, ăn vào có công dụng trường thọ.

*Phong sinh thú: một loại thú cười cổ xưa

Tuy nói ở phủ Nhạc vương vợ vết hơn tám năm, thứ gì nên tinh luyện đều đã từng tinh luyện qua, song vẫn thiếu mấy vị... Kỳ thật có hạt giống là được, dù sao Vô Cùng có thứ bảo bối “Chớp mắt trăm năm” kia. Có điều những người biết phân biệt thuốc thì rất thưa thớt, dựa vào hai người chúng tôi đi tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Cho nên nghe nói Thục Sơn muốn mở phiên bán đấu giá lộ thiên, chúng tôi thật sự là vui mừng quá đỗi, vội vội vàng vàng đến đó... nói chung xem ra giao dịch vẫn là nhanh hơn, nhất là ở cái nơi Khai Mộng (địa cầu) “tài nguyên cạn kiệt” như lời Vô Cùng nói này.

Hiện tại pháp bảo phi hành mà chúng tôi sử dụng xem như là trang bị cao cấp: một đóa mây (không phải Cân Đầu Vân đâu nhé!). Có một cái tên phi thường tục khí: Tường Vân Hiến Thụy. Trên thực tế là trong một lần đi nhặt cốt nào đó Vô Cùng bỏ quên trong Vòng tay trữ vật... Bởi vì đẳng cấp của nó quá kém.

Kết quả sau khi hấn đoạt xá sống lại, hiện tại dùng vừa vặn.

Bản thể như một đụn linh chi vờn quanh là sương mù, đầy hương sắc cổ xưa. Có điều vốn không thể tìm ra cái tên ban đầu, Vô Cùng đặt cái tên mới lại quá kém... Thực làm uổng phí một pháp bảo đẹp như này.

“Bằng không em nói nên đặt tên gì?” Vô Cùng mắt tròn trăng.

Tôi cũng tròn trăng mắt lại, “Chiếu theo loại tốc độ phi hành này... Ít nhất cũng phải gọi là “Vô địch hóa toàn phong nhất đại” đại loại thế.”

“Loan Loan,” Vô Cùng vẻ mặt xúc động, “Thật không ngờ còn có người đặt tên kém hơn anh. Em làm vậy là có ý an ủi anh đúng không?”

...Tại sao tôi lại thích hấn rồi lại gả cho hấn chứ? Tôi có bệnh hay không? Chẳng lẽ bệnh biến thái thật sự sẽ bị lấy?

Nhưng quả thật không nên bị pháp bảo phi hành đó làm cho mê hoặc, tưởng thật là người người tu tiên đều có máy bay phản lực hoặc máy bay ném bom sao, không hề có chuyện đó. Nghe nói tốc độ của cười phi kiếm có thể so với trực thăng, nhưng đó là chuyện ở kỳ Nguyên Anh, bay quá cao còn có thể nguy hiểm bị gió mạnh thúc bay... bay quá thấp thì có thể bị đụn núi kiềm té xuống biển.

Tóm lại, bạn thử nghĩ tới Harry Potter cười chổi bay đấy, không phải đầy nguy hiểm thế sao, huống chi là cười cái phi kiếm còn nhỏ hơn rất rất nhiều... lúc bay không dễ khống chế lực được. Lực khống chế của tôi chỉ vừa đủ thôi... Nhưng mà còn kẹt trong kỳ Tâm Động chả thấy xê xích lấy một li, điều khiển pháp bảo cái nổi gì? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Loại pháp bảo phi hành này vẫn nên để cái người đã đến hậu kỳ Nguyên Anh là Vô Cùng điều khiển đi, tôi làm hành khách thôi.

Thành thử, cho dù đã có pháp bảo phi hành tốt nhất của thời đại này, chúng tôi vẫn phải bay 3-5 ngày mới đến nơi. Trên đường bay, Vô Cùng thực hưng phấn thổi phồng mớ pháp bảo bán đấu giá của bọn họ ở bên kia, cái gì cũng có bán, cái gì cũng không kỳ quái.

Tôi nghe mà cũng nổi hứng tò mò, “Aizz, Địa Cầu này cũng không phải chỉ có mỗi Trung Quốc mà... biết đâu tài nguyên ở ngoại quốc phong phú hơn thì sao? Nói không chừng sau này chúng ta nên đi ngoại quốc tham dự hội đấu giá...”

“Xùy,” Vô Cùng hừ lạnh, “Đợi đến phiên em nói chắc? Anh vừa tới đây đã đến ngoài Trung Nguyên tìm rồi... Một chữ thôi, thăm Trung Nguyên thì còn sót lại chút thiên tài địa bảo, Tây Di* sớm đã bị vét nhẵn từ mấy ngàn năm trước rồi, chỉ còn lại lác đác vài di tích mà thôi... Người sắc-mục (mất màu) còn di dân sớm hơn người mất đen chúng ta, chẳng qua là pháp môn bất đồng, chiếm cứ hành tinh cũng bất đồng mà thôi.”

* Tây Di: chỉ các bộ tộc ở những vùng núi phía Tây

Tôi nhất thời á khẩu không nói được gì. Nếu tôi đem những điều này viết thành tiểu thuyết huyền huyền, trở về thế kỷ 21 nộp bản thảo, chỉ sợ sẽ bị ném trứng gà mắng là yêu ngôn hoặc chúng (tà thuyết mê hoặc người khác).

Đây là một Thế giới đại đồng (kiếm cả thiên hà) hỗn loạn như thế nào a.

* Thế giới đại đồng: cả thế giới chung một nhà không phân biệt quốc gia hay chủng tộc.

Chờ tôi bắt đầu có chút say máy bay (say pháp bảo...), rốt cục đến được hội đấu giá lộ thiên ở Thục Sơn.

Quả nhiên cái gì cũng có, cái gì cũng không kỳ quái.

Tôi xanh mặt nhìn một toán thiếu nữ xinh đẹp động lòng người đứng trên đài... Treo biển là “Lô đỉnh”.

... Rốt cục hiểu được lô đỉnh là cái gì, té ra tôi bị Vô Cùng kêu lâu như thế.

“‘Lô đỉnh’ chính là thị nữ, hử?!” Tôi hai mắt phun hỏa nhìn Vô Cùng, cảm thấy tất cả máu đều xông lên đầu rồi.

Vô Cùng xoay mặt qua, ánh mắt mơ hồ. Người chủ trì trên đài còn đang vắng nước miếng giải thích cái gì gọi là “Lô đỉnh” cùng với công dụng của những “Lô đỉnh” này cao cấp như thế nào.

Thì ra, lô đỉnh chính là thiếu nữ được cấp cho nam nhân để hành Thuật Thái Bỏ nhằm giúp qua ải...

* Thuật Thái bỏ: thuật thái dương bỏ âm, một thuật trong Song tu pháp. Nói nôm na là dựa vào chuyện phòng the để tu luyện đấy ạ, cái thuật này gì mà cần điều cần hòa âm dương gì đó, mình chả rành.

“Lục Vô Cùng!” Tôi rống giận, “Cái tên khốn bất lương dám loan kiêu xấu xa nhà anh!...” té ra lần đầu chúng tôi gặp không bao lâu, hắn đã đánh chủ ý đáng khinh này lên người tôi!

Hắn vẻ mặt bị thương, “Loan Loan, sao em có thể nói anh như vậy... không phải anh rất chịu trách nhiệm cưới em đó sao? Lại nói, tư chất này của em, làm lô đỉnh còn chưa đủ một thái (trong thái bỏ) đâu... anh làm sao có thể làm như vậy?”

Nếu không phải vì sợ chân khí hộ thể cứng như kim cương của hắn, tôi quả thật muốn đánh cho hắn sưng thành đầu heo.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sau đó tôi bực mình muốn đi mua lô đỉnh nam, kết quả một Vô Cùng thiếu tâm nhân cư nhiên có điều bộ nghiêm túc nói, giới tu tiên của Địa Cầu là xã hội phụ hệ* tiêu chuẩn, không mua, phải trở về Tuệ Cực bên kia mới mua được. Hơn nữa còn rất chi là thật lòng khuyên bảo tôi, lô đỉnh là phương pháp qua ải phi thường hạ sách bất đắc dĩ lắm mới làm, tôi còn chưa đến mức cấp bách đến vậy.

* Xã hội phụ hệ: hay chế độ phụ hệ hay chế độ phụ quyền là một hình thái tổ chức xã hội trong đó người đàn ông, đặc biệt là người cha, giữ vai trò lãnh đạo, quyền lực và tài sản được truyền từ cha cho con trai.

“Chúng ta cùng nhau qua ải thôi.” Hắn còn nghiêm túc hẳn hoi nói, “Kỳ thật đơn phương thái bỏ, trước mắt thoát nhìn dường như tiến độ rất nhanh, kỳ thực nền móng bất ổn. Bởi lẽ Lục Tu Hàn quá nóng lòng muốn thành, mới có thể đến nước bị lão Nhị tùy tiện liên đoạt xá (chiếm xác)... Kỳ thật thì, thuật phòng the là môn học bác đại tinh thâm, muốn làm cách nào cho song phương đều hữu ích vô hại, điều đó phải chuẩn bị rất nhiều và cả được vật, đương nhiên điều tất yếu là...”

Bùm miệng hắn, tôi kéo hắn đi. Bởi vì mọi người gần đó đã bắt đầu trở mắt nhìn chúng tôi... Cho dù là người tu tiên, ở trước mặt công chúng lớn tiếng bàn cái lợi – hại được – mất trong thuật phòng the, vẫn là sĩ lực* không đủ, da mặt chưa đủ dày.

* cái từ “sĩ lực” này cũng biến tấu từ tiếng Nhật mà ra nha, nói chung nghĩa của nó là khả năng chịu đựng xấu hổ, hiểu nôm na là trình độ chai mặt, không biết xấu hổ.

Bị những ánh mắt khác thường kia bức bách, tôi muốn tìm rãnh biển Mariana mà chui vào.

Khi tôi phần nộ kháng nghị với Vô Cùng, hắn cười khẩy. “Bọn họ á... phần lớn cũng chẳng còn là đồng nam nữa, còn sợ người ta nói gì. Rõ thật là...”

Tôi không nói nổi nữa. Cùng ngoại tình nhân giải thích cái gì gọi là “Sĩ lực”... Tôi nghĩ cùng với việc giải thích cái gì gọi là “fũ”, kết cục không khác gì mấy.

Trương lai hẳn nhất định sẽ ở tại một địa phương kỳ quái nào đó mà dùng đến nó, tôi tội gì phải tự tìm phiền toái.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Không hổ là đại phái tu tiên nổi danh từ xưa, Thục Sơn kiếm hiệp không phải chỉ là lời của tiểu thuyết gia mà thôi. Đến cả phiên đầu giá lộ thiên mà bọn họ chủ trì cũng có quy mô rất lớn, cấm chế ra một vùng địa phương rất rất rộng, ít nhất có quy mô sánh ngang Hội chợ thế giới... mặc dù tôi chưa từng tham dự Hội chợ thế giới, nhưng có ý định đến là được rồi.

Mặc dù cảm giác của tôi đối với những lái buôn kia không dễ chịu mấy, nhưng cũng không ngừng nhắc nhở mình đây là một triều Đại Minh ở tại ngã rẽ lịch sử, thời đại này không bắt bó chân là đã đại phúc với giới nữ lắm rồi... Hơn nữa cũng không chỉ bán mỗi nữ nhân (làm lô đỉnh), cũng có bán nam nhân to khỏe có tu luyện làm nô bộc.

Lúc này, tôi đặc biệt hoài niệm thế kỷ 21.

May mắn đám người buôn bán đều nhằm vào khách hàng tán tu, cho nên quầy hàng được bày ở phạm vi ngoài cùng. Cái gọi là tán tu, chính là người tu tiên không có môn phái. Người tu tiên có môn phái chân chính thông thường đều có cả đồng đệ tử không cần tiền còn chen vỡ đầu đến làm đệ tử cho mình, những môn phái tu tiên chính thống có ý tưởng gần giống với Vô Cùng, đối với việc dùng lỗ đỉnh để qua ải chẻ là tà ma ngoại đạo.

Nhưng mà có nghiệp đoàn... không, ý tôi nói là, đệ tử tu tiên có môn phái, trên thực tế có nghiệp đoàn... Ách, môn phái hỗ trợ thầy giáo, cung cấp được vật, pháp bảo, cho nên không cần mấy phương pháp “Tà ma ngoại đạo” cũng không vấn đề gì. Còn tán tu thì vô luận là tài nguyên gì đều không dễ lấy được, thành thử những phương pháp tà ma ngoại đạo gì đó đành phải thử một lần...

Những người lái buôn kia, đối tượng họ nhằm vào chính là những tán tu ngu ngốc lắm tiền hoặc tiểu gia tộc tu tiên. Bọn họ chỉ có thể bày hàng rong ở ngoài cùng quảng trường, đừng hòng nghĩ đến việc được tiến vào hội trường lớn có nóc nhà.

Có thể Vô Cùng không dự định lãng phí thời gian ở khu hàng rong. Ngay cả tôi lướt sơ qua, còn cảm thấy không hiếm lạ gì mấy... Ở phủ Nhạc vương đã từng thấy đầy thứ tốt rồi.

Nhưng lúc chúng tôi muốn tiến vào hội trường lớn, liền bị ngăn lại. Đối phương muốn xem ngọc bài môn phái của chúng tôi.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, chúng tôi làm gì có cái thứ đó. Nhưng bên phía Thục Sơn cũng thực khách khí, không cấm tán tu vào đi dạo... Có điều thể hội viên có hơi khó làm phải tìm cách đánh vang một viên ngọc khánh.

Cho dù là một tay mơ mới đến trung kỳ Tâm Động như tôi, cũng nhìn ra được viên ngọc khánh lóe sáng rực rỡ kia là một pháp bảo đẳng cấp bảo khí, hơn nữa còn là loại hình phòng ngự. Trước chúng tôi có vài tán tu tin tưởng tràn đầy đi lên, lại mặt xám mày tro lui xuống... bị bắn bay ra ngoài đến hai thước rưỡi, mặc kệ là pháp công hay là pháp bảo, thậm chí còn dẫn đến việc ngộ thương do phi kiểm bay tán loạn.

Đơn vị tổ chức thật sự rất chu đáo tận hết trách nhiệm, tổ cứu hộ ở ngay tại phụ cận, có người bị thương là tức khắc xông tới ngay.

Vô Cùng quan sát một hồi, chần chờ, “Loan Loan,” hấn ngoắc tôi, “Em tới đi.” Đoạn hạ giọng, “Anh thấy trước nên dùng vài phần khí lực thôi, ngộ nhờ đánh hồng, bay luôn cái hội trường này thì không thể vào rồi.”

Tôi cũng chần chờ, “...Em sao?” Tuy nói tôi miễn cưỡng cũng có thể điều khiển phi kiểm, vẫn là Pha lê tâm số 2 đã được phục chế đưa cho Vô Cùng. Nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng động thủ với người, nhiều lắm là đánh núi giả thôi... còn giao thủ với Vô Cùng, đến nửa chiều tôi còn không đỡ được, khiến tôi không hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình lắm.

Hấn đánh giá ngọc khánh một lượt, “Em dùng hết toàn lực thử xem.”

Tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng tôi vẫn khởi động Pha lê tâm số 2 vẫn luôn được nguy trang thành mặt dây chuyền.

Vừa đánh vào kết giới bảo vệ vô hình, không ngoài dự đoán liền vỡ vụn. Đám người bên cạnh cười rần, còn có người rất lỗ mãng nói, “Tiểu nương tử, thật lớn mật đấy? Mới trung kỳ Tâm Động mà cũng dám đến? Chi bằng đến làm môn hạ của ca ca đây, để ca ca hào hào yêu thương, biết đâu cao hứng không chừng còn chỉ điểm cho cô em đôi chút...”

Vô Cùng chỉ liếc ngang hấn ta một cái, cười xì một tiếng, khinh khinh nói, “Chỉ là cái thứ phế vật mới đến Linh Tịch... Hơn nữa tuyệt đối không có hy vọng lên đến Nguyên Anh. Đừng để ý đến hấn, tiếp tục.”

Tôi thoáng cảm thấy an ủi, rốt cuộc vẫn là Vô Cùng hiểu rõ tôi và phi kiểm của tôi nhất.

Pha lê tâm số 2 lần lượt tập kích vòng kết giới bảo vệ, càng ngày càng nhỏ vụn... mãi đến khi rung chuyển toàn bộ kết giới bảo vệ mới thôi.

Vòng kết giới bảo vệ chính là có sơ hở này. Đối diện thi phòng ngự rất mạnh, nhưng điểm phòng ngự thì lại có chút cật lực. Lúc dễ dàng đỡ được một cây phi kiểm, thì trên trăm mảnh phi kiểm nhỏ sẽ rất khó chắn, sẽ dẫn đến sự cộng hưởng hình dạng con sóng. (là thế này, khi vòng kết giới đỡ một đao, chấn động sẽ tạo sự cộng hưởng dạng con sóng trên vòng kết giới, khiến cho 120 mảnh phi kiểm cực nhỏ, dễ dàng thông qua những đường sóng mà len lỏi vào)

Chiều này, tôi gọi là “Hạ vũ” (mưa mùa hạ), âm thầm thả vào vật không tiếng động. Có điều không chế được 120 mảnh đã là cực hạn của tôi... Không chế lực thì đủ rồi, nhưng cảnh giới thì không đủ.

Tuy nhiên 120 mảnh vụn kích khởi được tràng gọn sóng, đã đủ cho tôi xé chắn thành lẻ, xâm nhập vào trong vòng kết giới bảo vệ, cấp tốc tụ lại thành một khối, gõ vang ngọc khánh 108 tiếng.

Chờ lúc tôi thu hồi phi kiểm, lắc lắc đầu với mình. Cảnh giới cần phải mạnh hơn a... Mới có 108 tiếng. Mà đã có mười hai lần là đánh cái nhanh cái mạnh, tiết tấu có hơi loạn.

Nhưng lúc tôi quay đầu nhìn lại, cả tràng lặng ngắt như tờ. Đáy lòng tôi có chút thấp thòm.

“Cái này...” Tôi dè dặt hỏi chủ sự, “Tôi, làm vậy không đúng sao?”

Chàng trai thanh tú kia mặt ngệt ra, lắc lắc đầu.

Đội trong chốc lát, hần vẫn ngệt mặt nhìn tôi chăm chăm. “Thế, thế...” Tôi bị hần nhìn đến ngượng, “Ta... Ta đã được thẻ hội viên... Không phải, ta có thẻ vào sao?”

Chàng ta gật đầu như giả vờ.

“Oh, anh đã biết cân nhắc lực đạo ra sao rồi.” Vô Cùng thần nhiên nói. Hần đến cả phi kiếm của mình cũng không lấy ra, bảo tôi đừng thu hồi Pha lê tâm số 2 vội, tại trong vòng kết giới kia, mạnh mẽ tập hợp các mảnh vụn của Pha lê tâm 2 lại, trực kích vào ngọc khánh, phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa duy nhất... Tôi thẻ toàn bộ hội chợ... Không phải, toàn bộ phiên bán đấu giá lộ thiên ở Thục Sơn đều nghe thấy được.

Chàng trai kia kêu thảm một tiếng, một mặt hô “Sur phụ sur phụ”, liền chạy xông vào. Cũng không nói Vô Cùng có thể được vào hay không.

“Ai nha,” Vô Cùng gãi gãi đầu, “Lực đạo vẫn lớn sao? Anh thực sự đã không chế rồi mà...”

Còn chưa hiểu rõ được tình huống, chúng tôi đã bị vây quanh... Vây quanh đưa vào phát thẻ VIP, nghe nói đến gian hàng cửa hiệu nào cũng đều được giảm giá 70%, từng chủ tiệm còn cung kính đến đòi mạng, mấy lão nhân gia của phái Thục Sơn còn mời chúng tôi đến Thục Sơn làm khách, hỏi một đồng vấn đề cơ sở.

Mãi đến lúc này, tôi mới mơ hồ cảm thấy, Vô Cùng... hoặc là nói Lục Tu Hàn, quả thật là một tên trùm tu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Thật không ngờ, Minh triều có nhiều người tu tiên đến vậy.

Rõ ràng làm thẻ hội viên khó như thế (đối người khác thôi), môn phái tu tiên nghe nói cũng có danh mục cố định... Nhưng vừa bước vào hội trường lớn, ấn tượng đầu tiên là... WTF, tôi đang dạo chợ Tết ở phố Dihua Đài Bắc sao?

* phố Dihua trong ngày thường vốn yên tĩnh và chỉ nổi tiếng với những cửa hàng thuốc bắc, thảo dược và lương khô. Nhưng đến Tết, mọi thứ như thay mới hoàn toàn. Các cửa hàng đồ xô ra vỉa hè với đầy ắp bánh mứt, hạt dưa, lạp xưởng đủ màu sắc. Được xem là chợ Tết lớn nhất Đài Loan.

Hơn nữa điều khiến tôi càng á khẩu là, triều Đại Minh trong ngã rẽ lịch sử này, người tu tiên đã rất tiên tiến biết được khái niệm “Quầy chuyên doanh”... đã vậy còn tiến bộ hơn thế kỷ 21 rất nhiều! Ở mặt ngoài thoạt nhìn chỉ có vài bãi đất trống lớn, trên thực tế sau khi bước vào, dõng bước đôi cảnh, nơi nơi đều có con đường nhỏ uốn quanh thông đến những ban công lương đình tình mịch lấp ló trong rừng cây (hình), bố trí thế kia, trang hoàng thế kia, tôi thật muốn kêu những công ty trang trí của thế kỷ 21 đến thực tập một chút, đừng cứ làm những căn phòng chỉ thích hợp nhìn không thích hợp ở nữa... Đừng quên nơi này chính là cửa hàng! Là hội chợ!

* tu tiên thôi mà, có cần quá mức như thế không =.=”

Tôi giống hệt như một tên nhà quê, tròn mắt ngó đảo đảo không ngừng. Vô Cùng còn rất không hài lòng soi mói, “Chắc, huyền trận mô hình động phủ thô sơ thế này cũng lấy ra nữa... si nhục người ta à...”

Tôi cảm thấy được, mình bị xúc phạm tới. “Ồ, thế xin hỏi như thế nào mới xem là tinh xảo?”

“Cái nơi chúng ta ở hơn 5 năm mà em gọi là Thủy Liên động đó...” Vô Cùng nhẹ nhàng băng quơ, “Đó là anh tùy tiện tiện tiện liền bố trí huyền trận động phủ cấp bậc nhà lá thôi.”

...Tôi quyết định không nên nói chuyện cùng hần nữa. Dẫu sao tôi đã ngốc như vậy, huyền trận tôi vẫn chưa học xong.

“Lục Tu Hàn cũng học năm tháng mới làm được.” Vô Cùng cố gắng an ủi tôi.

Nhưng cái kiểu an ủi của hần luôn rất đa thương người... huyền trận tôi học đã năm năm còn chưa bày bố được. Tôi hận cái loại thiên tài là chủng tộc người ngoài hành tinh từ vũ trụ hồng hoang này.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Người tu tiên được vào hội trường lớn bày quầy chuyên doanh đều là những người tương đối có thực lực. Có thực lực mới càng có cơ hội khai quật (hoặc cướp đoạt) được càng nhiều tài nguyên. Vậy mà Vô Cùng hầu như toàn quét mắt liếc một cái liền rào bước qua quầy chuyên doanh khác, đến cả tôi cũng chỉ lo ngắm phong cảnh lâm viên chứ không chú ý hàng hóa.

Phải công nhận pháp bảo, đan dược, bí kíp tâm pháp của họ... Đều được đóng gói xa hoa. Nhưng chúng ta phải gìn giữ Địa Cầu, không nên đóng gói quá nhiều sinh ra lấm rách.

Cho dù bao bì rất đẹp, còn dùng đỉnh cảnh lâm viên phụ trợ... Thắng thần mà nói, đại bộ phận đều rất phổ biến, gần gũi với con người. Cũng do cảnh giới của tôi quá thấp, hàm dưỡng không đủ, chẳng thể tôi đã tạo ra một thanh phi kiếm hạ cấp thực dụng hơn của họ rồi.

Mấy cái dược liệu hoặc hạt giống mà chúng tôi cần kíp nhất, ngược lại không tìm thấy... Ai biết chúng ở một góc xó xỉnh nào đó của cái cửa hàng lớn như hội chợ thế giới này, việc tìm kiếm thực không có hiệu suất.

“... Em thấy nhớ mua sắm qua mạng” Tôi có chút uể oải nói.

“Mua sắm qua mạng là cái gì?” Vô Cùng rất có tinh thần hiếu học.

Tôi giải thích cho hắn cái gì gọi là mua sắm qua mạng, tên người ngoài hành tinh này nghiêng nghiêng đầu, “Có loại tương tự a. Anh đã sớm tra rồi. Có thể bọn họ không biết những hạt giống dược liệu kia... cho nên mới phải mò kim đáy bể thôi.”

Tôi trợn trừng hai mắt, “... Ở đâu?” giọng của tôi trở nên bén nhọn run run.

Kết quả Vô Cùng ném cho tôi cái thẻ VIP – một tấm ngọc bài nhỏ trong suốt màu xanh biếc mà phái Thực Sơn phát cho chúng tôi, “Em nhập thần thức vào đây... Tập trung tinh thần nghĩ đến tên hạt giống.”

...Tìm kiếm từ khóa?! Tôi thật sự đang ở triều Đại Minh sao??!!

Tôi vốn có thể điều khiển nhiều đạo thần thức, cũng tập vào việc dùng thần thức đọc mp3... ý tôi là, đọc ngọc giản. Cái này cũng tương tự như đọc ngọc giản, chỉ là cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ thứ này có thể dùng tìm từ khóa... đã vậy còn thật sự hoạt động, lại còn xuất hiện ở trong đầu trông rất sống động.

Choáng váng, tôi thực choáng váng.

Thì ra khoa học kỹ thuật tiên bộ mà chúng ta nghĩ đến, trên thực tế chẳng qua là một loại phục cổ khác...

“Tìm không thấy đúng không?” Vô Cùng thờ dãi, “Cho nên đành phải đi xem từng quầy rồi... Nói không chừng mấy cái đồng trong xó phủ đầy bụi mới có thứ chúng ta muốn.”

“...Có thể yêu cầu không?” Tôi quyết định vứt bỏ ý tưởng xem giới Tu Tiên của triều Đại Minh là lịch sử cũ rích, càng hiện đại càng vượt mức hơn trước là được rồi, “Liệu có cái nào đại loại như để lại lời nhắn, chúng ta để lại lời nhắn, sau đó tả cho họ biết hình dạng đại khái hạt giống mình cần tìm... để bọn họ liên hệ với chúng ta trao đổi?”

“Ồ? Đúng a.” Vô Cùng vỗ đầu một cái, “Anh ở lâu với đám phàm nhân lâu quá rồi, quên bém những người này đều là người tu tiên. Để anh phát một cái quảng vực tâm truyền...”

Hắn nhắm mắt lại, sau đó ngay cả tôi cũng nhận thấy tấm ngọc bài hơi hơi rung động, trong thần thức liền hiện ra vài tin tức. Vô Cùng cư nhiên trong thời gian ngắn như vậy đã đem những thứ chúng tôi có được như: lá bùa (tôi vẽ), động vật (đôi Phong Sinh Thú bắt được lúc đi tìm bảo), thực vật (vài củ nhân sâm trăm năm trồng trong “Chóp mắt trăm năm” mà hắn chê là cỏ dại), đan dược (Bồi Nguyên Đan mà tôi đã ăn đến mức bị lòn thuốc, không còn tác dụng), tất cả được liệt kê ra chỉnh tề, được đề nghị trao đổi với nhiều loại hạt giống hoặc dược thảo khác.

...Đây là quảng cáo toàn trạm a!! Hơn nữa còn là banner quảng cáo trượt toàn trạm. Không không, đây không khác gì tin nhắn hoặc hình ảnh đồng loạt được gửi qua đi động mới đúng.

Ai nói với tôi rằng khoa học kỹ thuật của thế kỷ 21 phát triển, tôi sẽ cho họ biết... người tu tiên người ngoài hành tinh ở triều Đại Minh người ta đã sớm phát triển đến đột phá cả đường chân trời, đã xé toạc cả hư không rồi!

“Chắc, buôn bán đắt hàng quá thực phiền toái.” Vô Cùng gãi đầu, “Chúng mình tìm một chỗ ngồi uống trà đi, anh xử lý vài cái thiên lý truyền mật (tin nhắn) này chút đã...”

Tôi thân là người hiện đại của thế kỷ 21 cảm giác về sự ưu việt, héo rũ thế lương như gió thu cuốn hết lá vàng. Yên lặng đi theo sau lưng Vô Cùng tiến vào một quán trà tinh xảo tuyệt luân, bưng lấy tách trà ngắm cảnh đường phố buôn bán trong hội chợ được biến thành (bọn họ đang ở trong núi Thực Sơn, đường phố là được biến ra), chờ hắn khép hờ mắt làm việc xử lý mật ngữ.

Cũng không biết nên nói sao mới đúng. eBay? Có. Search Engine? Có. Di động? Người ta không cần pin không cần thực thể dùng năng lượng mặt trời là có thể trò chuyện đa tuyến kiếm mở hội nghị online rồi...

Khoa học kỹ thuật phát triển cái quỷ gì a?! Đi con đường khoa học kỹ thuật thật sự chính xác ư?!

Đội hắn sửa sang gọn gàng ngăn nắp lại, quay đầu trông thấy bản mặt buồn bực của tôi, rất ngạc nhiên nói, “Sao vậy? Chẳng lẽ anh bỏ bê khiến em không vui? Loạn Loạn, anh thật không ngờ em yêu anh yêu đến mức ngay cả sao nhãng một chút cũng buồn bực không vui...” Cảm động đến chêm vào vài cái thơm ướt nhẹp.

... Đây là nơi đông người nha đại ca!

Tôi cuống quýt đẩy mặt hấn ra, hoả tốc dời đi lực chú ý của hấn đồng thời phát tiết nỗi buồn bực và khó hiểu của tôi.

Hấn chăm chú nghe một hồi lâu, chỗ nào không hiểu liền hỏi. Hiện tại chúng tôi có thể dùng thần thức liên lạc với nhau, tốc độ nhanh hơn đáng kể. Bằng không có nói ba năm cũng chưa rõ.

“Loan Loan, em sai rồi.” Vô Cùng vẻ mặt ngưng trọng, “Chiếu theo sự phát triển của thế giới kia mà em nói... Người tu tiên sẽ gặp phải tai ương, Thiên phú, tài nguyên, năm tháng của người tu tiên đều không thể thay thế hoặc thiếu đi... em thấy người trên đường dường như rất đông, nhưng đó là tất cả những người tu tiên tinh anh của toàn bộ Trung Nguyên nổi lên đến Tây Vực, và của cả rất nhiều hòn đảo tập hợp lại a. Em nghĩ thử có bao nhiêu phạm nhân mới có thể sản sinh ra một người tu tiên... thế nhưng người của thời đại em không cần phải tu luyện, không cần có thiên phú, kể cả năm tháng, đã có thể dùng cái gọi là “Khoa học kỹ thuật”. Từng thế hệ kiên trì nghiên cứu tích lũy đạt được hiệu quả của việc tu tiên... điều này quả thật lợi hại thực đáng sợ!”

Nhưng biến thái chính là biến thái, Vô Cùng một chút sợ hãi đều không có, ngược lại nóng lòng muốn thử, “Anh thật nóng lòng a, ... 500 năm sau đúng không? Chúng ta cùng nhau cố gắng, 500 năm sau sẽ độ sức cao thấp với cái gọi là “Khoa học kỹ thuật” kia... Bom nguyên tử đúng không? Chúng ta cùng đua với bom nguyên tử xem ai có thể nổ chìm đảo Hiroshima trước...”

Tôi hỏi hấn.

Không nên gọi lên hứng thú của Vô Cùng... Hấn so với bom neutron còn đáng sợ hơn rất nhiều a a a ~ cho dù là ngã rẽ lịch sử, liệu tôi có thể tự tay hủy diệt Địa Cầu ở thế kỷ 21 không đây a?

Vất cạn óc, tôi tận tình khuyên bảo hết nước hết cái, hồng ngăn chặn cái nguyện vọng to lớn đó của hấn. Người lớn không nên bắt nạt trẻ con, cho dù bạn nhỏ kia trong tay có cầm súng hơi. Người tu tiên có năm tháng vô tận, lại càng không nên cùng phạm nhân đoán mệnh đua nhau bắn đảo.

Hấn thực miễn cưỡng mới đồng ý, vẻ mặt mất mát.

Lau cái trán đầy mồ hôi, sau lưng tôi ướt nhẹp.

Chương 24

Tuy rằng không thể cùng bom nguyên tử thi nổ chìm Hiroshima, nỗi phiền muộn của Vô Cùng ngược lại cũng không duy trì lâu lắm... Ước chừng duy trì đến lúc chúng tôi ra khỏi quán trà, chuẩn bị đi gặp một người tu tiên nghe đâu có rất nhiều chủng loại hạt giống không biết tên.

Bạn có biết rằng, cao nhân đều thích chơi trò thần thần bí bí... Nhất là cái ngữ muốn cao mà không cao nổi này. Nhưng Vô Cùng cảm thấy hạt giống trong tay người nọ có khả năng là Ly duyên thảo, cho nên muốn đi đến đó xác nhận. Lúc nào phù hợp với mục đích của hấn, hấn mới thực hòa ái dễ gần.

Nhưng đây không phải nguyên nhân tâm tình của hấn ‘vén mây mù thấy trời quang đãng’.

Mà là, chúng tôi vừa ra khỏi quán trà, hấn liền hơi hơi nở nụ cười. “Có người theo dõi chúng ta.” Hấn cúi đầu truyền âm, “Hơn nữa anh biết hấn... có điều hấn đại khái không biết hiện tại là anh.”

Tôi trương mắt to nhìn hấn.

“Lúc anh vừa tới đây...” Hấn dùng ngữ khí rất vui vẻ nói, “Có một toán người tu tiên muốn đánh cướp anh... Kết quả bị anh cướp lại.”

...Đánh cướp người khác có đáng để vui vẻ vậy không? Khỏi phải nói, điệu bộ thực kiêu ngạo chứ sao.

“Khi đó anh còn là hình dáng nguyên thần, hiện tại dĩ nhiên đã đột phá, không còn giống với trước kia... Hấn tuyệt đối không nhận ra.”

“...Cho nên?”

Vô Cùng thấp giọng cười, “Đợi một lát hấn ắt sẽ thần bí hề hề sắp tới đây, nói hấn có vài món bảo bối muốn bán... Sau đó cho chúng ta xem vài thứ tốt.”

Quả nhiên, chúng tôi vừa rẽ vào một con hẻm vắng, thì có một đạo trưởng tiên phong đạo cốt, cực ôn hòa chấp tay, “Vô lượng thọ phật, hai vị chính là Vô Cùng tiên sư sao? Bản đạo có vài món pháp khí, cũng không tính là thô lậu, chẳng hay có thể mời hiền kháng lệ* bình luận một phen?”

* kháng lệ: sánh đôi, vợ chồng lấy nhau gọi là kháng lệ.

...Đúng là y như Vô Cùng nói. Đạo trưởng nọ thật sự xuất ra một viên ngọc trông không tệ, ở giới tu tiên của Địa Cầu cũng được xem là thượng phẩm.

“Chớ không bỏ được tật ăn phân.” Vô Cùng truyền âm, mặt mày tươi cười nói, “Tốt quá, được đạo trưởng coi trọng, ngại không dám nhận. Chi bằng đến chỗ tại hạ xem một chút, thế nào?”

Đạo trưởng kia khiêm nhường từ chối, lại yêu cầu chúng tôi đến nơi hấn ở trọ, nói còn có vài món bảo bối, hơn nữa muốn trao đổi với chúng tôi một chút.

“Ban đầu, bọn chúng sẽ cho em chiếm chút tiện nghi nho nhỏ.” Vô Cùng tiếp tục truyền âm, “Sau đó vò vập một chút, liền nhân lúc e không đề phòng hạ độc thủ đánh hôn mê.”

“...Vậy không phải chúng ta tự chui đầu vô lưới sao?!” Tôi cả kinh thất sắc.

“Đồ của bọn chúng đều là thứ tốt.” Vô Cùng dắt tôi theo sau tên đạo trưởng dỏm kia, “Cái này không gọi là chui đầu vô lưới, là bọn chúng dẫn sói vào nhà.”

...Vì sao người nói cái chuyện cướp bóc phóng hỏa này theo kiểu đúng lý hợp tình như thế?

Nơi ở của đám lửa đảo kia, trên thực tế chỉ là một cái huyện cư. Nói đơn giản dễ hiểu chút, là một cái mô hình động phủ cầm tay. Giống như ở thế kỷ 21 chúng ta đi cắm trại có thể mang theo lều trại vậy, giới Tu Tiên của triều Đại Minh người ta mang theo một cái biệt thự ra ngoài du lịch... Phàm nhân không thể so với người tu tiên... Tôi chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nhưng cái động phủ mang theo này, cũng là cái pháp khí ẩn ẩn mang theo sát trận cùng huyền trận, không giống những cửa hàng khác chỉ có phòng ngự và trục xuất. (những cửa hàng khác đều là một loại huyện trận hình động phủ, bên trên có nói rồi)

“Em cảm giác không hay lắm.” Tôi giữ chặt Vô Cùng nhỏ giọng truyền âm, “Đừng vào thì hơn?”

“Yên tâm,” Vô Cùng kiên trì kéo tôi vào cửa, “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con... Huống chi chỉ là bày cọp giấy.”

“Nhưng bọn họ... cơ hồ đều là Linh Tịch!” Tôi lo âu, “Em mới đến trung kỳ Tâm Động, sẽ liên lụy anh...”

“Ha ha.” Vô Cùng chỉ nở nụ cười hai tiếng, không chút do dự dắt tôi rảo bước tiến vào hiểm cảnh.

Tôi thấp thỏm thực bất an, Vô Cùng giải thích thay tôi, “Thê tử vẫn luôn dưỡng trong khuê phòng, rất hướng nội, đã khiến chư đạo hữu chê cười.”

Nhờ tay áo che giấu, tôi lén véo cánh tay hấn... véo đến ngón tay phát đau, cũng không động đến hấn được tí xiu.

Hơn nữa tôi cũng không hiểu, rõ ràng những người này đều không có ý tốt, vì sao Vô Cùng còn nguy trang cảnh giới giống tôi... là kỳ Tâm Động.

Nếu không phải tôi biết rõ lai lịch của hấn, tôi cũng sẽ nghĩ hấn là một tên ngốc tán tu nho nhả lễ độ, thuần lương khiêm nhường, cảnh giới không quá cao nhưng bảo vật đầy người... Bởi vì hấn nói gạt, cho nên ai nấy đều liếc nhìn chòng chọc thanh Pha lê tâm số hai mà tôi đang nguy trang thành mặt dây chuyền, nhìn đến mức khiến tôi phát lạnh.

Một lũ đàn. Vô Cùng tùy tiện nói một câu, bọn họ liền tin sái cổ. Còn tưởng rằng thanh phi kiếm loại ba này là bảo khí thượng cổ cùi bắp nào đó... Ai cũng có thể dùng, cho nên hai tên tay mơ mới trung kỳ Tâm Động như chúng tôi có thể đánh vang ngọc khánh.

Tôi đoán là tôi quá không diễn trò, quá đề phòng, cho nên đám lửa đảo kia cũng trở nên lo âu.

Vô Cùng thực bất mãn truyền âm, “Phối hợp một chút thôi, phóng dây dài câu con cá lớn.”

“Em không cần.” Tôi dứt khoát cự tuyệt, “Chúng ta vẫn nên đi nhanh thì hơn... Cả ngày nghĩ đánh cướp người khác là không tốt... coi chừng quanh năm đánh nhận, bị nhận mổ vào mắt. Huống chi cảnh giới của em thấp như vậy...”

“Chậc.” Vô Cùng lẩm bẩm, “Như vậy rất không lịch sự rồi. Và lại, em một tay cũng có thể đánh bay bọn chúng mà.”

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ, Vô Cùng đã hóa ra một cái vòng trữ vật, tên đạo trưởng dỏm vốn còn đang dụ dỗ tôi giao Pha lê tâm số 2 ra bỗng chốc im bật, tất cả mọi người đều im ắng.

“...Người...?!” đạo trưởng dỏm kia lớn tiếng, tức giận đến tay không ngừng run run.

“Chính là ta.” Vô Cùng gật đầu, “Con đường lửa đảo không thể đi được a. Mấy thập niên trước chúng ta còn từng gặp mặt... Hầyzz, vẫn là 4 kẻ các người à? Mấy năm nay làm được mấy vụ rồi? Gặp mặt chia nửa đi a.”

“Vô Cùng... đó là?!” mặt mũi tôi trắng bệch.

“Ừ, là pháp khí xịn nhất lấy từ chỗ bọn chúng.” Vô Cùng không truyền âm, nói rõ ràng ai nấy đều nghe được.

Kết quả đương nhiên là thực hỗn loạn. Ngay cả tên đạo trưởng dỏm ở bên trong, bọn chúng vừa vặn hai nam hai nữ, cùng nhau bấm tay niệm thần chú gọi pháp bảo vận phi kiếm, điên cuồng đánh tới đây.

...Lần trước, ắt hẳn Vô Cùng đã lừa bọn chúng đến cực kỳ thảm, đã vài thập niên trôi qua, ký ức hẳn còn mới mẻ.

Quát to một tiếng, tôi gần như là động tác phản xạ rắc ra một nắm Phù phi, trong lúc cấp bách bày lên một trận phòng ngự đơn sơ... Nhưng đơn sơ như

thể, những pháp khí và phi kiếm chất lượng không tệ của bọn chúng cư nhiên bị cản văng ra.

“Đúng vậy, chính là như thế.” Vô Cùng hài lòng gật đầu, “Quyết định chính là em, lên đi! Loan Loan!”

...Tại sao tôi ăn no rừng mỡ đi kể cho hắc Bảo bối thần kỳ (Pokemon) a?!

“Em chỉ mới trung kỳ Tâm Động thôi!” Tôi hét thảm phồng Pha lê tâm số 2 ra.

Vô Cùng nhún vai chia hai tay, “Bọn chúng ngoại trừ đông người cùng cảnh giới rất thấp ra, thì không có gì đáng lo cả.” Nói đoạn... liền khoanh tay đứng nhìn.

Tôi căn bản không có cơ hội mắng Vô Cùng... bởi vì bốn người kia cùng xông lên một lượt, còn cái con “Bảo bối thần kỳ” thiếu kinh nghiệm nghiêm trọng là tôi đây đồ trái trái phải phải, thiếu chút nữa không đỡ được... Nhưng sau khi trúng vài nhát pháp khí cùng phi kiếm, đến lượt tôi khó hiểu... ngay cả chân khí hộ thể của tôi, bọn chúng cư nhiên cũng không động đến được.

Thật sự rất khó hiểu... Bọn họ rõ ràng là đã mất Linh Tịch, kém một bước sẽ lên Nguyên Anh a?

Càng đánh tôi càng khó hiểu, bốn tên này đang làm gì thế... Chiêu thức xinh đẹp bắt mắt, bấm tay niệm chú nom khí thể hùng hực thế kia... sau đó uy lực lại quá nhỏ.

Cũng có phải là đang khiêu vũ ca hát đâu, muốn làm cho hoành tráng rực rỡ như thế làm gì? Phi kiếm còn mang theo tàn ảnh rồi còn sao lấp lánh... Nhưng mà chậm đến một chiêu, ngay cả loại tân thủ như tôi trong tay chỉ có thể điều khiển mảnh vụn của Pha lê tâm, có thể đánh trúng hắc mảy chục lần... mà còn là đánh bốn.

“Đồ tốt của bọn chúng đều là ăn trộm lừa gạt mà có.” Vô Cùng ở bên cạnh châm chọc nói, “Không lo chăm chỉ cùng cố cảnh giới, pháp khí cũng không gọt dũa cho tốt, lại không ăn thêm chút đan dược. Em xem em xem... Chắc chắn, không có Linh Tịch chống đỡ thì làm được gì? Có khí lực lại không biết dùng.”

Đám người lừa đảo kia vậy mà biểu tình rất chi là phấn khích, tôi thề là có người đã phun được nửa ngụm máu, chẳng qua là cố nén lại thôi.

Nhưng Vô Cùng thực không phải tên tốt đẹp gì. Tôi đã đánh bại bọn chúng văng ra, hắc lại một trào chụp trở về trời lại kiềm hạ thuốc mê, ung dung thông thả mà cướp sạch nhẵn, đến cả cái động phủ mang theo của người ta cũng không tha.

Vì thế một nhóm bốn tên lừa đảo thuộc kỳ cuối Linh Tịch bị trời kiềm hôn mê, phi thường đáng thương ngã nhào vào trong một con hẻm vắng. Trừ bỏ quần áo trên người, cái gì đều không lưu lại. Mặc dù tôi đã ngăn cản hắc, nhưng cũng không thành công... đối với việc cướp bóc, hắc cực kỳ thành thạo còn hơn cả thế giới này, cảnh giới không phải là vấn đề, giới tính lại càng không phải là áp lực. Cướp sạch nam, gặp nữ cũng theo đó mà cướp.

“...Anh ở trước mặt em sờ loạn nữ nhân!” Thật vất vả mới từ trong trạng thái khiếp sợ nặn ra được một lý do yếu ớt chỉ trích hắc.

Nhưng với tâm tình nắng xuân rực rỡ, Vô Cùng phi thường hòa ái dễ gần, “Loan Loan, được rồi, về sau anh nhất định sẽ sửa... Nữ để lại cho em cướp.”

Á khẩu một lúc, tôi yếu ớt trả lời, “Em có thể nói ‘không cần’ không?” Tôi không muốn để mẹ tôi biết tôi cuối cùng lại thành một tên tội phạm cướp bóc.

“Đương nhiên có thể.” Vô Cùng rất rộng rãi đáp ứng, “Bất quá gần đây anh vừa ôn tập lại được mê hồn thuật... Chiêu theo cảnh giới kém của chúng ta, hắc là có thể để cho em “Tự động tự phát” cướp nữ nhân. Em xem, mê hồn thuật cũng không vi phạm nguyên tắc Ba không: “Không hạ độc, không trời buộc, không phong trần”, nhé.”

...Tôi không muốn hợp tác cùng hắc làm đôi uyên ương đạo tặc. Mẹ tôi mặc dù có hơi không được bình thường cho lắm, nhưng vẫn yêu cầu tôi làm một công dân tốt đường đường chính chính tuân thủ pháp luật.

Kết quả dưới sự liều mạng quần lấy kiếm tranh luận mạnh mẽ, tôi chỉ tranh thủ được “Không chủ động đánh cướp” của hắc. (tức là nếu bị động thì được đánh cướp)

Đột nhiên cảm thấy, tôi rất rất có lỗi với mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Tuy rằng không thể cùng bom nguyên tử thì nổ chìm Hiroshima, nỗi phiền muộn của Vô Cùng ngược lại cũng không duy trì lâu lắm... Ước chừng duy trì đến lúc chúng tôi ra khỏi quán trà, chuẩn bị đi gặp một người tu tiên nghe đâu có rất nhiều chủng loại hạt giống không biết tên.

Bạn có biết rằng, cao nhân đều thích chơi trò thần thần bí bí... Nhất là cái ngữ muốn cao mà không cao nổi này. Nhưng Vô Cùng cảm thấy hạt giống trong tay người nọ có khả năng là Ly duyên thảo, cho nên muốn đi đến đó xác nhận. Lúc nào phù hợp với mục đích của hắn, hắn mới thực hòa ái dễ gần.

Nhưng đây không phải nguyên nhân tâm tình của hắn ‘vén mây mù thấy trời quang đãng’.

Mà là, chúng tôi vừa ra khỏi quán trà, hắn liền hơi hơi nở nụ cười. “Có người theo dõi chúng ta.” Hắn cúi đầu truyền âm, “Hơn nữa anh biết hắn... có điều hắn đại khái không biết hiện tại là anh.”

Tôi trưng mắt to nhìn hắn.

“Lúc anh vừa tới đây...” Hắn dùng ngữ khí rất vui vẻ nói, “Có một toán người tu tiên muốn đánh cướp anh... Kết quả bị anh cướp lại.”

...Đánh cướp người khác có đáng để vui vẻ vậy không? Không phải nói, điệu bộ thực kiêu ngạo chứ sao.

“Khi đó anh còn là hình dáng nguyên thần, hiện tại dĩ nhiên đã đoạt xá, không còn giống với trước kia... Hắn tuyệt đối không nhận ra.”

“...Cho nên?”

Vô Cùng thấp giọng cười, “Đội một lát hắn ắt sẽ thần bí hề hề sắp tới đây, nói hắn có vài món bảo bối muốn bán... Sau đó cho chúng ta xem vài thứ tốt.”

Quả nhiên, chúng tôi vừa rẽ vào một con hẻm vắng, thì có một đạo trưởng tiên phong đạo cốt, cực ôn hòa chấp tay, “Vô lượng thọ phật, hai vị chính là Vô Cùng tiên lữ sao? Bàn đạo có vài món pháp khí, cũng không tính là thô lậu, chẳng hay có thể mời hiền kháng lệ* bình luận một phen?”

* kháng lệ: sánh đôi, vợ chồng lấy nhau gọi là kháng lệ.

...Đúng là y như Vô Cùng nói. Đạo trưởng nọ thật sự xuất ra một viên ngọc trông không tệ, ở giới tu tiên của Địa Cầu cũng được xem là thượng phẩm.

“Chớ không bỏ được tật ăn phân.” Vô Cùng truyền âm, mặt mày tươi cười nói, “Tốt quá, được đạo trưởng coi trọng, ngại không dám nhận. Chi bằng đến chỗ tại hạ xem một chút, thế nào?”

Đạo trưởng kia khiêm nhường từ chối, lại yêu cầu chúng tôi đến nơi hắn ở trọ, nói còn có vài món bảo bối, hơn nữa muốn trao đổi với chúng tôi một chút.

“Ban đầu, bọn chúng sẽ cho em chiếm chút tiện nghi nho nhỏ.” Vô Cùng tiếp tục truyền âm, “Sau đó vờ vập một chút, liền nhân lúc e không đề phòng hạ độc thủ đánh hôn mê.”

“...Vậy không phải chúng ta tự chui đầu vô lưới sao?!” Tôi cả kinh thất sắc.

“Đồ của bọn chúng đều là thứ tốt.” Vô Cùng dắt tôi theo sau tên đạo trưởng dỏm kia, “Cái này không gọi là chui đầu vô lưới, là bọn chúng dẫn sói vào nhà.”

...Vì sao người nói cái chuyện cướp bóc phóng hỏa này theo kiểu đúng lý hợp tình như thế?

Nơi ở của đám lửa đạo kia, trên thực tế chỉ là một cái huyện cư. Nói đơn giản dễ hiểu chút, là một cái mô hình động phủ cầm tay. Giống như ở thế kỷ 21 chúng ta đi cắm trại có thể mang theo lều trại vậy, giới Tu Tiên của triều Đại Minh người ta mang theo một cái biệt thự ra ngoài du lịch... Phàm nhân không thể so với người tu tiên... Tôi chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nhưng cái động phủ mang theo này, cũng là cái pháp khí ẩn ẩn mang theo sát trận cùng huyền trận, không giống những cửa hàng khác chỉ có phòng ngự và trục xuất. (những cửa hàng khác đều là một loại huyền trận hình động phủ, bên trên có nói rồi)

“Em cảm giác không hay lắm.” Tôi giữ chặt Vô Cùng nhỏ giọng truyền âm, “Đừng vào thì hơn?”

“Yên tâm,” Vô Cùng kiên trì kéo tôi vào cửa, “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con... Huống chi chỉ là bầy cọp giấy.”

“Nhưng bọn họ... cơ hồ đều là Linh Tịch!” Tôi lo âu, “Em mới đến trung kỳ Tâm Động, sẽ liên lụy anh...”

“Ha ha.” Vô Cùng chỉ nở nụ cười hai tiếng, không chút do dự dắt tôi rảo bước tiến vào hiểm cảnh.

Tôi thấp thỏm thực bất an, Vô Cùng giải thích thay tôi, “Thê tử vẫn luôn dưỡng trong khuê phòng, rất hướng nội, đã khiến chư đạo hữu chê cười.”

Nhờ tay áo che giấu, tôi lén véo cánh tay hắn... véo đến ngón tay phát đau, cũng không động đến hắn được tí xiu.

Hơn nữa tôi cũng không hiểu, rõ ràng những người này đều không có ý tốt, vì sao Vô Cùng còn nguy trang cảnh giới giống tôi... là kỳ Tâm Động.

Nếu không phải tôi biết rõ lai lịch của hắn, tôi cũng sẽ nghĩ hắn là một tên ngốc tán tu nho nhả lễ độ, thuần lương khiêm nhường, cảnh giới không quá cao nhưng bảo vật đầy người... Bởi vì hắn nói gât, cho nên ai nấy đều liếc nhìn chòng chọc thanh Pha lê tâm số hai mà tôi đang ngự trang thành mặt dây chuyền, nhìn đến mức khiến tôi phát lạnh.

Một lũ đàn. Vô Cùng tùy tiện nói một câu, bọn họ liền tin sái cổ. Còn tưởng rằng thanh phi kiếm loại ba này là bảo khí thượng cổ cùi bắp nào đó... Ai cũng có thể dùng, cho nên hai tên tay mơ mới trung kỳ Tâm Động như chúng tôi có thể đánh vang ngọc khánh.

Tôi đoán là tôi quá không diễn trò, quá đề phòng, cho nên đám lừa đảo kia cũng trở nên lo âu.

Vô Cùng thực bất mãn truyền âm, “Phối hợp một chút thôi, phóng dây dài câu con cá lớn.”

“Em không cần.” Tôi dứt khoát cự tuyệt, “Chúng ta vẫn nên đi nhanh thì hơn... Cả ngày nghĩ đánh cướp người khác là không tốt... coi chừng quanh năm đánh nhận, bị nhận mổ vào mắt. Huống chi cảnh giới của em thấp như vậy...”

“Chắc.” Vô Cùng lẩm bẩm, “Như vậy rất không lịch sự rồi. Vả lại, em một tay cũng có thể đánh bay bọn chúng mà.”

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ, Vô Cùng đã hóa ra một cái vòng trữ vật, tên đạo trưởng dỏm vốn còn đang dụ dỗ tôi giao Pha lê tâm số 2 ra bỗng chốc im bặt, tất cả mọi người đều im ắng.

“...Ngươi... ?!” đạo trưởng dỏm kia lớn tiếng, tức giận đến tay không ngừng run run.

“Chính là ta.” Vô Cùng gật đầu, “Con đường lừa đảo không thể đi được a. Mấy thập niên trước chúng ta còn từng gặp mặt... Hầyzz, vẫn là 4 kẻ các ngươi à? Mấy năm nay làm được mấy vụ rồi? Gặp mặt chia nửa đi a.”

“Vô Cùng... đó là? !” mặt mũi tôi trắng bệch.

“Ừ, là pháp khí xịn nhất lấy từ chỗ bọn chúng.” Vô Cùng không truyền âm, nói rõ rành rành ai nấy đều nghe được.

Kết quả đương nhiên là thực hỗn loạn. Ngay cả tên đạo trưởng dỏm ở bên trong, bọn chúng vừa vặn hai nam hai nữ, cùng nhau nắm tay niệm thần chú gọi pháp bảo vận phi kiếm, điên cuồng đánh tới đây.

...Lần trước, ắt hẳn Vô Cùng đã lừa bọn chúng đến cực kỳ thảm, đã vài thập niên trôi qua, ký ức hẳn còn mới mẻ.

Quát to một tiếng, tôi gần như là động tác phản xạ rắc ra một nắm Phù phi, trong lúc cấp bách bày lên một trận phòng ngự đơn sơ... Nhưng đơn sơ như thế, những pháp khí và phi kiếm chất lượng không tệ của bọn chúng cư nhiên bị cản văng ra.

“Đúng vậy, chính là như thế.” Vô Cùng hài lòng gật đầu, “Quyết định chính là em, lên đi! Loan Loan!”

...Tại sao tôi ăn no rừng mỡ đi kẻ cho hắn Bảo bối thần kỳ (Pokemon) a?!

“Em chỉ mới trung kỳ Tâm Động thôi!” Tôi hét thảm phóng Pha lê tâm số 2 ra.

Vô Cùng nhún vai chia hai tay, “Bọn chúng ngoại trừ đồng người cùng cảnh giới rất thấp ra, thì không có gì đáng lo cả.” Nói đoạn... liền khoanh tay đứng nhìn.

Tôi căn bản không có cơ hội mắng Vô Cùng... bởi vì bốn người kia cùng xông lên một lượt, còn cái con “Bảo bối thần kỳ” thiếu kinh nghiệm nghiêm trọng là tôi đây đỡ trái tránh phải, thiếu chút nữa không đỡ được... Nhưng sau khi trúng vài nhát pháp khí cùng phi kiếm, đến lượt tôi khó hiểu... ngay cả chân khí hộ thể của tôi, bọn chúng cư nhiên cũng không động đến được.

Thật sự rất khó hiểu... Bọn họ rõ ràng là đã mất Linh Tịch, kém một bước sẽ lên Nguyên Anh a?

Càng đánh tôi càng khó hiểu, bốn tên này đang làm gì thế... Chiêu thức xinh đẹp bắt mắt, nắm tay niệm chú nom khí thế hùng hục thế kia... sau đó uy lực lại quá nhỏ.

Cũng có phải là đang khiêu vũ ca hát đầu, muốn làm cho hoành tráng rực rỡ như thế làm gì? Phi kiếm còn mang theo tàn ảnh rồi còn sao lấp lánh... Nhưng mà chậm đến một chiêu, ngay cả loại tân thủ như tôi trong tay chỉ có thể điều khiển mảnh vụn của Pha lê tâm, có thể đánh trúng hắn mấy chục lần... mà còn là đánh bốn.

“Đồ tốt của bọn chúng đều là ăn trộm lừa gạt mà có.” Vô Cùng ở bên cạnh châm chọc nói, “Không lo chăm chỉ cùng cố cảnh giới, pháp khí cũng không gọt dũa cho tốt, lại không ăn thêm chút đan dược. Em xem em xem... Chắc chắn, không có Linh Tịch chống đỡ thì làm được gì? Có khí lực lại không biết dùng.”

Đám người lừa đảo kia vậy mà biểu tình rất chi là phấn khích, tôi thề là có người đã phun được nửa ngụm máu, chẳng qua là cố nén lại thôi.

Nhưng Vô Cùng thực không phải tên tốt đẹp gì. Tôi đã đánh bại bọn chúng văng ra, hắn lại một trào chục trở về trối lại kiếm hạ thuốc mê, ung dung thông thả mà cướp sạch nhẵn, đến cả cái động phủ mang theo của người ta cũng không tha.

Vì thế một nhóm bốn tên lừa đảo thuộc kỳ cuối Linh Tịch bị trời kiềm hôn mê, phi thường đáng thương ngã nhào vào trong một con hẻm vắng. Trừ bỏ quần áo trên người, cái gì đều không lưu lại. Mặc dù tôi đã ngăn cản hẳn, nhưng cũng không thành công... đối với việc cướp bóc, hẳn cực kỳ thành thạo hơn cả thế giới này, cảnh giới không phải là vấn đề, giới tính lại càng không phải là áp lực. Cướp sạch nam, gặp nữ cũng theo đó mà cướp.

“...Anh ở trước mặt em sờ loạn nữ nhân!” Thật vất vả mới từ trong trạng thái khiếp sợ nặn ra được một lý do yếu ớt chỉ trích hẳn.

Nhưng với tâm tình nắng xuân rực rỡ, Vô Cùng phi thường hòa ái dễ gần, “Loan Loan, được rồi, về sau anh nhất định sẽ sửa... Nữ để lại cho em cướp.”

Á khẩu một lúc, tôi yếu ớt trả lời, “Em có thể nói ‘không cần’ không?” Tôi không muốn để mẹ tôi biết tôi cuối cùng lại thành một tên tội phạm cướp bóc.

“Đương nhiên có thể.” Vô Cùng rất rộng rãi đáp ứng, “Bất quá gần đây anh vừa ôn tập lại được mê hồn thuật... Chiếu theo cảnh giới kém của chúng ta, hẳn là có thể để cho em ‘Tự động tự phát’ cướp nữ nhân. Em xem, mê hồn thuật cũng không vi phạm nguyên tắc Ba không: ‘Không hạ độc, không trời buộc, không phong trần’, nhề.”

...Tôi không muốn hợp tác cùng hẳn làm đôi uyên ương đạo tặc. Mẹ tôi mặc dù có hơi không được bình thường cho lắm, nhưng vẫn yêu cầu tôi làm một công dân tốt đường đường chính chính tuân thủ pháp luật.

Kết quả dưới sự liều mạng quần lấy kiềm tranh luận mạnh mẽ, tôi chỉ tranh thủ được “Không chủ động đánh cướp” của hẳn. (tức là nếu bị động thì được đánh cướp)

Đột nhiên cảm thấy, tôi rất rất có lỗi với mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nếu nói lần bán đầu giả lộ thiên ở Thục Sơn này có cái gì khiến tôi ấn tượng sâu nhất... Thì phải kể đến là trị an của người tu tiên kém hơn người thường rất nhiều.

Ngoại trừ một lão già quái đản trao đổi hạt giống với chúng tôi là buôn bán hàng hoàng ra, những tư nhân hẹn gặp khác, mười tên thì có 6 tên muốn lừa đảo, hai tên thì muốn nhân cơ hội đánh cướp, còn lại thì muốn lừa tiền kiếm lừa sắc.

“Tán tu tu luyện không dễ,” Vô Cùng vậy mà rất thông cảm cho họ... Hơn nữa thực vui vẻ kiếm kê chiến lợi phẩm, “Tranh đoạt tài nguyên rất gay gắt. Muốn lên cao một bước, đành phải lừa gạt đánh cướp.”

...Tôi chỉ có thể tự an ủi mình, đánh cướp thì đánh cướp (Vô Cùng lại khẳng khái là gây ông đập lưng ông), ít nhất không có giết một ai.

“Sát nghiệt quá nặng có hại cho tu hành, tương lai Độ Kiếp sẽ không dễ dàng.” Hẳn thực cẩn thận giảng giải, “Hơn nữa cái vòng luân quả này lớn như vậy, giữ mạng chúng lại, vài chục vài trăm năm sau còn có thể tìm bọn chúng thu hoạch lại... Tiết kiệm không ít sức lực.”

...Đạo đức quan giữa chúng tôi, có sự khác biệt rất rộng và sâu.

Cũng may Vô Cùng mặc dù là một tên thô phi, cũng là một tên thô phi có nguyên tắc giữ chữ tín. Hẳn đã đồng ý với tôi “Không chủ động đánh cướp.”

Còn lão già quái đản công bằng chính đạo bán hạt giống kia, làm chuyện buôn bán rất hợp tình hợp lý, tuy lão nhìn hàng của người ta thì đỏ mắt, rục rịch, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy một bó lớn hạt giống được thảo ra trao đổi.

Lão già quái đản kia vốn là một người hái thuốc, vì ăn nhầm tiên thảo, kết quả cả người mọc đầy lông tóc màu trắng, hai lỗ tai thì mọc dài ra cuộn lại, thoát nhìn quả thực y như một con tinh tinh lông trắng, thật sự không thể so được với những người tu tiên ôn văn nhô nhả phiêu nhiên khác được.

Nhưng vị tinh tinh lão bá bá này, lại phi thường nghiêm túc xem hàng rồi trả giá, không hề có một chút ý xấu nào. Lão đích thị hoàn toàn là dòng căn thuốc, tự sinh tự tiêu... ý tôi nói là tự trồng tự ăn, lăn lộn trong đám thực vật đã quá quen thuộc, vô sự tự thông (không cần thầy dạy cũng biết) học được cách giao tiếp với thực vật, hơn nữa có thể sử dụng.

Đối với người tu tiên chính trực chất phác như vậy, Vô Cùng phi thường uể oải, bỏ ra toàn bộ tang vật (đánh cướp được) còn thêm đôi Phong Sinh thú, hẳn buồn bực không đánh cướp được, bèn nghĩ cách trong buổi bán đầu giả lộ thiên, tận lực trao đổi hạt giống và mằm được với lão.

“Ai da, anh thật ghét người tốt.” Hẳn đầy bụng bực tức, “Nhất là người tốt còn chính trực. Ngay cả muốn tìm điểm xia xói cũng không tìm được.”

“Em cũng đánh không lại lão.” Tôi khôn ngoan mà dứt khoát cự tuyệt. Chớ nên xem thường những dòng căn cước tự học này, người ta đã sống khoái hoạt đầy một trăm thế kỷ rồi, chỉ là khiêm tốn mà thôi. Là vị vua thực vật chân chính, nơi mà tình tình lão bá bá bước qua, từ đại thụ đến cọng cỏ đều phải cúi đầu hành lễ.

Vô Cùng còn nghiêm túc cân nhắc thiệt hơn “...Đám binh tôm tướng tép kia... ý anh là nói binh cỏ tướng thụ kia rất đáng ghét. Hơn nữa đều là vật sống, không đốt được, cũng khó dim chết... nếu đánh nhau sẽ không phù hợp với hiệu quả và lợi ích kinh tế.”

...Thì ra người quả thật nghiêm túc cân nhắc vụ đánh cướp lần này ư?

Không ngờ trong cái giới Tu Tiên này cũng có chuyện cá lớn nuốt cá bé. Quả thật đã hủy diệt toàn bộ tượng tượng tốt đẹp của tôi.

Ngay cả mấy môn phái tu tiên lớn tự xưng là danh môn chánh phái kia cũng không phải là thứ gì tốt, ngày ngày đi theo thuyết phục hai chúng tôi gia nhập, còn có ý đồ thương lượng với Vô Cùng mua lại tôi...

Mua lại á?!

“Thời đại này phái nữ không có địa vị a... vợ còn có thể mua bán mà.” Vô Cùng tùy tiện đáp, đại khái nhìn thấy sắc mặt tôi không tốt, vội chữa cháy, “Đương nhiên, bọn họ nhìn lầm anh rồi. Cho dù Loạn Loạn có đáng giá cỡ nào chăng nữa, anh tuyệt đối sẽ không bán... Dù sao bọn họ cũng không có thứ anh muốn.”

Tôi nhào tới bóp cổ hắn.

Kết quả đương nhiên là không thể bóp chết hắn, ngược lại tay của tôi chỉ trật hai khớp. Nhưng tôi biểu đạt lập trường của mình rõ ràng như vậy, hơn nữa còn chiến tranh lạnh một ngày một đêm, Vô Cùng rốt cục đem chủ ý xấu xa của hắn nuốt vào bụng.

Bởi vì Thục Sơn đưa ra mầm dược Cát Ti mà hắn muốn, điều kiện chính là mua đứt tôi chế khí mười năm ở Thục Sơn. Song hắn không hề nghĩ ngợi liên cự tuyệt, khiến cho sắc mặt của tôi dễ nhìn hơn chút.

Sau đó, hắn chần chờ mở miệng, “Kỳ thật, chúng ta trước tiên có thể lừa lấy được mầm dược Cát Ti tới tay...” Theo ánh nhìn chăm chăm của tôi, giọng hắn ngày một nhỏ lại, “Ách, anh nghĩ chúng ta đi tìm lão già Bạch Mao là được rồi, chỗ lão nhất định có.”

Trùng đến hắn có chút co rúm lại, tôi mới chậm chậm mở miệng, “Thục Sơn là nơi rắn rít, không nên đắc tội... Hơn nữa lừa người là không tốt!”

“Dạ dạ dạ.” Hắn khúm núm.

“Dù sao phương pháp ngưng luyện không có gì mà không nên dạy,” Tôi ngữ khí thông thả, “Hỏi bọn họ có chịu dùng mầm dược Cát Ti đến đổi hay không.”

Đổi lại là hắn kinh ngạc, “...Em nguyện ý? Nhưng mà... Ngưng luyện pháp đã thất truyền từ rất lâu... Ngay cả ở Tuệ Cực người biết rất ít, xác suất thành công cũng không cao như của em... đây có thể nói là luyện khí tâm pháp độc môn của em!” (hàng độc quyền)

...Độc môn? Tôi cười khở. Để cho người ta biết tôi có được là từ nặn bùn và thổi thủy tinh mà ra, không biết sẽ có bao nhiêu cao nhân học máu đây.

“Vô Cùng,” tôi nghiêm túc nói, “Làm người phải quang minh lỗi lạc, đừng có khi không lại đi đánh cướp người ta.”

Tuy nhiên, tôi đoán là hắn đã qua thời kỳ hoàng kim của giáo dục rồi. Cho nên lời khuyên bảo tận tình của tôi có tác dụng rất nhỏ.

Hắn phát thư cho các đại môn phái, công khai bán đấu giá Ngưng luyện pháp. Dùng một cái giá mang đầy tính thô phi kiềm cường đạo, tung ra.

Rũ hai vai, tôi suy nghĩ, đạo đức quan của chúng tôi trái ngược khủng khiếp như vậy, không biết hôn nhân có thể duy trì bao lâu...?

Nhưng tôi không dám tưởng tượng đến hậu quả ly hôn.

“Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó.” lời của Bạch Mao lão bá bá thấm thía nói.

Ngày tổng kết hội chợ bán đấu giá lộ thiên ở Thục Sơn, là tiết mục đấu giá lớn cuối cùng. Nhưng triều Đại Minh chết tiệt này! Nữ nhân cư nhiên không được vào hội đấu giá!

Vô Cùng gọi tôi ở lại chỗ Bạch Mao lão bá bá, rồi hăm hở đến đó.

“...Hắn không phải một quân tử.” Tôi ưỡ ỏi uống trà thanh tâm mà Bạch Mao bá bá nẫu. “Con không hiểu, vì sao lại thích hắn, còn gả cho hắn nữa? Hắn thậm chí không phải là người tốt!”

“Tu tiên còn có người tốt ư?” Bạch Mao bá bá nhún vai, “Phu quân nhà con không xấu. Người tu tiên bình thường nhất gan sợ chết tự cho là đúng, gặp kẻ mạnh thì xun xoe, gặp kẻ yếu thì kênh kiệu xác lác. Ai bảo thiên tài địa bảo ít như vậy?”

“...Bá bá, chính bá cũng phải cẩn thận một chút.” Khó được gặp người tốt, tôi vẫn nhịn không được mà nhiều lời.

Bạch Mao lão bá bá ha ha cười lớn hai tiếng, “Lão không lo chuyện bao đồng, không rước họa, trên người lắm bảo vật nhưng không ngốc.” Lão nháy mắt, “Cái thời nền ngọc đã ngốc rồi, không chết được đã tích lũy được kinh nghiệm rồi. Nha đầu, con thực không giống một người tu tiên...”

Lão trầm ngâm một lúc, “Tâm tính này của con, không giống một đạo sĩ, mà ngược lại giống Cổ Sở vu*.” Lão tùy tay ném một khối thạch bài cho tôi, “Cái đó không giống với con đường của lão... con rảnh rồi thì cân nhắc thử xem sao.”

* Cổ Sở vu: chỉ những nữ vu, nam vu (bà đồng, thầy mo) của đất Sở cổ đại.

– Vu: thầy pháp, thầy cúng, phù thủy, pháp sư...

Mặc dù diện mạo của Bạch Mao bá bá khác hẳn với người thường, nhưng lại cao thượng hơn bất cứ người tu tiên nào... Người như vậy thành tiên mới là lẽ tự nhiên.

Nếu bỏ qua tiếng kêu thảm thiết của những tên ngốc có ý đồ xâm nhập nên bị mớ dây leo to như Cự Xà quấn chặt, bị đám đại thụ to như khủng long bao chứa dĩ đến kêu cha gọi mẹ, đây quả thật là một nơi thích hợp trải qua một buổi chiều trà yên tĩnh thoải mái.

Sau đó tôi tặng lại Bạch Mao bá bá một cái “Bình giữ nhiệt”... Đương nhiên, là thủ pháp chế khí, nhưng cách dùng không khác gì bình giữ nhiệt của thế kỷ 21. Chính là cái này vừa có thêm hàn ngọc có thể giữ nhiệt độ 0 để giữ đồ tươi mới, muốn uống miếng nước ấm cũng phải nhóm lò... tôi cảm thấy phiền, cho nên làm ra nó. Điều có vẻ đặc biệt là, ngoài giữ nhiệt ra, nó còn có thể giữ đồ tươi.

Bạch Mao bá bá ngoài ý muốn cao hứng, “Rất cực rất cực, có chút được thảo sống trong chân hỏa không cần lập tức nhóm lò á! (tức là ông ý hiểu nhầm là bỏ chân hỏa vào đó rồi bỏ được thảo vào, không cần nhóm lò luyện cũng giữ được nhiệt)

Pháp khí này thật tốt! Nha đầu quả nhiên có thiên phú...”

Tôi rất muốn nói không phải là dùng như vậy. Nhưng ngẫm lại ít nhất có thể bảo tồn dung nham (địa linh hỏa)... thì tiện tay đi. Cho nên tôi lại tặng thêm cho lão năm sáu cái nữa.

Vị lão tiên sinh rất công bằng này mừng đến hồng rồi, khăng khăng nhét vào tay tôi hai sọt dược liệu quý hiếm... Còn có một gốc cây Thực nhân hoa (hoa ăn thịt người) biết nhận chủ. Tôi thực xấu hổ nói cho lão biết, nửa tá pháp khí kia có tên là “Bình giữ nhiệt”, lão còn khen lấy khen để là đặt tên hay nữa chứ.

Cây hoa ăn thịt kia kỳ thật rất nhỏ, có thể đặt trong lòng bàn tay, trông giống hoa hướng dương mini, nói chuyện với nó còn biết rung rinh cành lá, chọc cho tôi bật cười khúc khích.

Bạch Mao bá bá bảo tôi gắn nó lên búi tóc, phơi nắng nhiều, buổi tối nhớ tưới nước, là có thể bảo hộ tôi.

Lúc ấy tôi còn không hiểu, phải đến khi Vô Cùng đón tôi về, vẫn là khuôn mẫu “mặt cười ngu” ôm chặt lấy tôi như mọi ngày...

Sau đó chúng tôi được thưởng thức một màn “Hoa ăn thịt đại chiến Lục Vô Cùng”. Gốc hoa kia bỗng chốc biến lớn thành một cây hoa ăn thịt đỉnh thiên lập địa, thoăn thoắt đón nửa người Vô Cùng.

Trong lúc Thực nhân hoa bị xé rách một nửa cánh hoa, Vô Cùng tóc tai rối loạn y phục tả tơi, cả hai bóp cổ nhau đến thở hổn hển sắp hết sức, tôi khiếp sợ quá độ, mới sực nhớ ra cách ngăn Thực nhân hoa lại...

“A Hoa, ngủ!” Tôi quát.

Vẫn duy trì trạng thái bóp cổ nhau, Thực nhân hoa cực đại thất linh bát lạc (tàn tạ tả tơi) liền phát ra tiếng ngáy... rũ đổa hoa xuống, ngủ.

Lúc Vô Cùng phát điên muốn thiêu trụi Thực nhân hoa, tôi cười đến rụng rời chân tay, thiếu chút nữa không giữ được hân.

Bạch Mao bá bá quả thật là một cao nhân, rất có sáng ý.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Vô Cùng thực kích động, phi thường kích động. Mà còn thực hung, phi thường hung. Mặc dù nói người tu tiên bên trong đều tự có bánh mỳ chuyển ngữ (của Doraemon) gì đó linh tinh, về phương diện ngôn ngữ không có vấn đề gì... Nhưng hân tức giận đến mức dùng tiếng mẹ đẻ, cho nên tôi nghe được “!@#¥%^&” một cách say sưa mãnh liệt, nghĩ bụng cũng biết hân đang mắng người, hơn nữa khẳng định rất khó nghe.

Trước kia tôi nhất định sẽ sợ tới mức đòi mạng... Nhưng đã ở chung từng ấy năm. Thành thử, ừm, tôi rất biết cách đối phó với con giận dữ của hắn.

Từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc hộp trang điểm, tôi dùng vẻ mặt vô tội nhất, giọng nói ôn nhu nhất, nói, “Vô Cùng, tóc anh rối rồi. Thế nào, em giúp anh chải tóc, được không?”

Hắn trừng mắt tôi, vẫn tức sùi bọt mép như trước, bộ dạng phi thường dọa người. Tôi nghĩ một “cao nhân” hậu kỳ Nguyên Anh như hắn mà bị một đóa hoa làm cho chật vật như vậy, nhất định cực kỳ thương tổn đến lòng tự trọng rồi.

Tôi hết sức duy trì vẻ mặt vô tội, “Nha? Được không? Em chải tóc giúp anh.” Sau đó ra sức chớp mắt, nghĩ cách chớp hồng vành mắt.

“...Không tốt!” Ngờ khí vẫn cực kỳ không tốt, nhưng hắn thờ phỉ phỉ ngồi xuống ghế, “Trước hết để anh đốt trụi cọng cỏ dại kia đã!”

“Trước tiên chải đầu xong hẵng nói...” Tôi cười làm lành, đem Thực nhân hoa cướp về được, trước tiên ném vào trong chiếc bình ngọc bỏ vào nhẫn trữ vật nuôi dưỡng một chút, lấy chiếc lược ngà voi ra chải, chải chưa được hai cái, hắn đã rũ rềm mất xuống, hô hấp dần dần thông thả lại.

Tóc hắn thật sự rất đẹp, như một dải lụa đen tuyền. Lúc chải đầu cho hắn, tôi ngắm sùng mặt hoàn mỹ của hắn.

Mẹ tôi rất mê Nomura Mansai* đóng trong phim Âm Dương Sư (Onmyoji), nhà tôi có bản DVD chính, rảnh rỗi là bà mẹ âm trầm kia của tôi lại ngồi trước màn hình TV mà phát hoa si với Mansai. Tuy có xem chung với bà, nhưng đó là khi tôi còn nhỏ, đúng là thời điểm hận đàn ông nhất, lại còn thêm cái bệnh mỹ cảm chai lỳ nữa. Cho nên, mẹ tôi ở một bên bốc lên đầy bong bóng tình yêu, tôi ở bên cạnh ăn bông ngô.

Nhưng từ góc độ này nhìn sùng mặt của Vô Cùng, quả thật giống hệt Abe Seimei** (tên nam chính) mà Mansai thủ vai... Nhất là cái đoạn hắn xoa tóc già làm vu nữ.

Có điều Vô Cùng tinh ranh hơn, lại càng thơ ngây hơn.

Người tu tiên bình thường đều là tuấn nam mỹ nữ... Dù sao ngũ quan không cần thái quá, vừa đến kỳ Trúc Cơ, bình thường đều sẽ dần dần tiến hóa theo hướng sinh lý hoàn mỹ. Kỳ thật người tu tiên đẹp hơn Vô Cùng có rất nhiều... Nhưng tôi nhìn họ đều không có cảm giác gì.

Nhưng hắn cúi đầu như vậy, rềm mắt khép hờ, lại khiến cho một người mới tu tiên theo dòng căn thuốc mà trong thuốc phải thêm vị như tôi, dâng lên tình cảm yêu thương xen lẫn với ôn nhu, trong lòng mềm nhũn, kiên trì gỡ tóc rối, thật cẩn thận chải mái tóc dài của hắn. (MTY: thêm vị thuốc để kiềm chế dục vọng đấy ạ)

Thật không nghĩ tới, tên gia hỏa với đạo đức quan như một kẻ thô phi như hắn, lúc để cho người khác chải đầu, lại toát ra vẻ mặt yếu ớt thuần khiết như thế...

Khiến cho người khác rất muốn rất muốn... bảo hộ hắn.

Tính sai rồi. Lúc giúp hắn chải tóc, được trấn an không chỉ là hắn... Ngay cả tôi cũng trúng chiêu.

“Lão già lông trắng kia.” Hắn lẩm bẩm mơ hồ không rõ, giọng điệu thực ừy khuất, “Đưa em gốc cây kia quả là không có lòng dạ tốt.”

“Chính là thêm một người bảo vệ mà thôi...” Tôi nhẹ giọng dỗ, “Em sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

“Nó cần anh!” Vô Cùng càng ừy khuất lên án.

Tôi thật sự là mua dây buộc mình. Quá đề cao sức đề kháng cái đẹp của mình đối với Vô Cùng, và cả lực sát thương của sự hồn nhiên của hắn nữa. Tôi gần như đã nghĩ đến việc hủy diệt Thực nhân hoa rồi.

Khó kìm lòng nổi, tôi ôm lấy hắn từ sau lưng, tay cầm lên đỉnh đầu hắn, nhẹ nhàng khuyên dụ, “Vô Cùng... để cho em nuôi A Hoa đi, được không? Anh thấy cảnh giới của em thấp như thế... rất cần bảo tiêu.”

“Lão già Bạch Mao chết tiệt kia, cấp bậc thuốc loại rất kém rất kém... lão liền ý vào mớ cỏ cây đáng ghét kia.” Vô Cùng cắn môi, tôi sắp bị mỹ sắc chìm chết tới nơi, “Mặc kệ kẻ khác cảnh giới cao bứt phá thế nào, em là anh dạy nên, tuyệt đối có thể băng ngang... Không cần cọng cỏ rách kia!”

“Vô Cùng...”

“Anh sẽ bảo vệ em!”

Hết cách rồi. Sức chống cự của tôi rất yếu, cho nên đành phải mở đường cùng. Buông lược, tôi vòng ra trước mặt hắn, nâng mặt hắn lên, cho hắn một cái... ừm, một nụ hôn thật sâu.

Sau đó tôi tỳ lên trán hắn, khẽ thở gấp hỏi hắn, “...Em có thể nuôi A Hoa không?”

Hắn còn thở gấp hơn cả tôi... con mẹ nó, tôi bị bắt tu tiên thời gian dài như vậy, ăn hết mấy trăm vò đan dược thêm vị, giờ phút này lại xúc động đến mèm chút nữa đề hắn ra rồi.

“Được, được rồi.” Hắn lăm lăm tìm môi tôi, “Nó mà cắn anh nữa, anh liền xé banh nó ra... còn nữa Loan Loan, em đừng nhìn anh như vậy...” Thanh âm dần khàn khàn.

“Được.” Tôi vội nhắm mắt lại.

“Thôi, em vẫn nên nhìn anh như vậy đi, Loan Loan...”

May mắn lý trí chúng tôi vẫn chưa mất sạch, cho nên vẫn cố kiềm được. Tình dục thật sự là mãnh thú hồng thủy (nước lũ và thú dữ), mấy trăm vò thêm vị Cô tẩu hoàn... ý tôi là nói thêm vị đan dược (Vô Cùng ước chừng còn hơn cả mấy ngàn mấy vạn vò ấy chứ), cũng chưa thể dựng lên được con đê phòng ngự kiên cố chân chính, dưới tình huống thêm cả thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu chút nữa đã không thể kiềm chế mà vượt ải rồi.

Đường cùng này thật nguy hiểm, công kích đến chẳng phân biệt được địch ta.

Cuối cùng tôi đã bảo vệ được quyền sinh tồn của A Hoa, nhưng lại bị bắt ăn vài hũ đan dược... ợ ra toàn là mùi thuốc. Dù sao trong phiên bán đấu giá lộ thiên mua được không ít hạt giống, hơn nữa tôi dám khẳng định, tôi và Vô Cùng thêm vị vào chỉ sợ đã thêm đến vượt mức quy định.

Bất quá A Hoa căn bản không cảm nhận được nỗi khổ tâm của tôi... quan hệ với Vô Cùng cực kỳ kém. Thành thạo tôi thả nó ra ngoài đi săn (nó là loài thực vật ăn thịt...), nó lại cố ý đi tìm Vô Cùng gây sự, kết quả... đều là lưỡng bại câu thương.

Tôi thừa nhận, thật sự thừa nhận huyết thống của bụi cây thực vật ăn thịt này là chủng hoang dã phi thường có linh tính, phi thường ác tàn sát, còn có thể đánh ngang tay với một người ngoài hành tinh hậu kỳ Nguyên Anh, như vậy còn không tàn sát sao?

Hơn nữa cũng như lời Bạch Mao bá bá nói, sức chống cự đối với pháp thuật ngũ hành phi thường mạnh, lại thêm vào năng lực tái sinh và lực công kích vật lý cường hãn, Vô Cùng đại khái phải đột phá kỳ Nguyên Anh, đến kỳ Xuất Khiếu mới có thể chân chính thu phục được nó...

Nhưng tôi thật không biết chỗ nào có vấn đề. A Hoa đối với lệnh của tôi đều có thể hiểu rõ và chấp hành, lúc bình thường thì hòa ái dễ gần, thậm chí có thể nhảy múa trong lòng bàn tay những đứa bé phàm nhân chọc cười mọi người, hoàn toàn có thể biết rõ những thứ nào là không nên ăn.

Chỉ có Vô Cùng, đại tiểu thư chị ta không chịu hiểu rõ, phát huy 300% địch ý.

Cho nên chỉ cần Vô Cùng ở đây, tôi đành phải kêu, “A Hoa, ngủ!” Sau đó nhanh tay cấm nó lên búi tóc để nó quang hợp đi ngủ, tránh cho trời long đất lở, liên lụy đến người vô tội.

Tôi đối với vận mệnh của mình than thở không thôi. BẠN nhìn thử mà xem, luôn hấp dẫn những thứ không bình thường còn chưa tính, kiếp trước có một bà mẹ xinh đẹp âm thầm lại thiếu dây thần kinh tên là “Logic”, kiếp này lại là một Vô Cùng ngây ngô với đạo đức quan vừa vận vẹo lại vừa thô phi... Tôi đã cam chịu rồi.

Vì sao nuôi có một gốc cây cũng chọn loại có xu hướng bạo lực như thế... Tôi thực không hiểu đây rốt cục là vận mệnh gì.

Bất quá, đại khái trong lòng Vô Cùng lưu lại bóng ma. Ngắm lại mà xem, đã quen vô địch không ai độ nổi rồi, đến cả nguyên thần của bản tôn Lục Tu Hân cũng bị hắn nuốt, ấy vậy mà bại bởi một đóa hoa cắm trên đầu.

Cho nên lúc thân mật với tôi, thoáng nhìn A Hoa đang ngủ say trên búi tóc tôi, hắn sẽ có vẻ mặt chán ghét oán giận, “Anh thật ghét đóa hoa rách kia của em”

“...Không sao. Dù sao nó cũng ghét anh... mà chỉ ghét mỗi anh thôi.” Tôi có chút mệt mỏi nói.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Gần đây không bùng nổ “Godzilla* Vô Cùng đại chiến Mothra* A Hoa” nguyên nhân chủ yếu là... Vô Cùng thật sự quá bận. (nhân vật trong phim hoạt hình)

Bởi vì ở buổi bán đấu giá lộ thiên hắn vợ vét được rất nhiều hạt giống hoặc mầm dược, cả ngày loay hoay chơi với cái nông trại vui vẻ... ý tôi là nói Chóp mắt trăm năm, chọn được một chỗ tại trung tâm di tích đầm lầy Vân Mộng, bế quan luyện thuốc cực kì bận rộn. Thậm chí ngay cả quả tân hôn mua tặng tôi ở buổi đấu giá cuối cùng, cũng phải chờ một năm sau mới nhớ ra mà đưa cho tôi.

Rất phi thường hoa lệ, khắc vô số câu thần chú quán ben bằng vàng bạc, tỏa sáng lấp lánh... Một đôi Ngón tay hổ

(tay đâm sắt)*.

Tôi đoán, có người không biết cái gì tên là Ngón tay hổ đúng không? Đây là một loại vũ khí tấn công mang trên ngón tay, trên cơ bản là đeo vào 4 ngón tay trừ ngón cái ra, sau khi co nắm tay vào, mặt đâm tay sẽ được bọc thêm một lớp sắt giúp đâm kích đối phương một cách hữu hiệu, dùng tốt hơn so với đâm tay thịt.

Pháp luật của Trung Hoa dân quốc, tàng trữ và buôn bán ngón tay hổ là phi pháp. Căn cứ vào “Điều lệ quản chế súng pháo đao giới” được ghi chép chi tiết, ngón tay hổ là một loại đao giới (điều thứ tư), chưa được cơ quan chủ quản trung ương cho phép, không được chế tạo, buôn bán, vận chuyển, chuyển nhượng, cho thuê, cho mượn, tàng trữ, ký gởi hoặc trưng bày (điều thứ năm). (trích từ Wikipedia)

Ở thế kỷ 21, đến cả xã hội đen còn rất ít người được giữ. Và lại còn là pháp khí a! Có thể chuyển một ít pháp lực nhập vào ngón tay hổ lấp lánh này, sau đó chuyển hóa thành lực công kích vật lý to lớn, có thể dễ dàng xé bia xé đá, tùy tiện đánh vỡ sọ ai cũng được.

.....

Ai lại tặng cho thê tử đáng yêu nhu nhược của mình cái loại quà cưới kiểu này a?!!!! [lật bàn]

Nhìn Vô Cùng đang thao thao bất tuyệt giảng giải đủ loại công dụng kỳ diệu của ngón tay hổ, tôi âm thầm siết chặt đâm tay, cho dù không cần ngón tay hổ tôi cũng muốn làm cho cái đầu của hắn có vài lỗ thông gió, đầu gi cũng đã có một cái lỗ đen ngòm rồi...

“...Thích không? Loan Loan?” Hắn về mặt mong chờ nhìn tôi, biểu tình vừa thuần khiết lại vô tội (hơi pha lẫn chút biến thái), “Dù sao pháp thuật của em kém như vậy, vẫn nên nắm rõ chút công kích vật lý thi hơn...”

Hắn luôn có thể dễ dàng châm lửa giận của tôi... Nhưng sự thân thiết ôn nhu (lại quý dị) hồn nhiên của hắn, lại khiến cho tôi nghĩ tới mẹ tôi... và món quà thành niên mà mẹ tặng tôi.

Lúc tôi 20 tuổi, bà mẹ xinh đẹp âm trầm lại thiếu dây thần kinh của tôi, tặng tôi món quà mà bà cho là rất thực dụng: một bộ công cụ phòng sói.

Bao gồm một bình xịt hơi cay, một cây gậy kích điện, máy sạc điện... Một cây roi da ngắn cùng một cái còng tay. (MTY: tự dung ta tưởng tượng đến SM)

Trông cậy vào người không bình thường có thể tặng món quà logic bình thường, là bản thân người mới không bình thường. Bọn họ đích thực cũng quan tâm săn sóc, rất thật lòng cho rằng đó là thứ tốt nhất... Cho dù mạch não của họ thường xuyên tóe lên đốm lửa. (chạm mạch)

Cho nên sau một lúc á khẩu, tôi bất đắc dĩ mà ôn nhu nói cảm ơn, nhẫn nại chịu đựng rất nhiều nụ hôn ngại ngần đầy nước miếng của Vô Cùng.

“Vô Cùng... phải chăng có chuyện gì anh quên nói với em không?” Tôi thử thăm dò hỏi.

“Không có a.” Hắn cười đến mặt mày tỏa nắng.

Giả vờ thái quá rồi.

Nhưng tôi không vạch trần hắn, để mặc hắn tiếp tục khẩn trương bận rộn, có đôi khi sẽ cuống cuống lục tung phòng được, tìm được liền ôm chặt lấy tôi, một mặt lớn tiếng quát tôi vì sao chạy loạn... Một mặt đối phó với A Hoa tôi còn chưa kịp kêu đi ngủ.

Tôi cảm thấy đàn ông thực ngốc, cực kỳ ngốc. Tưởng là chỉ cần không nói, bà vợ sẽ không hề biết gì, có thể ngờ nghệch mà sống cuộc sống hạnh phúc... mới là lạ.

Ít lâu sau buổi đầu giả lộ thiên, có ngày Vô Cùng đột nhiên bùng tỉnh từ trong lúc ngồi thiền, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, rồi bắt đầu trở nên hoang mang rối loạn, cuống cuống cấp bách như vậy.

Thăng thần mà nói, từ góc độ tu tiên mà nói, căn nguyên bắt đầu từ nơi Khai Môn (Địa Cầu) cạn kiệt này. Tài nguyên thiếu thốn cùng với việc rất nhiều tâm pháp truyền thừa bị thất lạc bởi thời gian và trong lúc di dân, khiến cho giới tu tiên đình trệ thậm chí là thoái hóa. Cảnh giới cho dù vượt qua người ngoài hành tinh cùng đồ đệ kiêm bà xã của người ngoài hành tinh, có khí lực vẫn không biết nên dùng thế nào... Thậm chí rất nhiều bản ghi chép hướng dẫn sử dụng phi kiếm và pháp khí đều bị mất không trọn vẹn.

Giới tu tiên của Địa Cầu, giống như là một cái ao lớn đầy cá trăm cỏ, Vô Cùng và tôi, chính là hai con cá ngoại lai thuộc chủng ăn thịt người. Cái đầu tuy nhỏ, nhưng người tu tiên của Địa Cầu có lợi hại bao nhiêu đi chăng nữa chỉ có thể xem như là loài ăn cỏ, mà cá ăn thịt người, là loài ăn thịt.

Lúc trước ở kinh thành gây chuyện, người tu tiên của Địa Cầu đã chết mất bao nhiêu người mới miễn cưỡng vớt kiệt Vô Cùng mới đến kỳ Nguyên Anh không lâu a...

Tôi nghĩ, Vô Cùng nhất định hiểu rất rõ loại tình huống này, cho nên hắn vẫn luôn rất bình tĩnh. Điều khiến hắn kích động gấp gáp như vậy, đại khái là... trong cái ao cá trăm này, không phải chỉ có hai con cá ăn thịt là chúng tôi mà thôi.

Đừng quên, lão Nhị nhà hắn cũng đang ần núp dưỡng thương ở Địa Cầu.

Tôi đoán, mặc dù bọn họ đã phân linh, giống như giam cầm phân gốc, nhưng sinh đôi cùng trứng đều có khả năng cảm ứng tâm điện, những nguyên thần

phân liệt ra từ một linh hồn, đại khái có thể cũng có tiếp xúc mơ hồ nào đó không chừng?

Có điều đàn ông thật ngốc. Lúc hắn cầm đầu chìm đắm trong Chớp mắt trăm năm cùng luyện được, căn bản chính là trạng thái khổ gấp 3 lần thường, chỉ sợ chờ tới lúc hắn hoàn hồn, cổ trên mộ tôi đã cao hơn hắn rồi... vậy mà còn dám không nói thật.

Quên đi, không so đo với hắn.

Nhìn hắn về mặt lấy lòng đưa lên vài hũ đan dược (lúc nào cũng ưu tiên luyện cho tôi dùng trước), khăn trương hề hề vẽ bùa nhét ngọc giã lên người tôi, nhìn khuôn mặt tinh ranh càng phát ra trong suốt của hắn, tôi đều nghĩ như vậy: quên đi! Ai bảo hắn yêu tôi như vậy.

Lại nói, bảo hộ người trong lòng, cũng không phải trách nhiệm của mỗi đàn ông mà thôi.

Việc học đạo của tôi, xác thực rất ngốc. Quen biết Vô Cùng mười năm chẵn, rồi nốc đan dược trân quý như ăn đậu phộng suốt mười sáu năm... tôi mới miễn cưỡng bước vào hậu kỳ Tâm Động, cách Linh Tịch còn một bước, kém Nguyên Anh cả một cảnh giới.

Nhưng Bạch Mao lão bá đưa cho tôi cuốn Sở vu giản, tôi chỉ mò mẫm hơn một năm, đã rút ra được điểm then chốt, tiến bộ thần tốc. Sau đó tôi đột phá tiến vào kỳ Linh Tịch, cũng bởi vì tôi theo phương thuật của Vu Môn, dùng vài thôn trang phụ cận khu di tích đầm Vân Mộng bày trận, lại bỗng dưng thăng cấp.

Tôi không thể nói rõ ràng quan hệ giữa Vu và Đạo. Vô Cùng giải thích rất đơn giản, nói có một ngàn tám trăm loại pháp môn, Vu là một môn ở trong đó, có điều môn đó khó cầu chính quả.

Nhưng tôi cảm thấy không phải như vậy.

Đạo môn, kỳ thật chính là lý giải quy tắc vạn vật trong thiên địa, sau đó sử dụng cho mình, lấy “Bản thân” làm trọng tâm. Còn Vu thì sao? Bài học đầu tiên của Vu chính là “Kính sợ”. Kính sợ quy tắc của vạn vật trong thiên địa, ghi ơn Hồn Độn*, trọng tâm, chính là “Đại đạo”.

* Ai đọc Đông Nguyệt Quý Dạ Ngữ của Seba cũng biết vị thần này nhé: là vị thần Hồn Độn không hề theo quy tắc nào

Học Đạo của tôi thật sự rất kém, bởi vì bản thân tôi đối với mớ “Quy tắc” cũng rất tri độn, hề không cẩn thận một cái là thoát khỏi quy tắc liền, cho nên Học đạo của tôi không phải dựa vào hiểu biết, mà là dùng mấy trăm mấy ngàn vò ‘dưa chua’ đan dược cắn răng chôn cất mà lên. Nhưng mà Vu, lại rất đơn giản... đối với tôi mà nói thì rất đơn giản.

Tôi thần phục, tôi cầu nguyện, tôi thuận theo. Đại đạo sẽ ở dưới trạng thái không trái với cân bằng, mà quân lâm, mà đáp lại, hơn nữa sẽ đem quy tắc cho tôi mượn.

Chỉ đơn giản như vậy.

Cho nên đầm lầy Vân Mộng say ngủ bỗng một ngày hưởng ứng đáp lại tôi, cho tôi mượn quy tắc để tôi đem vài thôn xóm gần đó nhét vào vòng bảo hộ, hình thành một Vu trận thiên nhiên, cũng để cho động phủ cầm tay ở tại mất trận, – ngôi nhà tạm thời của tôi và Vô Cùng, được bảo vệ.

Nhưng lúc tôi đem đạo lý đơn giản như vậy giải thích cho Vô Cùng nghe... Thực bị thương phát hiện, đáy mắt và đầu óc hắn, như sao Kim xoay quanh Thái Dương hệ, hoàn toàn nghe không hiểu.

Tôi rất tức giận, bắt đắc dĩ.

Đàn ông, rõ là đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Thời gian chúng tôi dừng chân tại di tích đầm lầy Vân Mộng này dài hơn chúng tôi tưởng... ước chừng mười lăm năm. Cũng không phải là có nguyên do đặc biệt nào, mà là Vô Cùng đã cắn đủ thuốc, nội thương đã dưỡng tốt hơn nhiều, cảnh giới cũng đã vượt qua được, không thể không bế quan vượt cấp.

Ngay từ đầu, tên mặt cười ngu này còn cứng rắn kiên quyết kháng cự, nhập định (bế quan ngồi thiền) ngăn ngừa một chút sẽ vùng vẫy tỉnh lại, thậm chí có mấy lần thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Đợi đến khi tôi lĩnh ngộ ra là hắn sợ vừa bế quan sẽ mất tôi... không khỏi không biết nên khóc hay cười.

“Vô Cùng, anh không hiểu phụ nữ.” Tôi bất đắc dĩ nói, “Có điều không hiểu cũng tốt... anh chỉ cần biết rằng, em tuyệt đối sẽ không rời xa anh là được.”

Hắn nôn nóng ôm tôi, “Tại sao em lại không chăm chỉ hơn chút chứ? Như thế chúng ta có thể cùng nhau bế quan rồi... Đều là tại em không chịu khó, đi mây mò mấy cái Vu gì kia mới bị chậm trễ...”

“Ngừng!” Tôi nghiêm túc ngăn hắn, “Vô Cùng, em và anh không giống nhau. Anh đã từng tu luyện, bây giờ chỉ cần ôn lại sau đó khôi phục. Mà em thì không phải... tư chất của hai ta chênh lệch quá xa. Em không muốn cãi nhau với anh, cho nên anh đừng nói mấy lời xúc phạm em nữa.”

Hắn nghiêm mặt nhìn tôi, vẻ mặt rất đáng sợ.

Có điều, tôi đã không sợ hắn nữa. Bản thân tu tiên đã là một chuyện cực kỳ tịch mịch rồi. Tôi dần dần hiểu được, vì sao người tu tiên thường sẽ lạnh lùng vô tình, không nhiễm thế tục. Bởi vì... người tu tiên cũng là con người.

Bế quan nhập định, thường thường phải trên mười năm, trăm năm không đủ. Đợi đến lúc xuất quan, những người thân bạn hữu là phạm nhân với tuổi thọ ngắn ngủi, chỉ còn là một nắm mồ, những đạo hữu vận khí không tốt cũng thất bại quay về với vòng luân hồi.

Thường thường chỉ có thể gặp một lần tại một giai đoạn, rồi không hẹn ngày gặp lại. Không muốn mãi luôn chịu cái loại thống khổ sinh ly tử biệt này, nên phải học được cách biết hờ hững máu lạnh.

Sự quyền luyện không nỡ bỏ và sợ hãi của hắn... là kinh nghiệm mà Lục Tu Hàn chưa từng có, hắn không thể nào tham khảo, cho nên mới thấp thòm không yên.

Nhưng đàn ông thật sự ngu ngốc, phi thường ngốc. Tôi và hắn đã ở chung mười mấy năm, hắn vẫn không hiểu hết tôi. Tôi cũng không bận tâm hắn sẽ như một người thực vật mà nhập định đến mấy chục mấy trăm năm, tôi sẽ tự tìm cách giết thời gian... Nói không chừng sau khi suy nghĩ thấu triệt tôi cũng sẽ nhập định, mặc dù chiều theo tư chất của tôi thì khả năng rất thấp.

Nhưng vì để lúc hắn mở mắt ra là có thể nhìn thấy tôi, tôi cần từng bó thuốc lớn, cố gắng chăm chỉ, đồng thời trông nom nhà cửa.

Chỉ cần trong lòng hắn chỉ có tôi là được.

Nghe qua thực ngu ngốc đúng không? Nhưng nguyện vọng chân chính tận đáy lòng của nữ nhân, chính là sự ngu xuẩn đơn thuần như thế đấy.

Sớm sớm chiều chiều có là gì, một đời một kiếp một đôi người mới là vương đạo.

Đợi tôi bình tĩnh từ tốn giải thích suy nghĩ của mình với Vô Cùng, hắn ôm tôi thật lâu, chôn mặt tại cổ tôi. “... Thương thế của hắn lành nhanh hơn anh tưởng.”

“Lão Nhị nhà anh ư?” Tôi khề thờ dài.

“Nhưng anh không tìm thấy hắn, hắn cũng vẫn không tìm thấy anh.” Vô Cùng trầm mặc một hồi lâu, mới nhỏ giọng, “Nhưng nếu thương thế của hắn tốt hoàn toàn... Có thể là kỳ Phân Thần, thậm chí là sơ kỳ Hợp Thể.”

“Cho nên anh phải cố gắng lên a.” Tôi ghé sát vào mặt hắn, “Vi bà xã mà tạo nên hoàn cảnh tu tiên vừa thanh tịnh vừa an toàn, là trách nhiệm của ông xã.”

Hắn nở nụ cười đầm lệt.

Tôi phát hiện, cho dù biến thái như vậy, vẫn rất hợp với định luật “là con người thật tốt”. Khiến cho tôi cảm thấy... vì nụ cười này, có sinh ly lâu đến cỡ nào, cũng đều đáng giá.

Nhưng sau khi cười xinh đẹp thế kia, Vô Cùng liền không hề báo trước mà tiến vào giai đoạn “Thâm tàng nhập định”. (bế quan rồi)

... Biến thái chính là biến thái. Tình thoại miên man cũng có thể xúc cảnh sinh tình, khiến hắn tiến vào “Ngộ đạo”, đúng là hiếm thấy. Trình độ biến thái này so với vụ kịch độc làm cho hắn động lòng xuân cũng không khác biệt lắm.

Tôi đỡ hắn vào phòng bế quan đã chuẩn bị trước, đem “Chóp mắt trăm năm” mà hắn vốn phở phác cho tôi, nhét vào trong lòng hắn, rồi đi ra ngoài, khóa cửa lại.

Có nữ nhân, là hoa hồng yêu kiều, cần đàn ông thời thời khắc khắc che chở. Nhưng cũng có những nữ nhân, là tường vi mộc mạc, ở nơi đất đai cằn cỗi thế nào cũng có thể tự sống sót, tự vươn lên.

Tôi là loại sau.

Vô Cùng là một thiên tài tu tiên, tôi lại không có khả năng đuổi kịp hắn... Hắn sẽ sống thật lâu thật lâu, còn tôi thì không chắc chắn được. Nhưng nói không chừng đây là chuyện tốt.

Ít nhất lúc tôi còn sống, có thể chắc chắn rằng hắn vẫn yêu tôi... hy vọng thế.

Tôi thật sự, thật sự rất trân trọng hân, trân trọng đoạn tình cảm này. Mặc dù hân có một đồng khuyết điểm, tôi còn từng rất sợ hân ghét hân. Nhưng hiện tại, tôi cũng rất muốn yêu thương che chở, hơn cả là bảo vệ loại tình cảm gần gũi như kỳ tích này.

Cho nên, tôi sẽ đặt cược sinh mạng mình ra để trông nom nhà cửa cho tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không bảo quản “Chóp mắt trăm năm”. Tôi không muốn vì một thứ vật chết kia, mà làm tổn hại đến quan hệ quý báu của chúng tôi.

Một lần nhập định ấy, Vô Cùng ước chừng bề quan năm năm, mới ngăn ngừa tình lại. Hân phát hiện Chóp mắt trăm năm trong lòng mình, vẻ mặt thực phức tạp, nhưng tôi nghĩ, tôi đã đoán đúng.

Tuy rằng rất không cam lòng mình bị bại bởi một vật chết... nhưng ở trong cảm nhận của Vô Cùng, mặc kệ hân có thừa nhận hay không, Chóp mắt trăm năm cao hơn tôi... Nói không chừng còn cao hơn chính hân. Đây là chấp niệm nặng gấp hai lần của hân và Lục Tu Hân, cũng là oán niệm sâu nặng đến đòi mạng của lão Nhị nhà hân.

Tuy nhiên hân ôm tôi đến thiếu chút nữa siết chết tôi luôn, và cả vô số nụ hôn ướt nhẹp tôi nhẫn nhịn chịu đựng, làm cho tôi cảm thấy, đứng thứ hai thì thứ hai thôi, dù sao đứng thứ nhất cũng không phải là nữ nhân nào khác

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Lần bề quan đó đã giúp hân bước vào kỳ Xuất Khiếu hơn nửa từ sơ kỳ Xuất Khiếu nhảy hân lên trung kỳ Xuất Khiếu. Cho nên lúc hân ôm siết lấy tôi, có thể một quyền đánh vỡ A Hoa vào vách tường, rốt cục đã chiếm thượng phong. Mới ngăn ngừa năm năm... thật sự quá lợi hại.

Nhưng hân cũng bị giật mình không nhỏ... Năm năm quang cảnh, tôi cũng nhảy hai bậc, tiến vào giai đoạn dự bị Nguyên Anh.

“Em không biết tại sao.” Tôi gãi đầu, “Chắc có lẽ do cần đủ thuốc đi?”

Hân khẩn trương hề hề kiểm tra phương thuốc và đơn dược, nhưng cũng không tra ra dị trạng gì... Thực bất mãn khi tôi cứ nhiên không uống thuốc đúng giờ, để thừa quá nhiều thuốc.

...Tôi đành phải nói, dòng cần thuốc không phải mỗi người đều chịu được, không có Vô Cùng đốc thúc, tôi thường xuyên quên bằng đi.

Hân nhìn tôi ra chiều nghiến cứu, dùng thần thức nội soi lại bắt mạch sờ cốt, ánh mắt thực mờ mịt khó hiểu. “...Em đã làm gì đó đúng không?”

Trầm mặc một lúc, tôi nghĩ kỹ lại năm năm nay, gãi gãi đầu, “... Du đãng.”

Tôi thật sự không phải trả lời cho có lệ, mà là năm năm nay, tôi đúng là ngay tại thôn trang phụ cận của di tích đầm lầy Vân Mộng... du đãng.

Sở vụ giản mà Bạch Mao lão bá cho tôi, nội dung kỳ thật rất đơn giản. Hình ảnh 3D... không, có lẽ có thể xưng là 4D? Bởi vì trên thực tế Sở vụ không có văn tự, là thầy trò truyền thừa. Sở vụ giản truyền đạt ra ngoài là hình ảnh trông rất sống động... và cảm giác tâm linh. (Sở Vụ giản cũng tương tự như ngọc giản, nhưng nội dung trong đó là nói về Sở vụ)

Được rồi, tôi biết giải thích như vậy thực dở tệ, nhưng tôi không biết làm cách nào đem loại tri thức “Tâm truyền” này truyền lại cho người khác.

Tôi ngoài dự đoán đột phá đến Linh Tịch trước kỳ Nguyên Anh, chính là dùng thôn xóm gần di tích thành lập một vụ trận thiên nhiên.

Có lẽ do con đường không giống đi? Cho nên người tu tiên chỉ chủ yếu tu đạo rất khó phát hiện ra, mà lúc bọn họ đi ngang qua phạm vi vụ trận tôi lại có thể cảm giác được.

Thực kỳ diệu. Cứ nhiên có thể lừa gạt phần lớn người tu tiên. Có lẽ là vì, đầm lầy Vân Mộng vốn là nơi Sở vụ dùng để thờ phụng thần linh Hỗn Độn. (nhắc lại: Sở vụ: là những nam nữ vụ của đất Sở cổ đại)

Mà tôi nếu đã quyết tâm ngoan ngoãn trông nhà, đương nhiên sẽ cẩn thận bảo vệ thôn xóm xung quanh cấu thành vụ trận. Cho nên tôi sẽ du đãng trong vòng những thôn xóm quanh đây, mang theo A Hoa lữ hành.

Nghe nói đầm lầy Vân Mộng cổ đại có phạm vi rất rộng, lớn gần như toàn bộ Trung Nguyên. Chỉ là trải qua mấy vạn năm, dần dần chìm xuống, để cho vạn vật nhô lên sinh trưởng, đến triều Đại Minh (cho dù là triều Đại Minh tại ngã rẽ lịch sử), đã chỉ còn lại một vài di tích... Lưu lại một phạm vi bao gồm đầm lầy và hồ nước rộng lớn, sức sống dồi dào đến đáng sợ, đem lại cho con người ngũ cốc hữu ích, cũng đem đến cho con người chương khí tai hại, song tất cả đều đồng dạng mạnh mẽ phồn thịnh.

Đất đai màu mỡ nhưng cũng chướng khí hoành hành, người ngoài đến đây rất khó sinh tồn, cho nên vùng đất nơi biên thùy này trở thành địa phương để hoàng đế lưu đày tội phạm.

Nghe nói, ở thời đại rất rất lâu trước đây, nơi này từng là nước Sở, trước nay luôn biệt lập với chính quyền Trung Nguyên, có nền văn hóa tươi sáng đặc biệt của riêng mình, thậm chí còn có tín ngưỡng Sở vu riêng. Trải qua mấy ngàn năm gột rửa, dân bản xứ đã Trung Nguyên hóa nghiêm trọng, không còn phân biệt được nét bất đồng với Trung Nguyên nữa.

Nhưng lúc tôi du đăng trên đường, mới phát hiện, người Sở chính là người Sở, đầm lầy Vân Mộng chỉ là đang say ngủ, cũng không phải đã chết đi. Người dân ở đây đối với tôi phi thường thân mật, hơn nữa rõ ràng là phạm nhân, mà lại biết tôi thuộc Vu Môn (mặc dù không thuần túy lắm), hơn nữa còn dùng giọng điệu đầy hoài niệm nói, đã rất lâu không thấy được “Thần tử đại nhân”. Sẽ bế đứa con nhỏ đến nhờ tôi chúc phúc, sẽ dẫn tôi đi thăm viếng những tảng đá tể đàn gần đó còn sót lại, xin tôi cầu nguyện cho vụ mùa đất đai, đồng thời trấn an Sơn Xuyên.

Thậm chí, đối với A Hoa thỉnh thoảng biến lớn lại không cảm thấy có gì bất ổn, đám trẻ con còn tranh nhau để A Hoa nhảy múa trong lòng bàn tay chúng.

“Nước Sở, vẫn luôn ở đây.” Có một người đọc sách ở địa phương, khoan thai điềm tĩnh nói với tôi, “Bất kể quốc gia có bị diệt hay không, đất Sở, vẫn mãi là đất Sở.” Sau đó đem “Sở Từ” (tên sách) nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay tôi.

Nghe nói, mặc dù đã được chúng văn sĩ gọt dũa gia công qua, nhưng nền tảng cốt lõi của “Sở Từ” còn đến từ sách Kỳ Nương của Sở vu. (kỳ nương: cầu nguyện để cầu phúc trừ tai)

Vì thế, tôi mang theo “Sở Từ”, hành tẩu trên đất Sở của Sở vu, lắng nghe hơi thở của đầm lầy Vân Mộng đang say ngủ, nhẹ nhàng du đăng.

Tôi ở tại thôn trang, ở giữa đám người; tôi ở trong rừng rậm, đầm lầy hoặc hồ nước, độc hành. Trời quang mây tạnh hoặc mưa rền gió dữ. Vô tình gặp được nhân loại hoặc phi nhân (không phải loài người) đều hòa ái, cũng từng gặp qua chim hoang thú dữ hoặc kẻ vô lại.

Ở nơi hoang dã cùng A Hoa biến lớn tận tình phơi nắng, hoặc dưới ánh trăng bạc vàng vặc ngâm nga Sở Từ.

Tôi, tại nơi này. Trong phạm vi của đầm lầy Vân Mộng say ngủ. Từng cành cây từng ngọn cỏ, từng con chim con thú, loài người, hoặc không phải loài người, và cả tôi đều... Không có gì khác biệt, cùng chung một nhịp thở.

Chúng tôi đều là một bộ phận của Đại đạo, thuận theo tiết tấu sinh mệnh thần bí, từ sinh tồn đến tử vong. Tuy diện mạo khác nhau nhưng cùng đi trên một con đường. (Đại đạo: cũng có nghĩa là con đường lớn)

Tôi... không có cách nào dùng ngôn ngữ giải thích cho rõ. Chỉ là du đăng, cùng vạn vật gặp gỡ rồi tạm biệt, khiêm tốn tiếp nhận và thần phục Hỗn Độn Vân Mộng, không cần vận hành vòng chu thiên, tôi cũng rất tự nhiên mà cảm thấy thỏa mãn, hết thấy mọi thứ đều yên tĩnh, lại là cảnh giới tu luyện diệu kỳ không có chỗ nào khiếm khuyết.

Lúc nhớ Vô Cùng, không còn đau lòng nữa, mà là ấm áp. Tôi biết chúng tôi sẽ được gặp lại.

Thậm chí, tôi dần dần có thể hiểu được ý tứ của A Hoa... Tuy rằng không phải bằng ngôn ngữ. Sau đó khuếch trương rộng hơn, từ từ có thể hiểu được thực vật, sau đó là động vật.

Nhưng tôi có làm cái gì ư? Dường như không có. Chỉ có... du đăng.

Tuy nhiên, cấu tạo đầu óc của đàn ông... ước chừng không thể hiểu được sự tình đơn giản như vậy. Cho nên tôi hao hết khí lực tự thuật lại những điều trải qua và cảm xúc của năm năm này, đại não và ánh mắt của Vô Cùng đầy sao vờn quanh hệ ngân hà... Hoàn toàn nghe không hiểu.

...Rõ ràng hẳn có thể hiểu rõ tri thức và quy tắc của vạn sự vạn vật, nhưng hẳn lại không thể hiểu quy tắc Hỗn Độn.

Tôi thực không hiểu vì sao.

Hắn ôm đầu, rên rỉ một tiếng, “Gi mà loạn thất bát tao... Vu Môn thực quý quái.”

“Rõ ràng rất đơn giản mà!” Tôi gào to.

“Quên đi.” Hắn vô lực xua tay, “Có thể thăng cấp là tốt rồi...” Hắn đem tôi lật tới lật lui nhìn nửa ngày, không chắc chắn nói, “Em như vậy ước chừng... cần 20 – 30 năm là có thể đến Nguyên Anh không chừng?”

Vô Cùng cắn môi suy tư thật lâu, “Anh sẽ cố hết sức để trong mười năm lên đến kỳ Phân Thần... nếu không sẽ không đủ sức giúp em bình an Nguyên Anh.”

“Không cần đâu?” Tôi kêu lên, “Coi chừng dục tốc bất đạt!”

Hắn mang theo khí thế của vạn quân, quét sạch tất cả hạt giống dược thảo, mầm dược, lò luyện đan trong động phủ, ngoại trừ để lại một phần cho tôi ra, mang theo tất cả đan dược, “Anh đã có Chóp mắt trăm năm thì còn sợ gì ai? Vì tương lai hạnh phúc của hai ta, liều mạng! Loan Loan anh yêu em!” đoạn phi thường bị tráng tiếp tục bế quan.

...Tôi nên khóc, hay nên cười đây? Hoặc phá vỡ cấm chế đi vào quần áo hắt một chút, hay là nép người lên cửa khóc kêu Vô Cùng em cũng yêu anh đây?

Tôi quả thật giao chiến với thiên nhân (người trời) rồi, thật sự. Bởi vì mặc kệ là phản ứng nào, đều trông thật ngu xuẩn.

Ngồi xồm bên ngoài phòng bế quan, tôi chống cằm, đầu khổ suy tư. Cuối cùng âm thầm thở dài.

Tôi nhất định là bị lũng đầu rồi, mới đi yêu thương hắn. Té ra cái loại biến thái lũng đầu này, cũng sẽ lây bệnh. ... Nhìn A Hoa vừa rút đầu ra từ trong tường, nhào vào lòng tôi vừa khóc lóc vừa kể lể... Tôi đột nhiên có điểm lo lắng.

Biến thái hắn sẽ không lây bệnh giống bệnh truyền nhiễm. ... đúng không? Làm ơn nhất định là thế đi... tôi không dám tưởng tượng tới kết quả A Hoa bị lây bệnh.

Thế thì sẽ là tai họa lớn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Mười năm, cũng không khó khăn như người khác tưởng tượng. Trên thực tế, tôi cảm thấy mỗi ngày trôi qua rất nhanh, mỗi thời mỗi khắc, mỗi ngày mỗi tháng, xuân hạ thu đông.

Đám trẻ con được tôi chúc phúc, đảo mắt một cái đã biết đi, biết chạy, biết nói. Cỏ cây xuân nảy mầm, hạ sinh sôi, thu được mùa, đông say ngủ. Nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở lặng lẽ mà mãnh liệt của đầm lầy Vân Mộng cổ kính, dường như hòa quyện chung với tất cả sinh mệnh và phi sinh mệnh nơi đây.

Tôi có nhớ Vô Cùng không? Kỳ thật vì sao phải nhớ chứ? Tôi biết hắn đang ở đâu, đang nỗ lực làm gì. Vẫn luôn ở... bên cạnh tôi. Cùng một chỗ với đầm lầy Vân Mộng đang say ngủ.

Tuy rằng thật sự bên cạnh tôi chỉ có A Hoa. Nhưng nó thì tương đối gần hơn, Vô Cùng lại cách khá xa.

Mỗi ngày tôi vẫn dựa vào thời khóa biểu của Vô Cùng mà tu luyện một chút, nhưng phần lớn thời gian đều là... du đãng.

Bởi vì sức sống của khu di tích ở đầm lầy Vân Mộng dồi dào đến đáng sợ, Ngũ Hành lộn xộn, sản sinh ra rất nhiều thiên tài địa bảo, đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn nhiều người tu tiên tới nơi này. Tôi không rõ, vì sao bọn họ cố ý chọc chủ nhân tức giận, người tới ai nấy đều lục lọi từng nhà, sau đó sẽ được biết rõ sự đáng sợ và cả sự nổi giận phi thường của di tích.

Đầm lầy Vân Mộng chỉ là đang ngủ, không phải đã chết hẳn. Bản thân Ngài chính là Hỗn Độn, không cần tuân theo quy tắc, nhưng những người tu tiên đó lại cứng rắn muốn dùng quy tắc bắt Ngài thần phục, hồng chiếm đoạt Ngài... đây không phải chuyện rất ngu ngốc sao?

Cho nên bị Ngài chơi đùa, thậm chí sơ ý giết chết, cũng là chuyện đương nhiên không phải sao?

Vì sao người tu tiên chỉ mãi biết ơn thiên địa hiểu rõ vạn vật, vội vội vàng vàng vơ vét thiên tài địa bảo, đấu đá lẫn nhau, mà không đi tôn kính thiên địa của Hỗn Độn, khiêm tốn một chút sẽ chết sao?

Kỳ thật Vân Mộng rất hiền hòa. Ngài tôn kính sinh mệnh của bản thân mình, cho nên mới cho phép vạn vật sinh sôi phát triển trên đất đai, sông ngòi mà Ngài xuất ra... Ngay cả phạm nhân của đất Sở cũng hiểu rõ đạo lý này, có sao người tu tiên lại không hiểu? Là ai quy định giới hạn của Ngũ Hành nhất định phải phân biệt rạch ròi, phải tương sinh tương khắc, phải thuận tiện cho người tu tiên sử dụng chứ? Vân Mộng người ta tùy hứng thì không được sao? Địa phương này vốn là một nơi dồi dào sức sống cơ mà.

Mỗi lần tôi nhìn thấy đám người tu tiên vừa như lâm đại địch vừa giống như người mù kia, lục lọi tứ tung trong di tích, đều dấy lên nghi vấn đó.

Nhất là, bọn họ ít khi nào liếc nhìn tôi lấy một cái. Mà giọng điệu nói chuyện với tôi, đều có cái vẻ lên mặt kèn kiệu như thể đang nói chuyện với phạm nhân vậy.

Mãi thật lâu tôi mới lĩnh ngộ được, đầm lầy Vân Mộng đã lặng lẽ tiếp nhận tôi, cho nên đã giấu đi khí tức của tôi. Thậm chí quy tắc cho tôi mượn, cũng chưa từng thu hồi lại, để cho vu trận vẫn luôn hài hòa vạn chuyển.

Rõ ràng Thần đã phi thường phi thường già cỗi đến thế, già đến mức đã say ngủ như thế, cực kỳ giống hệt như đã chết đến thế. Nhưng tôi chỉ cần thần phục, khiêm tốn, lễ phép, Thần liền tiếp cận cung chiều mà hồi báo lại tôi.

Tôi... rất thích để chân trần bước đi trên mặt đất ở đầm lầy Vân Mộng. Vị thần linh Hỗn Độn cổ xưa này vừa bình thản vừa xinh đẹp đến thế, lại cách tôi gần đến thế. Ngài hết sức tùy hứng, không nói quy tắc không giảng đạo lý, rõ ràng Ngài vĩ đại như vậy mạnh mẽ như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt tất cả mọi thứ... Lại ôn nhu để cho vạn vật sinh sôi trên đất đai của Ngài.

Cho nên di tích Vân Mộng đối với người tu tiên mà nói là nơi vô cùng nguy hiểm, lại như là một cái sân sau mà Vân Mộng cho tôi mượn vậy, tôi nhận thức mỗi một bụi cây ngọn cỏ, cành hoa, động vật, con người và không phải con người, có thể tùy ý mà... du đãng.

Sau này, Vô Cùng hỏi tôi làm thế nào học được thuần di (di chuyển trong chớp mắt), tôi còn không trả lời được... chỉ là, tự nhiên mà biết thế thôi. Giống như chúng tôi hòa hợp với ông chủ tòa nhà, ông chủ sẽ cho chúng tôi mượn khóa cảm biến để mở thang máy tòa nhà vậy.

Có vài ông chủ khá là hào phóng, giống như Vân Mộng vậy, Thần chỉ là thích thuần túy cung chiều không có đạo lý như thế thôi, cho nên nhắm mắt lại, để hô hấp theo con gió, liên tưởng đến nơi muốn đến, “Thang máy” sẽ đưa ta đến.

Có vài ông chủ keo kiệt (phần lớn), là nhất định phải thế chấp hoặc là lấy lòng bọn họ, thủ tục lại rườm rà hơn, nhưng vẫn có thể mượn được khóa cảm biến, có thể sử dụng thang máy.

Có một khoảng thời gian, Vô Cùng luôn nói tôi biến thái, khiến tôi rất tức giận. Tuy nói bình thường người tu tiên ít nhất phải tu luyện đến kỳ Hợp Thể mới có thể Thuần di, trước Nguyên Anh là có chút không tầm thường... Nhưng không tới phiên một tên biến thái chính hăng như hấn nói tôi biến thái.

Tôi chỉ có lớp da bên ngoài là người tu tiên, bên trong là Sở vu. Ai lại cùng một giuộc với cái đám người tu tiên vô phép kia chứ.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Mặc dù chúng tôi bình an sinh hoạt tại di tích Vân Mộng mười mấy năm, nhưng có vài lần, vụ trận thiếu chút nữa bị phá. Đó là một loại hắc ám khủng bố, rất khiến cho người khác chán ghét, y hệt một con rắn khổng lồ che trời phủ trắng, bò qua trên không của vùng vụ trận vậy, như một con thiên tai không phải của tự nhiên sẽ giáng một thôn xóm nào đó của bản thể vụ trận.

Khiến người tò mò, lại hơn cả là phản nộ.

Chính là lần đầu tiên có một thôn xóm bị nạn sâu bệnh, tôi đang thung thình dạo chơi ở đầm lầy, không hiểu sao tự dưng liền biết được... nổi phản nộ của Vân Mộng xông vào trong đầu tôi, tôi đột nhiên dùng khóa cảm biến, trong chớp mắt đi đến thôn xóm bị nạn sâu bệnh kia, dùng Pha lê tâm số 2 đánh nát một cái pháp khí ác độc, mới tuyên bố chấm dứt.

Cầm mảnh pháp khí nhỏ, tôi có chút phát run.

Bởi vì khí tức này... tôi rất quen thuộc, nhưng lại hắc ám thuần túy hơn. Nếu không phải tôi ở cùng với Vô Cùng đã rất lâu, nói không chừng tôi cũng sẽ nhầm lẫn.

Rất mạnh. Thật sự... rất mạnh. Ngay cả Vân Mộng cổ xưa cũng thiếu chút nữa không địch lại, phải nhập vào thân để tôi phụ khu trừ ác ý. Trong giới tu tiên ao cá trắm ở Địa Cầu này... đã xuất hiện một con cá mập không nên có.

Là lão Nhị nhà Vô Cùng... đúng không?

Tôi phát hiện, tôi không dám mặt đối mặt với lão Nhị nhà bọn họ. Vài lần gián tiếp giao thủ, nếu không nhờ Vân Mộng che chở... Tôi đã sớm xong đời, Vô Cùng đang bế quan ước chừng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Có điều Vân Mộng cũng phi thường chán ghét hấn, nên cho tôi một phương pháp cuối cùng.

Tôi đến tận nơi xem thử một chút. Đó là một cái Truyền Tống Trận đã cũ nát duy nhất trong di tích Vân Mộng. Vùng đất căn bản đã chết kia, do bùn đất và phù sa của đầm lầy tạo thành, không hề có sinh vật sống sót. Tôi căn bản không có cách nào lại gần được... Chỉ có thể đứng ở bên bờ cỏ xanh biếc mà nhìn Truyền Tống Trận khổng lồ kinh người kia... vỡ vụn tựa như mưa thiên thạch lơ lửng trên không, tia chớp nhá lên rầm rĩ, ngay cả bầu trời không trên nó cũng cuộn cuộn màu tím quặng đỏ một cách quỷ dị.

Đứng cạnh xem thôi, tôi cũng đã cảm thấy sợ đến vỡ mật rồi.

Vân Mộng say ngủ nói, đó là bởi vì tôi có tu vi, cho nên sẽ sinh cảm giác sợ hãi. Truyền Tống Trận khổng lồ xé rách không gian này đã sớm vỡ nát thiếu tu sửa, mấy ngàn năm nay, đều vẫn như thế này.

Lúc một nhóm người tu tiên cuối cùng rời khỏi Địa Cầu, trước khi đi đã đập nôi chìm thuyền, phá hủy tất cả Truyền Tống Trận, chỉ để lại vài cái phi thường không ổn định, đến cả thần tiên còn có thể bị xé rách. Tuy nhiên, bởi vì Vân Mộng đối với lịch sử nhân loại không hiểu biết nhiều lắm, cho nên hỏi nửa ngày, tôi vẫn chưa hỏi được là bị phá hủy từ triều Đường hay triều Tống.

Nhưng hai người tu tiên mà làm cho Ngài chán ghét, lại đến từ chỗ này. (Vô Cùng và Lão Nhị đến đây bằng cái Truyền Tống Trận cũ nát đó)

“...Vô Cùng là chồng con.” Tôi trầm mặc trong chốc lát, trả lời.

Vân Mộng khinh thường mà phê bình con mắt của tôi, A Hoa hoang dã cũng hết sức tán đồng mà gật đầu. Tôi hiện tại thật sự càng ngày càng lo lắng vấn đề bệnh biến thái là có thể lấy...

Ý tưởng của Ngài rất đơn giản, đến từ chỗ nào thì đánh lại chỗ đấy. Chỉ cần đem hắc ám tràn ngập ác ý kia, chính là cái người tu tiên mà khiến tôi cực kỳ chán ghét kia, ném vào Truyền Tống Trận cũ nát kia là xem như xong.

Ý tưởng thật hay... chỉ là đến cả Vân Mộng cổ kính mạnh mẽ này cũng không cách nào định vị lão Nhị, còn một người dự bị mới kỳ Nguyên Anh như tôi dựa vào cái gì ném hẳn vào trong đó... ?

Trên đường trở về tôi ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, rùng mình một cái. Vô Cùng quả thật là thực dũng cảm... vết nứt thời không đến cả nhìn cũng không dám nhìn thế kia, vậy mà lúc ấy nguyên thần hóa thân của hắn cũng dám nhảy xuống... Đủ ngoan, đủ gan cờ bạc. (đây là chị nghĩ đến lúc anh dám nhắm mắt nhảy xuống Truyền Tống Trận ấy)

Lúc tôi thử ném mũi khoan kim cương vào, vừa chạm vào khu vực giáp ranh liền vỡ vụn tứ tung mà bụi về với bụi đất về với đất rồi. Hắn và lão Nhị nhà hắn cư nhiên có thể không hề hấn gì... không khỏi quá thần kỳ rồi.

Cái nơi quý quái này chỉ có thể làm chỗ đồng quy vu tận. Mãi đến khi Vô Cùng xuất quan, tôi còn chưa nghĩ ra cách sử dụng nó như thế nào.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Tôi tưởng phải đợi hơn trăm năm, kết quả không đến mười năm Vô Cùng đã xuất quan, cảnh giới có thể nói là hoàn toàn lớn mạnh vượt bậc rồi...

Trực tiếp bước vào trung kỳ Phân Thân. Quả nhiên dòng căn thuốc quý dị có chỗ độc đáo riêng của nó.

Thế nhưng Vô Cùng trừng mắt tôi một cái, một mặt cùng A Hoa đánh cho kim quang long lánh thuy khí ngàn sợi, nhìn thấy tôi câu đầu tiên nói cư nhiên là... “Biến thái.”

Có nhin cũng không nhin được nữa rồi!

Vì thế A Hoa đã được bón phân tưới nước phơi nắng kiêm săn thú ăn yêu quái và kẻ lưu manh, cùng tôi kè vai chiến đấu, cái gọi là song quyền không địch lại 4 tay (ách... A Hoa không chỉ có hai chiếc lá, còn có dây leo xoắn quít lớn chùng cánh tay người lớn, nhụy hoa to như một chậu máu lớn nhe ra đầy răng nanh... còn có mớ rễ với hiệu quả trói buộc mạnh mẽ), Vô Cùng đã vào trung kỳ Phân Thân, bị vòn đến luống cuống chân tay, dần dần lép vế.

Nhất định phải đánh được, sau lưng tôi còn có Vân Mộng làm chỗ dựa để ăn gian kia mà.

Chỉ ăn gian thế thôi, về kinh nghiệm tác chiến tôi còn thua xa Vô Cùng, còn A Hoa trên thực tế vẫn còn là thể mới sinh, cho nên... Chờ A Hoa bị đánh ngã lộn nhào ra đất ba trượng, tôi bị Vô Cùng bắt lại đặt trên đùi đánh mông vài cái.

“Em đã mấy tuổi rồi! Anh không thể làm vậy được!” Tôi liều chết giãy dụa la ó, “Ai bảo anh vừa gặp em liền kêu em biến thái... để cho một kẻ biến thái kêu một người lập trường như em là biến thái...”

Vô Cùng căn bản không nghe tôi nói gì, vừa dương chương vừa mắng, “Ài? Là ài? Là tên gian phu nào giúp em lên Nguyên Anh?! Anh có xót em nhưng vẫn có thể bầm hấn!”

Thì ra là vì Nguyên Anh... ngu ngốc.

“Em cũng không biết!” Tôi rống giận, “Có lẽ là đâm lầy Vân Mộng? Chẳng lẽ anh muốn đi làm thịt Ngài ấy?!”

Hắn kinh ngạc dừng tay, chờ tôi cố hết sức dùng ngôn ngữ lại thêm thần thức giải thích rõ... đầu và mắt của hắn lại đầy sao vòn quanh hệ ngân hà... Hay là nghe không hiểu.

Đàn ông, cực ngốc. Vân Mộng nói đúng, con mắt của tôi thật sự đáng phê bình...

Hiện tại ly hôn còn kịp... không?

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tôi nghĩ những người đã bế quan mười năm một trăm năm như Vô Cùng thì sẽ có thái độ bình tĩnh điềm nhiên, sự thật lại không phải vậy. Đợi lúc biết đánh nhầm tôi, hắn tức khắc nếm giọng xin lỗi, lại hóa thân thành gấu túi linh tinh, ôm tôi ngồi trên đầu gối mà phi thường phi thường thân mật, cọ cọ đến ngứa cổ tôi, cười không ngừng được.

“Đừng như vậy!” Tôi dùng sức đẩy đầu hắn ra, “Có gì mà dễ ngủ? Anh là chó à?!”

“Loan Loan thơm quá,” hắn về mặt say mê, “Có mùi hương của hoa, cỏ xanh, gió... hương vị của sự sống...”

...Đừng nói với em, anh tu tu, không tu thành tiên, lại tu thành ma cà rồng đấy... Đây! Đừng dùng răng nanh cắn động mạch của em!

Bị hắn khê cắn vài cái mới thỏa mãn buông tha tôi, ôm tôi thờ dài, “Trước kia, chưa bao giờ cảm thấy bé quan có gì.” Mỗi lần mấp máy, lại không nói cái gì, chỉ nói, “Về sau bé quan, cho dù phải trói em lại, cũng muốn kéo theo em vào chung khóa cửa lại.”

“... Vô Cùng, anh như vậy thật biến thái. Hơn nữa trái với nguyên tắc 3 không!”

“Vậy dùng mê hồn thuật là được, cái này không trái với nguyên tắc 3 không đúng không?”

Vẫn là màn tranh cãi kịch liệt trước sau như một, đương nhiên cũng vẫn không hề có kết quả gì mà chọn ngày bàn lại. Hắn thực nỡ mắng bảo tôi hầu hạ đi tắm gội đầu, cúi đầu khép hờ mắt chờ tôi chải tóc... mặc dù người tu tiên đến trình độ của hắn căn bản sẽ không bản.

Nhưng hắn chính là thích như vậy. Thậm chí buổi tối cũng không ngồi thiền nữa, mà ôm lấy tôi cosplay gấu mèo, rất khó được ngủ như một người phạm

Như vậy... có thể chứ?

Vô Cùng là một tên mặt cười ngu biết tự mình tổng hợp lại, dùng một loại phương thức phi thường vận vẹo mắt tự nhiên mà “trưởng thành”. Tu tiên, không phải muốn tâm không vướng bận sao? Như vậy... thật sự có thể chứ?

Tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Tôi đoán Vô Cùng cũng còn chưa cẩn thận nghĩ tới... Nhưng mới gần mười năm, hắn đã quyền luyện thành như vậy... Vô Cùng, thật sự có thể tâm bất loạn mà tiếp tục tu hành sao? Cuối cùng hắn sẽ lựa chọn thể nào đây?

Dù sao, ở trước mặt tôi, mặc kệ là bản thân hắn cũng được, trí nhớ của Lục Tu Hàn cũng tốt, hắn không hề biết được tư vị của “Tình”. Ban đầu luôn là đẹp nhất.

Nhưng... tu tiên thời gian lâu dài, thời điểm bé quan lại càng nhiều hơn. Tôi cũng không biết mình có thể đi đến được bước nào... Nhưng chúng tôi không thể cùng nhau bé quan được. Sẽ thường xuyên bị chênh lệch thời gian, không có khả năng sẽ luôn luôn ở cùng nhau.

Tuy rằng rất biến thái, siêu thần kinh, nhưng hắn quyền luyện ý lại kiểu này, khiến tôi cũng dần có thói quen quyền luyện ý lại. Tôi có thể chịu được sự xa cách trường kỳ...

Nhưng hắn có thể không? Hắn có thể thích tôi đến khi nào?

Tôi thừa nhận, đối với đàn ông, tôi vẫn không có niềm tin như trước... Quá nhiều “tài liệu giảng dạy tiêu cực” rồi. Cho dù là Vô Cùng... nhưng niềm tin của tôi đối với hắn cũng không nhiều lắm.

Mà tôi cũng không dám tiếp tục nghĩ sâu nữa. Quên đi, thôi. Tạm thời cứ tập trung vào thời khắc này, vào trước mắt vậy.

Nhưng Vô Cùng là một tên nhạy cảm... Cho dù là một tên biến thái mặt cười ngu. “Loan Loan, làm sao vậy?” Một mặt tưới nước lên đầu A Hoa bị giam cầm vẫn rít gào như trước, một mặt nghi hoặc nhìn tôi.

...Biểu hiện của tôi rõ ràng như vậy sao?

“Nếu, em và tu tiên, chỉ có thể chọn một, anh sẽ... chọn cái nào?” Tôi vẫn rất ngu đi hỏi một vấn đề ngu ngốc mà phái nữ thích hỏi nhất.

“Cái này còn phải hỏi?” Hắn tỏ vẻ kinh ngạc, “Đương nhiên là em a. Hắn... ý anh nói là Lục Tu Hàn muốn tu tiên, chính là muốn quan sát chúng sinh mà không muốn bị quan sát... Nhưng đó là hắn muốn không phải anh muốn. Lão Nhị uy hiếp đến sinh tồn của anh, bên cạnh đó cũng do thói quen, cho nên anh mới tiếp tục tu tiên.”

Hắn cười tươi sáng, “Hiện tại anh biết vì sao anh muốn tu tiên rồi... Bởi vì có thể sống thật lâu a. Vĩnh viễn, có thể ở cùng Loan Loan.”

Được rồi. Tôi biết đàn ông vốn bản tính thay đổi thất thường, lời thề cứ xem như truyện cười nghe chút là được. Nhưng tôi cũng rất ngu ngốc, nghe đến lòng say mê đó. “Cái kia...” Tôi ấp úng một lúc, “Em không nhất định sẽ tu thành.”

“Không thành vấn đề.” Hắn nhún vai, “Trước kia còn sợ hôn phách không dễ đuổi bắt, hiện tại em đã Nguyên Anh rồi. Bắt được Nguyên Anh lại đơn giản, còn có thể ngâm trong thuốc nước để nuôi dưỡng... Luyện được trăm ngàn năm, cho dù không luyện thành Tán tiên, anh cũng có thể đem em chế khí thành kiếm linh thôi! Vĩnh viễn vĩnh viễn, đều ở bên nhau...”

...Biến thái.

Ai sẽ hy vọng chết rồi cũng không được yên bình còn bị ngâm trong Formalin làm tiêu bản a?! Còn là một cái tiêu bản Nguyên Anh nữa trời ạ... Vận khí không tốt còn có thể bị biến thành kiếm linh!

“Cho nên a, anh sẽ tu tiên chăm chỉ. Loạn Loạn phải nhẫn nại nha, ngắn ngủn chia lia là vì vĩnh viễn ở bên nhau.”

Hắn ảm ý đưa tình kéo tay tôi, ánh mắt lấp lờ tỏa sáng, “Anh biết em rất yêu anh... Người ta cũng tiếc lắm. Nhưng em phải nhẫn nại a, trăm ngàn lần chớ có đi tìm gian phu... Bằng không sẽ hại anh tạo ra sát nghiệp a. Anh không nỡ giết em, nhưng sẽ không kiềm được mà tru di thập tộc...”

“...Chỉ có cửu tộc.”

Hắn cười đến xinh đẹp thuần khiết, hai mắt cong cong như vầng trăng khuyết: “Đương nhiên là ngay cả bằng hữu của gian phu cũng giết sạch a, gộp cho đủ số.”

Biến thái trong biến thái vô địch vũ trụ mạnh nhất Hồng Hoang* xưa nay chưa từng có. Tôi đột nhiên hy vọng... hắn nhanh nhanh thay lòng đổi dạ.

*Hồng hoang (chữ Hán: 洪荒) theo tôn giáo của con người là thời kỳ đầu tiên bắt đầu tạo ra vạn vật, nó mang nghĩa sơ khai.

Trong Thiên Chúa giáo là 7 ngày đức Chúa trời tạo ra vạn vật, ngày cuối cùng tạo ra con người. Trong văn hóa Trung Quốc, thời hồng hoang là thời Nữ Oa và trời. Còn ở Việt Nam là thời kỳ Lạc Long Quân và Âu Cơ mà theo tín ngưỡng Việt Nam thì họ là tổ tiên của dân tộc Việt.

Bất quá trong khoảng thời gian ngắn này, đại khái “Hy vọng” kia sẽ không trở thành sự thật. Tôi bóp cổ hắn mà giải thích ý nghĩa “một đời một kiếp một đôi người” một cách nghiêm khắc đến cực điểm. Hắn hai mắt đầy mê hoặc, “Anh vừa nghĩ đến chuyện em sẽ tìm gian phu liền cảm thấy đau lòng đến muốn vỡ ra, làm sao có thể đi tìm gian phu cho em đau lòng đến vỡ ra chứ? Loạn Loạn, anh yêu em như vậy mà.”

...Hả?

“Lục Tu Hàn...” Tôi ậm ờ hỏi, “Không có, ờ... song tu? Tam thể tứ thiếp sao?”

“Có lô đĩnh.” Vô Cùng gật đầu, “Dùng xong liền ném đi. Hắn cảm thấy thể thiếp gây trở ngại việc tu hành, cho nên không có a.”

...Tâm tình của tôi thực phức tạp, thật sự rất phức tạp. Tôi không biết có nên hay không cảm tạ nhờ Lục Tu Hàn đã tu một cách không hề nhân tính, làm cho Vô Cùng nhà hắn không học phải cái xấu thế không.

Sau đó tôi tu luyện có phần nghiêm túc hơn... lấy Độ Kiếp làm mục tiêu. Có thể thành tiên hay không thì nói sau, ít nhất Độ Kiếp không qua còn có một điểm cuối... Tôi nghĩ với ý chí kiên định và tư chất của cái tên biến thái Vô Cùng kia, thành tiên nhất định không thành vấn đề... Tôi thà là mình Độ Kiếp không thành bị đánh về luân hồi, cũng không muốn để cho cái tên tiên nhân biến thái – Lục Vô Cùng tiên sinh kia móc Nguyên Anh của tôi ra đi ngâm Formalin.

Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến tôi run bắn cả người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 32

Bởi vì đã Nguyên Anh rồi, cho nên Vô Cùng thường đi theo tôi nói một chút hạng mục chú ý trong đạo môn hơn, không khỏi thường xuyên nhắc tới Tuệ Cực.

Nghe nói được đặt cái tên Tuệ Cực là bởi vì nó là một lục địa lớn nhất ở giữa nên kêu là “đại lục Tuệ Cực”, không giống như lục địa ở Địa Cầu chia năm xẻ bảy như vậy, hành tinh Tuệ Cực là một khối lục địa chỉ có hai đại lục là: Tuệ Cực và Thái Cực, vây quanh là Tinh phồn chư đảo (đảo sao) với chỉ chút sao như cờ giảng trên bàn cờ, nhiều vô kể muốn đếm phải dùng đơn vị ngàn vạn mà tính.

Vô Cùng... hoặc là nói Lục Tu Hàn lúc mới bắt đầu sư môn chính là ở trên một cái đảo nhỏ trong đám Tinh phồn chư đảo ấy, phạm vi hoạt động cũng hầu như không rời khỏi Tinh phồn chư đảo.

“Ủa? Lục Tu Hàn không đến Tuệ Cực sao?” Tôi kinh ngạc.

“Không có.” Vô Cùng trả lời, “Tuệ Cực có rất nhiều cao nhân, hắn ghét cảm giác bị quan sát.”

...Một cao thủ 250 năm đã đến được hậu kỳ Hợp Thể... Cự nhiên ở đại lục Tuệ Cực vẫn không thể hô phong hoán vũ, còn bị quan sát ư?

“Học vội vã, căn cơ nhất định sẽ bất ổn a.” Vô Cùng cho là đương nhiên nói, “Hơn nữa cả hành tinh Tuệ Cực, người tu tiên rất nhiều, ‘Nghèo học văn, giàu học võ, quý tu đạo’ thôi. Người tiến vào kỳ Hợp Thể đương nhiên có đây... Nhưng không phải tiến vào kỳ Hợp Thể sẽ đánh nhau a, cũng không phải tiến vào kỳ Hợp Thể liền khẳng định có thể Độ Kiếp... Rất nhiều người đều chết già ở kỳ Hợp Thể. Khi vào Nguyên Anh mặc dù tốc độ lão hóa sẽ

bắt đầu chậm lại, người sống lâu hơn rất nhiều... nhưng không thể đột phá cảnh giới, thì có thể để thân thể lão hóa, rồi tử vong.

“Kỳ thật hẳn a, tu quá vội vàng rồi, không cần cố cảnh giới cho vững chắc. Chỉ ý vào pháp bảo nhiều mà tranh hùng với người ta mà thôi. Ở Tinh phồn chư đảo còn có thể lẫn lộn một chút, chứ đến Tuệ Cực có mà sớm bị đánh thành mảnh vụn...”

Tôi nghe mà ngày càng mờ mịt, “...Em không hiểu. Anh với lão Nhị nhà anh ở Địa Cầu mạnh như vậy... thậm chí lão Nhị nhà anh còn có thể khiến cho đầm lầy Vân Mộng không cách nào bắt được hẳn! Nếu các anh như vậy mà còn chưa xem là cao thủ... vậy Tuệ Cực sớm đã bùng nổ tám trăm vạn lần rồi!”

Hắn khẽ nhếch miệng, cực lực giải đầu, dùng hết ngôn ngữ và thần thức, mới miễn cưỡng làm cho tôi hiểu được, bởi vì Khải Mông (Địa Cầu) thật sự đã quá già cỗi rồi, già đến mức đất còn ùn ùn kéo nhau lâm vào giấc ngủ say như đã chết kia mà. Ngược lại Tuệ Cực thì vẫn còn rất trẻ, đất vẫn còn rất cường tráng, gần như đuổi kịp cả Thần Minh. (Thần Minh: tương tự như đẳng tối cao, vị thần tạo ra vạn vật ấy)

Chẳng những thế, vùng đất có nguồn tài nguyên phong phú và cả linh khí dày đặc kia, còn có tùy tùng là thần dân hoặc nam nữ vu linh tinh. (Tuệ Cực chẳng những có người tu tiên mà cũng có nam nữ Vu thờ Hỗn Độn)

Những người thờ phụng đất và Hỗn Độn tự nhiên kia, tương phản với Đạo môn (tu tiên), không cầu trường sinh, sinh sản không ngừng, truyền thừa qua nhiều thế hệ mà bảo vệ mảnh đất. Có được sức mạnh từ sự sùng bái, đất sẽ càng cường đại hơn, ngay cả người tu tiên cũng không dám chạm đến, bày trận thi pháp đều phải tuân thủ quy tắc của đất. Cao thủ chân chính đánh nhau nếu không đặt kết giới phòng ngự, thì phải rời xa bản thổ Tuệ Cực.

(Có ai hiểu hem, giải thích chút nhé, tức là Tuệ Cực mạnh quá thì thần Hỗn Độn của trên ấy cũng mạnh theo, và những thầy Vu đi theo Thần cũng trở nên mạnh hơn, nên đám người tu tiên trên đó có mạnh cũng không dám lộng hành)

Khải Mông... Hoặc nói là Địa Cầu. Từng là nơi Thần Minh quan tâm, là ngọn nguồn ban đầu của người tu tiên. Nhưng theo năm tháng rất lâu rất dài, tài nguyên dần hao hết, linh lực ngày càng mỏng manh, Thần Minh bèn dời lực chú ý đến Tuệ Cực, nguyên bản những người tu tiên lấy thành tiên làm chí hướng, dĩ nhiên cũng đi theo.

Chiếu theo cách nói của Vô Cùng, cả vũ trụ đầy sao sinh ra tinh cầu văn minh, đều là vườn hoa mini của Thần Minh. Nhưng trong phần đông hoa viên kia, Khải Mông là sớm nhất, cũng bởi vì vậy mà tài nguyên và linh khí cũng bị tiêu hao nhanh nhất. Nguyên bản Khải Mông là kinh đô thứ hai của Thần Minh, là hậu hoa viên, chỉ vì đã già cả hoang vu đi, nên Thần Minh liền dời kinh đô thứ hai đến Tuệ Cực.

So với hiện tại, Truyền Tống Trận của lúc Khải Mông vừa sơ lập linh khí còn dồi dào, ở phương diện tri thức tu tiên còn dẫn đầu xa cả Tuệ Cực. Trong vòng vạn năm, không ngừng có di dân thông qua Truyền Tống Trận để đến Tuệ Cực, cũng mang theo nền văn minh dẫn đầu lúc bấy giờ của Khải Mông. Cho nên ở rất nhiều địa phương, Khải Mông và Tuệ Cực rất giống nhau.

Mãi đến khi tất cả Truyền Tống Trận trên toàn bề mặt Khải Mông bị cho nổ tung hết.

Vô Cùng đối với chuyện này khó hiểu... Nhưng tôi dường như hiểu được.

Tuy rằng tôi còn không hiểu lắm “Thần Minh” là cái gì, nhưng tôi đoán, Thần Minh cũng không phải buông tay Khải Mông... có lẽ do đã buông bỏ mọi pháp thuật nguyên cầu Thần Minh rồi, cho nên chúng từ lâu đã chẳng còn linh nghiệm nữa. Nói không chừng, di chuyển đến Tuệ Cực chính là Thần Minh cấp cho ám kỳ hoặc minh kỳ. (ám kỳ: ám chỉ/ minh kỳ: chỉ dẫn rõ ràng, để nguyên văn cho đồng âm :D)

Khải Mông cổ xưa, đáng ra nên tiến vào giai đoạn ngủ đông bởi đường rồi đúng không?

Thời gian hơn vạn năm, ắt sẽ khiến cho sự chênh lệch giữa Tuệ Cực và Khải Mông càng lúc càng lớn. Phá hủy Truyền Tống Trận đoán chừng có lẽ là không muốn để cho người tu tiên ở Tuệ Cực nhiễu loạn Khải Mông già cỗi còn đang tỉnh dưỡng... Nhìn Vô Cùng và lão Nhị nhà hắn có thể giỏi hơn Vân Mộng là hiểu được, quyết định phá hủy Truyền Tống Trận là anh minh quả cảm cỡ nào.

“Bọn người các anh là những tên bất lịch sự vô phép, chỉ biết khi dễ lão nhân gia!” Tôi thực bất bình thay Vân Mộng và Khải Mông cổ kính.

“Hử?” Vô Cùng đầu đầy mờ mịt.

Tôi lười giải thích. Dù sao đàn ông là đồ ngốc, gặp phải Hỗn Độn không có quy tắc liền ngắc ngứ, tôi đã sớm tập thành quen.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Sau khi Vô Cùng xuất quan, đi theo tôi thị sát vết tích pháp thuật mà lão Nhị nhà hắn để lại ở Vân Mộng, lắc lắc đầu.

“Chậc, thương thể tốt lên cũng nhanh đấy nhĩ... Nhưng rõ là ngọc, khiêm khuyết trí nhớ cũng chỉ đến thức thần vậy thôi... Nếu là anh hoặc Lục Tu Hàn, mới sẽ không chỉ đưa một cái pháp khí thô sơ thể này mà thôi đâu, ít nhất cũng phải làm sao cho tính công kích bao trùm rộng hơn, hoặc là dứt khoát xối tung cả đầm lầy Vân Mộng này... Dù sao mảnh đất Khải Mông này đã già cỗi đến mức rất dễ bị bắt nạt...”

“...Này.” Tôi ánh mắt bất thiện trừng hấn. A Hoa bị hấn chinh đến sợ sệt núp sau lưng tôi, cáo mượn oai hùm mà gào rú.

“Nói một chút mà thôi.” Hấn rầu rĩ trả lời. Rõ ràng đã đáp ứng tôi phải tôn trọng Khải Mông... cái tên gia hỏa này thật sự là không có lúc nào mà không có ý xấu.

Tuy nhiên người tự phụ như Vô Cùng cũng rất thẳng thắn, hấn hiện tại vẫn chưa đánh lại lão Nhị. So với lão Nhị có được thân thể cùng tu vi của Lục Tu Hàn, Vô Cùng chẳng những cảnh giới so ra kém hơn, thậm chí tốc thành hơn, căn cơ lại càng không vững.

Nghe nói, mặc dù bọn họ có cảm ứng lẫn nhau thần bí nào đó, nhưng chỉ có thể bắt được ở một phạm vi đại khái... nếu không dừng lại lâu ở một nơi nào đó, sẽ rất khó xác định hành tung của đối phương, nếu di chuyển không ngừng, thì ngay cả phạm vi đại khái sẽ mở rộng ra, trở nên hỗn loạn hơn.

Hấn không muốn bị lão Nhị bắt được, tôi thì không muốn liên lụy đến Vân Mộng, cho nên chúng tôi rời đi, bắt đầu hành trình một mặt tìm kiếm thiên tài địa bảo (thỉnh thoảng còn đánh cướp... Hấn cứ khẳng khái là cướp ngược lại), một mặt tiêu hao linh khí tích lũy quá nhiều của hấn, củng cố cảnh giới, bắt đầu năm tháng dạo chơi.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Chúng tôi dạo chơi ước chừng hơn trăm năm. Kỳ thật tôi rất thích chặng đường lữ hành này, mỗi ngày đều trôi qua rất thú vị. Biết được rất nhiều loại người và không phải loài người, thám hiểm trong những khu di tích cổ, tìm được cả một ngôi mộ cổ toàn kỳ binh, cực kỳ kích thích.

Hơn nữa tri thức của Sở vụ giản, cũng không chỉ có tác dụng ở mỗi đầm lầy Vân Mộng, ở nơi khác cũng thích hợp dùng... thành thử tôi được biết rất nhiều tri thức, cho dù già cỗi đến say ngủ thật sâu, “chủ nhân” của mỗi nơi vẫn là cá tính khác nhau.

Thẳng thắn mà nói, tôi thật sự không phải một người vợ tốt. Ông xã vất vả và cần cù vạn phần làm ruộng... Ách, làm ở đồng được thảo trong Chóp mắt trăm năm, thỉnh thoảng tranh thủ nghỉ ngơi giành giật từng giây luyện được chế đan, thật sự là “ai biết com chín trên mâm, mỗi hạt com là một hạt đắng cay”. Còn tôi thì sao, vẫn dạo chơi khắp nơi, cố gắng mở rộng tình cảm với “Chủ nhân” ở từng nơi, mượn khóa cảm biến đáp thang máy, chơi đùa khắp nơi, bình thường đều rất được “Chủ nhân” ưa thích, thật hào phóng cho tôi vài tài liệu quý hiếm để tôi lãng phí đem ra chế khí chơi.

Sau kỳ Nguyên Anh thì có Tam Muội chân hóa, hơn nữa chủ nhân của mỗi nơi cũng không giống “loại xin tý lửa” (keo kiệt), thoải mái cho tôi thí nghiệm rất nhiều phương pháp chế khí thú vị, không tốn chút sức nào mà rèn lại Pha lê tâm và Pha lê tâm số 2, trình độ đã bắt kịp với thanh phi kiếm mà Vô Cùng mang theo tôi từ hành tinh Tuệ Cực.

Nhưng bởi vì hấn vất vả hết sức, tôi mới được thoải mái mà ra ngoài chơi, trông vẻ mặt của hấn, phi thường đồ kị. Nhất là không hề hao chút tí ti pháp lực nào đã có thể đáp thang máy thuận đi, càng khiến hấn mỗi khi nhìn thấy đều la ó “Biến thái”.

“Anh đến kỳ Hợp Thể là có thể thuận đi a! Có gì mà hiếm lạ?” Tôi nghiêm mặt.

Vô Cùng lại trừng tôi, “Ai lại tự xưng không có gì làm lại đi thuận đi? Em có biết muốn thuận đi phải hao tốn bao nhiêu pháp lực không? Vận dụng thuận đi quá thường xuyên sẽ phun tâm huyết đó, còn có khả năng tẩu hỏa nhập ma!...”

“Không biết.” Tôi đáp thẳng thừng, “Ai bảo nấy người các anh không biết lễ phép? Biết lễ phép là có thể mượn được khóa cảm biến đáp thang máy từ chỗ chủ nhân rồi.”

Vô Cùng xanh cả mặt trừng tôi, một hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi, nặn từ trong kẽ răng ra, “...Anh rốt cục biết vì sao Lục Tu Hàn khiến người ta chán ghét vậy rồi... Thiên tài thật sự là sinh vật đáng ghét!”

“Hử?” Tôi bị hấn làm cho hồ đồ, Vô Cùng rốt cuộc đang nói cái gì?

Nhưng tôi phát hiện hấn lên nghiên cứu Sở vụ giản... Bất quá tôi nghĩ với bộ não thông minh (thêm cả biến thái) đầy quy tắc kia của hấn, đoán chừng vĩnh viễn sẽ không hiểu được một Hỗn Độn không hề có quy tắc... Bởi vì sau đó hấn phát cáu, quăng luôn cả ngọc giản.

Nhưng đến khi nhìn tôi mặt ủ mày chau nỗ lực tìm hiểu nguyên lý của đạo môn, lại khiến hấn vui vẻ trở lại... cái tên khốn khoải thấy người ta gặp họa này!

Tôi không biết tu tiên có làm cho cảm giác thời gian trở nên nhanh hơn không... Nói không chừng là vì mỗi ngày đều có những chuyện mới mẻ thú vị này. Cũng có khả năng, cực kỳ có khả năng rằng, thế giới mà người tu tiên nhìn thấy, không hề đơn giản như cái người phàm nhìn thấy... mà phức tạp hơn, phong phú hơn, khiến tôi ngày ngày đều cảm thấy rất háo hức chờ mong.

Mặc dù trong một trăm năm này, vài lần mém bị lão Nhị nhà họ Lục tóm được... nhưng hấn chỉ có được mỗi tu vi và thân thể đều biến thái, thật sự so ra kém hơn việc có được trí nhớ và tình cảm (cũng biến thái) của Vô Cùng. Cho nên lão Nhị luôn bị tên Vô Cùng âm hiểm già dối treu chọc vòn quanh, có lần suýt chút nữa bắt được Vô Cùng, nhưng bị tôi tung hỏa mù, kéo Vô Cùng cưỡng đáp thang máy chạy biến.

Bất quá lần đó thật sự phi thường nguy hiểm, lại còn chọc cho “Chủ nhân” của địa phương cực kỳ mất hứng, lập tức thu hồi khóa cảm biến, chả thèm

đoái hoài gì tới tôi nữa. Tôi cũng vì làm trái với quy tắc quá mức, mà bệnh nặng một trận, đến cả nửa năm, đều là Vô Cùng công hoặc ôm tôi săn sóc, nhẫn nại và dịu dàng vượt ngoài dự đoán.

“Loan Loan, vì sao em tốt với anh như vậy?” Hấn tỳ lên trán tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Nguyên nhân rất phức tạp, thật sự phức tạp. Cuối cùng tôi vẫn không đem lý do: “bản năng người mẹ”, “tránh bị đem Nguyên Anh đi ngâm Formalin”, “hành động phản xạ nhanh hơn lý trí” đại loại nói cho hấn biết.

“Chúng ta cũng đã kết hôn rồi.” Tôi nói. Hôn nữa chỉ sợ ly hôn vô vọng.

Hấn cảm động đến đòi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngoại trừ sự uy hiếp đáng sợ của lão Nhị nhà họ Lục ra, một trăm năm này thật sự rất vui vẻ. Cũng trong khoảng thời gian này, chúng tôi gặp lại Chu Anh (con rồi Bát vương gia ấy), đồng thời bị hấn giáng lôi cho chết khiếp... và cùng rất nhiều người lần không phải con người, quen biết, chia tay, rồi lại gặp lại.

Kỳ thật tu tiên cũng không phải không có ý nghĩa... Có lẽ là vì, tôi là một người ngoài tu tiên trong vu bà đi? Tôi đến thế giới này đã hơn một trăm năm, còn chưa học được nhập định bế quan trường kỳ. Giao tiếp giữa con người và chúng sinh lúc nào cũng đầy thú vị và đủ mọi hình thức.

Tôi nghĩ Vô Cùng vẫn bị tôi ảnh hưởng đến. Hấn trở nên có phần dịu dàng hơn, đầu óc bớt chút xấu xa hơn... Ít nhất lúc phản kháng đánh cướp, nếu trước kia từng đánh cướp qua, sẽ không cướp sạch sẽ nữa, còn đuổi theo chữa lại cho người ta chút đồ.

“Gặp lại tức là hữu duyên thôi.” Hấn nói.

Chỉ là không ngờ gặp lại cái tên đạo trưởng lừa đảo xui xẻo kia... Trí nhớ quá kém là tội kỵ của dân lừa đảo. Cur nhiên có thể quên luôn diện mạo của Vô Cùng thật sự là...

Song Vô Cùng có phần nguyện ý lui tới với người khác hơn, quan hệ với Khải Mông cũng không còn căng thẳng nữa. Ngay cả lúc tôi bệnh nặng, hấn cũng nguyện ý giúp tôi tưới nước bón phân cho A Hoa, mà không phải phóng hỏa thiêu luôn.

Đây thật sự là tiến bộ rất lớn.

Đáng tiếc A Hoa không cảm kích... Tôi nghĩ là do “Tình yêu” của Vô Cùng chẳng những người thường không cảm nhận nổi, ngay cả loài thực vật hoang dã cũng chịu không nổi. Bởi vì A Hoa luôn chờ thời cơ mà đớp hấn, cho nên hấn ôn nhu... đem A Hoa trời buộc hoặc phong trận mới tưới nước bón phân. Biết rõ A Hoa ghét nhất là ăn cá, hấn vẫn dùng ánh mắt cưng chiều nói, “Vật nhỏ búống bình này, không được kiêng ăn nha.”, đoạn bóp cổ bắt nó ăn vào.

Trong con bệnh nặng, tôi vô lực ngăn cản, hơn nữa có loại cảm giác khủng bố quen thuộc.

Tôi nghĩ, Vô Cùng là chỉ “Yêu Loan và Hoa”, nhưng tình yêu tràn ngập tinh thần biến thái của hấn... ngoại trừ cái người xui xẻo ngu ngốc là tôi đây chịu được, đoán chừng đến cả chủng loại hoang dã gì cũng sẽ chịu không thấu.

...Mẹ, mẹ thật sự cảm thấy, vận mệnh như vậy, đem so với chuyện bị lão ba làm thịt được không...?

Tôi đột nhiên rất không muốn sinh con. Một là sợ di truyền, hai là sợ lây bệnh. Chờ đến khi tôi hết bệnh rồi, phát hiện lúc A Hoa đi săn (bình thường là tôi chỉ cho phép nó được ăn ác quỷ hoặc yêu quái), trở nên thích vòn con mồi hơn, âm hiểm xảo trá lại còn mưu kế chồng chất hơn... Tôi rốt cục biết uy lực lây bệnh biến thái lớn cỡ nào lại còn vượt ra khỏi chủng loài.

May mắn Vô Cùng cảm thấy còn chưa đến thời điểm vượt ải... Người tu tiên cũng không phải cứ tùy tiện là sẽ sinh được con. Tôi chỉ có thể cầu nguyện Vô Cùng cứ tiếp tục ngày thơ, đừng nghĩ đến cái chuyện sinh con đẻ cái là thú vị là được.

Nhưng mặc kệ cái lỗ đen trong đầu Vô Cùng to cỡ nào, tôi không thừa nhận cũng không được, hấn xác thực cực kỳ yêu tôi. Cái tên biến thái đầu óc thường xuyên đập mạch này, đối với tình cảm vẫn rất thuần túy không tạp niệm, từ sau khi thành thân, chúng tôi đến cả cãi nhau cũng rất ít, đối với hấn mà nói quả thực rất không dễ dàng.

Một trăm năm này, chúng tôi chỉ cãi nhau một lần.

Chuyện là vậy. Không biết nguyên nhân gì, sau một đoạn thời gian tôi và Vô Cùng bắt đầu kiếp sống dạo chơi, Chóp mắt trăm năm không biết vì sao sản lượng ngày càng cao, ngày càng linh khí tràn đầy, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng vù vù.

Đối với thứ bảo bối thần bí này, có đôi khi tôi sẽ có loại cảm giác kỳ quái... Rất giống với cảm giác ôn hậu khiêm nhường lúc tôi đối mặt với mảnh đất, thậm chí còn nổi lên cảm giác như “Nó đang kêu gọi tôi”.

Có lần lúc Vô Cùng đang hôn tôi, Chóp mắt trăm năm đột nhiên từ trong vòng tay trừ vật của hắn bay ra, trước khi Vô Cùng lao đến nó, tôi đã chạm đến nó trước.

Nhưng tôi thề, không phải tôi chủ động, mà là bảo bối kia tự bay vào lòng bàn tay tôi.

Nhưng Vô Cùng hung tợn đoạt lại, còn đánh đổ tay tôi. Điều bộ của hắn, là dữ tợn mà cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy.

Tôi muốn biện bạch, nổi giận, hoặc là đánh hắn một chút...

Vậy mà tôi lại không làm gì cả, chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, nước mắt trào ra, không thể không lập tức thoát khỏi hiện trường.

Vẫn là không khóc thật sự, đương nhiên không vui, nhưng nếu nói tôi tức giận, vậy cũng không đúng lắm. Có cái gì mà giận chứ?

Tôi đã sớm biết tôi chỉ là thứ hai, thứ nhất là món đồ chơi kia.

Nhưng Vô Cùng cứ khẳng khái là tôi tức giận, liệu mình quán quít lấy tôi, cứng rắn muốn đem nguyên tắc ba không đổi thành 4 không, nói cách khác, là hắn chịu buông tha cho việc phóng mê hồn thuật với tôi. Nhưng tôi chả thấy vui gì cả, ngược lại thật sự nổi hỏa, mới phá lệ âm ỷ một trận... Tôi hung ác mắng hắn một tràng, hắn mới tin là tôi hết giận, dè dặt cả một đoạn thời gian.

Tôi rất muốn chiến tranh lạnh với hắn một thời gian, nhưng thấy hắn khổ sở thành như thế, tôi còn đau lòng hơn hắn.

Quên đi. Tôi không có chí tiến thủ. Sau này bị hắn làm cho tức chết âu cũng đáng... đàn ông đều do phụ nữ chiều quá mà ra. Tôi đành phải lặng lẽ nuốt cục tức này vào, cố gắng lực biểu hiện như thường... chẳng may bị ‘đất càng mềm đào càng sâu’ (càng lún sâu vào), cũng là tự làm tự chịu.

Nhưng Vô Cùng là một tên ngây ngô biến thái. Hắn cư nhiên không thừa thắng truy kích, mà ngược lại nịnh bợ lấy lòng, hết sức thuận theo.

Tình yêu thật sự là một thứ khủng bố, so với Chóp mắt trăm năm còn mạnh hơn rất nhiều. Cư nhiên có thể khiến cho một tên ngang ngược, không hề có đạo đức như Vô Cùng trở nên đáng thương hề hề như vậy.

Tôi tha thứ cho hắn. Mặc kệ nói như thế nào, độ thành thực và độ khỏe mạnh của tâm trí tôi đều cao hơn hắn rất nhiều. Hơn nữa, đàn ông trời sinh chính là đồ ngốc, đàn ông ngu ngốc sẽ vì một vài vật chết không quan trọng hoặc tiền tài quyền thế vứt bỏ thứ quý giá chân chính, phụ nữ sáng suốt mới không ngu như vậy.

Huống chi tôi là một người phụ nữ đầy trí tuệ thế này.

Sau đó, tôi cực lực làm lơ lời kêu gọi của Chóp mắt trăm năm, bảo Vô Cùng đem thứ đồ chơi kia đi buộc chặt một chút, lại còn từ chối Vô Cùng đem thứ đồ chơi kia tặng cho tôi.

Mụ nội nó, tôi không đập tan cái thứ đã phá hỏng độ tin tưởng hôn nhân kia là tôi có tu dưỡng lắm rồi, ai thèm nó chứ.

Chương 35

Sau một trăm năm, chúng tôi lại nhớ tới di tích Vân Mộng.

Không ngờ vụ trận lúc trước vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu, quy tắc được mượn đến chưa bị thu hồi, vẫn hoàn mỹ không tỳ vết tiếp tục vận chuyển. Tuy rằng thôn xóm cấu thành vụ trận, mọi người sống trong đó không hề hay biết... Nhưng từ gương mặt của họ, tôi nhìn thấy những nét quen thuộc.

Đúng vậy. Là con cháu của những thôn dân tôi quen biết một trăm năm trước. Giống như tổ tiên họ, người Sở chính là người Sở. Vẫn gọi tôi là “Thần tử đại nhân” như trước, vẫn cầu nguyện cho thổ địa, chúc phúc cho con cái như trước.

Quả nhiên... tôi vẫn còn rất thích nhân loại. Bởi vì cùng bọn họ sẽ không chân chính ly biệt. Bọn họ vẫn sẽ tiếp tục sinh sôi nảy nở, dùng sinh mệnh mới mà bao trùm tử vong.

Trong nháy mắt kia, tôi hiểu được lòng của Vân Mộng... Hoặc nói là tất cả sự thiên vị của mảnh đất này. Thiên vị nhân loại... hoặc nói là phạm nhân. Cho dù giữa phạm nhân đôi khi sẽ xuất hiện “tê bào ung thư” người tu tiên, những kẻ rất không nên có được khả năng quá lớn, Thần vẫn thiên vị mà can lại, mà bảo hộ những chủng tộc đoàn mệnh này, kể cả những người có thể nhập ma nhưng cũng có thể thành thánh, có thể đáng yêu nhưng cũng có thể đáng giận.

Vân Mộng say ngủ phát ra tiếng cười trầm thấp rất nhẹ, khiến trái tim tôi tràn ngập làn sóng lẫn lẫn vui sướng.

“Lão gia hỏa này... Cư nhiên dám mơ ước nữ nhân của ta!” Vô Cùng căm thù nghiền răng nghiền lợi, Vân Mộng khinh miệt làm ngo hấn.

“Không có chuyện đó có biết không hả?” Tôi trừng mắt, “Chỉ là lão nhân gia có vẻ chiều cô em hơn thôi...” Hùng hổ chỉ vào mũi hần, “Nghe đây! Không cho phép anh có hành động gì vô lễ! Anh đã đồng ý với em rồi!”

“...Hừ.” Hần vẻ mặt tổn thương ngồi trên mặt đất vẽ vòng tròn, “Loan Loan không thương anh... anh chỉ có mỗi em... thế mà e còn tốt với lão già kia hơn anh...”

“Không phải như vậy.” Tôi đỡ trán, “Cái kia, kính lão tôn hiền (kính người già tôn trọng người tài) anh không hiểu sao? Em cũng không tin anh dám đối đãi như vậy với Tuệ Cực... Được rồi được rồi, đừng có ủ rũ như vậy nữa, sắp nổi ma trôi đến nơi rồi... Chậm đã, anh đang vẽ cái gì vậy?”

Tên khốn này... rõ ràng đã đáp ứng sẽ tôn kính hơn với Khải Mông... Cứ nhiên đang vẽ bùa bắt thần.

Rắc một tiếng, tôi đeo vào ngón tay hồ mới được tôi luyện lại. Sau đó, cảm thấy hần đưa món quà tân hôn này thật sự rất thực dụng.

Ít nhất lúc tấn hần, sẽ không bị chân khí hộ thể của hần gây dị khiến gãy xương nữa.

Cãi nhau cũng không phải chuyện xấu... Ít nhất đối với Vô Cùng, hần sẽ không đánh trả lại, chỉ biết khóc nói tôi không thương hần linh tinh mà thôi.

“Yêu anh mới quan tâm đến anh, bớt cảm rảm đi” Tôi vẫy cánh tay đồ ừng, đeo ngón tay hồ gắn linh ngọc mà tay vẫn bị chấn đến phát đau.

“Không được dùng thái độ vô lễ với Hồn Độn. Nếu nhân sự vật đã được nhận định là phải bị bài xích để giữ cân bằng cho Đại đạo... thì anh sẽ bị Hồn Độn ăn luôn đấy. Không phải anh nói muốn ở bên e mãi mãi sao? Không phải nói muốn thành tiên để sống thật lâu thật lâu sao? Em cũng không muốn thấy ông xã em bị Hồn Độn ăn mất. Tuy em chỉ là một thầy vu gả mờ... nhưng cũng sẽ thật mất mặt.”

Đừng hỏi tại sao tôi biết... Tôi cũng không rõ lắm. Vô Cùng đã từng nói, Độ Kiếp rất khó, bị kiếp lỗi (thiên kiếp đầy ọ) đánh chết có, bị tâm ma cắn nuốt, cũng có. Nhưng tôi nghĩ, cái gọi là kiếp lỗi, tâm ma, nhất định không thoát khỏi liên quan với Hồn Độn.

Cái tên mặt cười ngu thường xuyên khiến tôi muốn ly hôn này, lúc nào cũng đầy bụng xấu xa, âm hiểm giả dối lại hồn nhiên một cách tàn khốc... Dẫu sao cũng là người tôi quan tâm nhất.

Mặc dù hần mặt mày mờ mịt, ngốc đến hoàn toàn nghe không hiểu. Nhưng có lẽ nghe hiểu được rằng tôi rất quan tâm hần, cho nên cười tủm tỉm quần tói, nụ cười thuần túy trong vắt.

Cho dù tên tu đạo giống một ‘tế bào ung thư’ này, cũng là loài người, là loài người mà tôi thích nhất.

Tôi gắt gao ôm lấy hần, ôm rất chặt. Vân Mộng đang say ngủ “phì” một tiếng, tiếng cười mang theo sùng nịch bất đắc dĩ, ngủ càng sâu hơn chút.

Tuy rằng trong các vùng đất, tôi thích Vân Mộng nhất, nhưng vẫn không có ý định nán lại quá lâu. Nhưng không nghĩ tới, thời gian có thể nán lại còn ngắn hơn tôi tưởng tượng.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Đó là một buổi chiều ngày thu. Tôi mang theo A Hoa định bụng khôi phục tế đàn ở phụ cận khu di tích... trồng thêm vài gốc cây, chất thêm vài tảng đá, để bày tỏ tâm ý.

Bỗng dung Vô Cùng đáng lẽ ra đang đi “làm ruộng” trong động phủ, đột nhiên đi vào phạm vi tế đàn. Mặc dù có cảm giác là lạ... Nhưng đích thật hơi thờ của Vô Cùng không lẫn vào đâu được.

Vì sao ư? Người trong Đạo môn kỳ thật không thích Hồn Độn bất quy tắc cho lắm, cho nên có phần bài xích với tế đàn của Vu, sẽ không thường bước vào phạm vi của họ.

Đợi đến khi tôi cảm giác được điều bất ổn, thì đã không còn kịp rồi.

Gần như trong chớp mắt, tế đàn biến thành bột phấn, những gốc cây nhỏ vừa gieo trồng xuống lập tức bốc cháy, A Hoa cũng nháy mắt héo rũ. Tôi đang phát ra hỏa diễm nóng rực với ánh sáng mãnh liệt thì bị bóp cổ nâng lên.

Tuy rằng rất giống... Nhưng không phải, không phải Vô Cùng. Tôi run rẩy, cực kỳ run... Như là luyện ngục hóa thành thực thể, dùng khí tức tương tự như của Vô Cùng mà nhét vào.

“A? Kỳ quái nhỉ...” mái tóc đen dài bung thả nhảy múa theo gió, chỉ thấy rõ chớp mũi và bờ môi, người đàn ông tuấn tú cười gằn, ác ý và sát khí mãnh liệt dâng lên khiến người nghẹn thở, “Ta cứ nhiên không muốn giết ngươi... Kết quả vẫn là bị ảnh hưởng của Tiêu Tử sao?”

Trong mơ mơ hồ hồ, tôi nghe thấy Vân Mộng nổi giận gào thét, tiếng kêu la thảm thiết của đại địa và thôn dân bị dày xéo.

Tên... tên tu tiên này... đáng ghét, đáng ghét... ghê tởm như tế bào ung thư! Dựa vào cái gì... Rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể ý vào sức mạnh trong người để thương tổn tra tấn “Chủ nhân”?!

Nhưng bất kể công kích hay là thuần di, tôi đều bị hần dễ dàng phá giải. Tôi như con chuột bị mèo treu vờn, chỉ có thể nghe chúng sinh trên đại địa gào

khóc mà bất lực. Cho dù là Vân Mộng cuồng nộ nhập vào thân, cũng không thể động đến hán dù chỉ một chút, ngược lại bởi vì nhập vào thân, mà khiến cho hán đá thương nặng đến Vân Mộng già yếu hơn.

Sở dĩ tôi không chết, là vì Vô Cùng chạy tới, ngăn lại.

“Chắc,” Vô Cùng lạnh lùng nhét tôi ra sau lưng, “Lục Tu Hàn không đặt tên cho ngươi, ngươi không biết tự đặt cho mình sao? Hạng thức thần nào phẳng chính là thức thần nào phẳng mà.”

“Không có tên mới không có nhược điểm nha, Tiểu Tử.” lão Nhị nhà họ Lục tựa như địa ngục hóa thân thành, nụ cười ác ý càng sâu, “Nói tới, ngươi quả thật là khó bắt... có điều quá trình rất thú vị. Như vậy đi, ngươi giao Chóp mắt trăm năm ra đây, ta liền giữ lại một phách của ngươi làm thức thần, thế nào? Về phần nương tử ngươi... Không cần lo lắng. Sau khi làm lộ đỉnh xong, ta sẽ chăn nuôi thật tốt... Bị ngươi ảnh hưởng đến, cũng không muốn giết cô ta.”

“Không có tên... Vậy kêu Vô Danh đi.” Vô Cùng mỉm cười, “Dù sao ta đã nuốt chủ nhân trước kia của ngươi, hiện tại cũng có thể xem như là chủ nhân của ngươi...” Hán đột nhiên dừng lại, ánh mắt nheo lại, “Đây này, ngươi cái tên này... ăn thịt người?”

“Ăn vài tên Nguyên Anh.” Vô Danh liếm liếm môi, “Cái địa phương rách nát lạc hậu này, muốn tìm vài tên Nguyên Anh cũng khó. Có điều không có trí nhớ và tình cảm quả thực rất không tiện nha... Đành phải dùng số lượng thay thế chất lượng thôi. Trí nhớ và tình cảm của nhân loại thật sự rất ngon...”

“Chạy mau”. Thức thần của Vô Cùng đột nhiên vang lên trong đầu tôi. “Càng xa càng tốt... Thừa dịp vùng đất còn chưa bị phá hủy hoàn toàn, chạy mau! Tên khốn này đã phạm vào tuyệt đại cấm kỵ... đã bước vào ma đạo rồi!”

Sau đó một Vô Cùng vẫn luôn trốn chạy, đánh về phía lão Nhị nhà họ Lục – Vô Danh.

Chạy ư? Tôi sao? Một mình? Kỳ thật... tôi, rất sợ cô đơn đúng không? Kiếp trước bám vào mẹ, kiếp này bám vào Vô Cùng. Ở mặt ngoài, là bọn họ ý lại tôi... trên thực tế, là tôi không sống thiếu họ được.

Trước mắt tôi, cái tên lão Nhị hóa thân của khủng bố kia, móc Chóp mắt trăm năm mà Vô Cùng giấu trong huyệt Khí Hải* ra, nhe răng cười như một tên ác ma.

*Huyệt Khí Hải (chữ Hán: 氣海穴, biển của khí) là một trong 36 đại huyệt trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan điền. Vị trí đi từ rốn xuống phía dưới 1,5 thốn đồng thân, điểm đó chính là huyệt Khí Hải.

Không thể tha thứ được.

A, tôi có từng nói tôi đã rèn lại cây Pha lê tâm số 2 đúng không? Có khả năng biến hóa mô phỏng thành hình thù khác... Chỉ cần là vật tôi đã từng thấy. Đương nhiên, chút điểm tài mọn ấy ở trong mắt Vô Danh không đáng cười... Tùy tiện cũng có thể phá giải.

Nhưng tôi ấy mà đến từ thế kỷ hai mươi mốt, đã từng thấy những thứ mà họ chưa từng thấy qua a!! Phạm nhân cũng có thủ đoạn của phạm nhân, chớ nên xem thường phạm nhân không có pháp lực chứ!

Mặc dù tôi chỉ xem trong phim hoạt hình hoặc phim ảnh, mặc dù tôi không biết kết cấu và nguyên lý chính của thể hoàn chỉnh... Nhưng khóa cò súng tôi dù sao cũng biết.

Con phần nộ của Vân Mộng và của tôi cùng luân phiên hợp lại, thông qua tiếng pháo trong suốt nổ vang như sấm sét cứu thiên, là hình ảnh hòa tiền hư ảo gọi lên trong trí nhớ tôi, đánh cho Vô Danh hóa thân của địa ngục kia trở tay không kịp, thậm chí còn làm cho Chóp mắt trăm năm bị đội bay vụt ra.

“Lại đây!” Tôi gào to với Chóp mắt trăm năm. Không phải vẫn luôn kêu gọi ta sao? Lại đây!

Quả nhiên Chóp mắt trăm năm như một ngôi sao chổi bay vụt vào tay tôi, A Hoa héo rũ cũng thức tỉnh, gãy dựa phát phơ trên tóc mai của tôi.

Tôi lập tức thuận di, nhưng Vân Mộng đã bị thương, không ổn định được, khiến tôi thuận di không được xa lắm, không thể không chạy vội một đoạn, ở trong giữa những dãy núi thấp của Vân Mộng thống khổ tìm được cơ hội lại thuận di.

Tôi biết Vô Danh sẽ đuổi theo, nhất định sẽ. Hán và Vô Cùng giống nhau... Đối với Chóp mắt trăm năm có một sự chấp niệm cuồng nhiệt.

Rõ thật khéo. Cũng phải qua hơn một trăm năm, tôi mới biết được cách sử dụng chính xác Truyền Tổng Trộn đã cũ nát kia.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Sau một trăm năm, chúng tôi lại nhớ tới di tích Vân Mộng.

Không ngờ vụ trận lúc trước vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu, quy tắc được mượn đến chưa bị thu hồi, vẫn hoàn mỹ không tỳ vết tiếp tục vận chuyển. Tuy rằng thôn xóm cầu thành vụ trận, mọi người sống trong đó không hề hay biết... Nhưng từ gương mặt của họ, tôi nhìn thấy những nét quen thuộc.

Đúng vậy. Là con cháu của những thôn dân tôi quen biết một trăm năm trước. Giống như tổ tiên họ, người Sở chính là người Sở. Vẫn gọi tôi là “Thần tử đại nhân” như trước, vẫn cầu nguyện cho thổ địa, chúc phúc cho con cái như trước.

Quả nhiên... tôi vẫn còn rất thích nhân loại. Bởi vì cùng bọn họ sẽ không chân chính ly biệt. Bọn họ vẫn sẽ tiếp tục sinh sôi nảy nở, dùng sinh mệnh mới mà bao trùm tử vong.

Trong nháy mắt kia, tôi hiểu được lòng của Vân Mộng... Hoặc nói là tất cả sự thiên vị của mảnh đất này. Thiên vị nhân loại... hoặc nói là phạm nhân. Cho dù giữa phạm nhân đôi khi sẽ xuất hiện “tế bào ung thư” người tu tiên, những kẻ rất không nên có được khả năng quá lớn, Thần vẫn thiên vị mà can lại, mà bảo hộ những chủng tộc đoàn mệnh này, kể cả những người có thể nhập ma nhưng cũng có thể thành thánh, có thể đáng yêu nhưng cũng có thể đáng giận.

Vân Mộng say ngủ phát ra tiếng cười trầm thấp rất nhẹ, khiến trái tim tôi tràn ngập làn sóng lẫn tận vui sướng.

“Lão gia hóa này... Cư nhiên dám mơ ước nữ nhân của ta!” Vô Cùng căm thù nghiêng răng nghiêng lợi, Vân Mộng khinh miệt làm ngơ hắn.

“Không có chuyện đó có biết không hả?” Tôi trừng mắt, “Chỉ là lão nhân gia có vẻ chiều cô em hơn thôi...” Hùng hổ chỉ vào mũi hắn, “Nghe đây! Không cho phép anh có hành động gì vô lễ! Anh đã đồng ý với em rồi!”

“...Hừ.” Hắn vẽ mặt tổn thương ngồi trên mặt đất vẽ vòng tròn, “Loan Loan không thương anh... anh chỉ có mỗi em... thế mà e còn tốt với lão gia kia hơn anh...”

“Không phải như vậy.” Tôi đỡ trán, “Cái kia, kính lão tôn hiền (kính người già tôn trọng người tài) anh không hiểu sao? Em cũng không tin anh dám đổi đời như vậy với Tuệ Cực... Được rồi được rồi, đừng có ừ ừ như vậy nữa, sắp nổi ma trời đến nơi rồi... Chậm đã, anh đang vẽ cái gì vậy?”

Tên khốn này... rõ ràng đã đáp ứng sẽ tôn kính hơn với Khải Mông... Cư nhiên đang vẽ bùa bắt thần.

Rắc một tiếng, tôi đeo vào ngón tay hồ mới được tôi luyện lại. Sau đó, cảm thấy hắn đưa món quà tân hôn này thật sự rất thực dụng.

Ít nhất lúc tân hôn, sẽ không bị chân khí hộ thể của hắn gây dị khiến gãy xương nữa.

Cãi nhau cũng không phải chuyện xấu... Ít nhất đối với Vô Cùng, hắn sẽ không đánh trả lại, chỉ biết khóc nói tôi không thương hắn linh tinh mà thôi.

“Yêu anh mới quan tâm đến anh, bớt cảm rảm đi” Tôi vẫy cánh tay đỏ ửng, đeo ngón tay hồ gắn linh ngọc mà tay vẫn bị chấn đến phát đau.

“Không được dùng thái độ vô lễ với Hỗn Độn. Nếu nhân sự vật đã được nhận định là phải bị bài xích để giữ cân bằng cho Đại đạo... thì anh sẽ bị Hỗn Độn ăn luôn đấy. Không phải anh nói muốn ở bên e mãi mãi sao? Không phải nói muốn thành tiên để sống thật lâu thật lâu sao? Em cũng không muốn thấy ông xã em bị Hỗn Độn ăn mất. Tuy em chỉ là một thầy vu gà mờ... nhưng cũng sẽ thật mất mặt.”

Đừng hỏi tại sao tôi biết... Tôi cũng không rõ lắm. Vô Cùng đã từng nói, Độ Kiếp rất khó, bị kiếp lỗi (thiên kiếp đầy ọ) đánh chết có, bị tâm ma cắn nuốt, cũng có. Nhưng tôi nghĩ, cái gọi là kiếp lỗi, tâm ma, nhất định không thoát khỏi liên quan với Hỗn Độn.

Cái tên mặt cười ngu thường xuyên khiến tôi muốn ly hôn này, lúc nào cũng đầy bụng xấu xa, âm hiểm giả dối lại hồn nhiên một cách tàn khốc... Dẫu sao cũng là người tôi quan tâm nhất.

Mặc dù hắn mặt mày mờ mịt, ngốc đến hoàn toàn nghe không hiểu. Nhưng có lẽ nghe hiểu được rằng tôi rất quan tâm hắn, cho nên cười tủm tỉm quần tới, nụ cười thuần túy trong vắt.

Cho dù tên tu đạo giống một ‘tế bào ung thư’ này, cũng là loài người, là loài người mà tôi thích nhất.

Tôi gắt gao ôm lấy hắn, ôm rất chặt. Vân Mộng đang say ngủ “phì” một tiếng, tiếng cười mang theo sùng nịch bắt đầu đi, ngủ càng sâu hơn chút.

Tuy rằng trong các vùng đất, tôi thích Vân Mộng nhất, nhưng vẫn không có ý định nán lại quá lâu. Nhưng không nghĩ tới, thời gian có thể nán lại còn ngắn hơn tôi tưởng tượng.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Đó là một buổi chiều ngày thu. Tôi mang theo A Hoa định bụng khôi phục tế đàn ở phụ cận khu di tích... trồng thêm vài gốc cây, chất thêm vài tảng đá, để bày tỏ tâm ý.

Bỗng dưng Vô Cùng đáng lẽ ra đang đi “làm ruộng” trong động phủ, đột nhiên đi vào phạm vi tế đàn. Mặc dù có cảm giác là lạ... Nhưng đích thật hơi

thở của Vô Cùng không lẫn vào đâu được.

Vì sao ư? Người trong Đạo môn kỳ thật không thích Hỗn Độn bất quy tắc cho lắm, cho nên có phần bài xích với tế đàn của Vu, sẽ không thường bước vào phạm vi của họ.

Đợi đến khi tôi cảm giác được điều bất ổn, thì đã không còn kịp rồi.

Gần như trong chớp mắt, tế đàn biến thành bột phấn, những gốc cây nhỏ vừa gieo trồng xuống lập tức bốc cháy, A Hoa cũng nháy mắt héo rũ. Tôi đang phát ra hỏa diễm nóng rực với ánh sáng mãnh liệt thì bị bóp cổ nâng lên.

Tuy rằng rất giống... Nhưng không phải, không phải Vô Cùng. Tôi run rẩy, cực kỳ run... Như là luyện ngục hóa thành thực thể, dùng khí tức tương tự như của Vô Cùng mà nhét vào.

“A? Kỳ quái nhỉ...” mái tóc đen dài bung thả nhảy múa theo gió, chỉ thấy rõ chớp mũi và bờ môi, người đàn ông tuấn tú cười gằn, ác ý và sát khí mãnh liệt dâng lên khiến người nghẹn thở, “Ta tự nhiên không muốn giết ngươi... Kết quả vẫn là bị ảnh hưởng của Tiểu Tử sao?”

Trong mơ mơ hồ hồ, tôi nghe thấy Vân Mộng nổi giận gào thét, tiếng kêu la thảm thiết của đại địa và thôn dân bị dày xéo.

Tên... tên tu tiên này... đáng ghét, đáng ghét... ghê tởm như té bảo ung thư! Dựa vào cái gì... Rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể ỷ vào sức mạnh trong người để thương tổn tra tấn “Chủ nhân”?!

Nhưng bất kể công kích hay là thuận di, tôi đều bị hấn dễ dàng phá giải. Tôi như con chuột bị mèo treu vờn, chỉ có thể nghe chúng sinh trên đại địa gào khóc mà bất lực. Cho dù là Vân Mộng cuồng nộ nhập vào thân, cũng không thể động đến hấn dù chỉ một chút, ngược lại bởi vì nhập vào thân, mà khiến cho hấn đã thương nặng đến Vân Mộng già yếu hơn.

Sờ đi tôi không chết, là vì Vô Cùng chạy tới, ngăn lại.

“Chậc,” Vô Cùng lạnh lùng nhét tôi ra sau lưng, “Lục Tu Hân không đặt tên cho ngươi, ngươi không biết tự đặt cho mình sao? Hạng thức thần nào phẳng chính là thức thần nào phẳng mà.”

“Không có tên mới không có nhược điểm nha, Tiểu Tử.” lão Nhị nhà họ Lục tựa như địa ngục hóa thân thành, nụ cười ác ý càng sâu, “Nói tới, ngươi quả thật là khó bắt... có điều quá trình rất thú vị. Như vậy đi, ngươi giao Chóp mắt trăm năm ra đây, ta liền giữ lại một phách của ngươi làm thức thần, thế nào? Về phần nương tử ngươi... Không cần lo lắng. Sau khi làm lộ đỉnh xong, ta sẽ chăn nuôi thật tốt... Bị ngươi ảnh hưởng đến, cũng không muốn giết cô ta.”

“Không có tên... Vậy kêu Vô Danh đi.” Vô Cùng mỉm cười, “Dù sao ta đã nuốt chủ nhân trước kia của ngươi, hiện tại cũng có thể xem như là chủ nhân của ngươi...” Hấn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nheo lại, “Này này, ngươi cái tên này... ăn thịt người?”

“Ăn vài tên Nguyên Anh.” Vô Danh liếm liếm môi, “Cái địa phương rách nát lạc hậu này, muốn tìm vài tên Nguyên Anh cũng khó. Có điều không có trí nhớ và tình cảm quả thực rất không tiện nha... đành phải dùng số lượng thay thế chất lượng thôi. Trí nhớ và tình cảm của nhân loại thật sự rất ngon...”

“Chạy mau”. Thần thức của Vô Cùng đột nhiên vang lên trong đầu tôi. “Càng xa càng tốt... Thửa díp vùng đất còn chưa bị phá hủy hoàn toàn, chạy mau! Tên khốn này đã phạm vào tuyệt đại cấm kỵ... đã bước vào ma đạo rồi!”

Sau đó một Vô Cùng vẫn luôn trốn chạy, đánh về phía lão Nhị nhà họ Lục – Vô Danh.

Chạy ư? Tôi sao? Một mình? Kỳ thật... tôi, rất sợ cô đơn đúng không? Kiếp trước bám vào mẹ, kiếp này bám vào Vô Cùng. Ở mặt ngoài, là bọn họ ỷ lại tôi... trên thực tế, là tôi không sống thiếu họ được.

Trước mắt tôi, cái tên lão Nhị hóa thân của khủng bố kia, móc Chóp mắt trăm năm mà Vô Cùng giấu trong huyệt Khí Hải* ra, nhe răng cười như một tên ác ma.

*Huyệt Khí Hải (chữ Hán: 氣海穴, biển của khí) là một trong 36 đại huyệt trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan điền. Vị trí đo từ rốn xuống phía dưới 1,5 thốn đồng thân, điểm đó chính là huyệt Khí Hải.

Không thể tha thứ được.

A, tôi có từng nói tôi đã rèn lại cây Pha lê tâm số 2 đúng không? Có khả năng biến hóa mô phỏng thành hình thù khác... Chỉ cần là vật tôi đã từng thấy. Đương nhiên, chút điểm tài mọn ấy ở trong mắt Vô Danh không đáng cười... Tùy tiện cũng có thể phá giải.

Nhưng tôi ấy mà đến từ thế kỷ hai mươi mốt, đã từng thấy những thứ mà họ chưa từng thấy qua a!! Phạm nhân cũng có thủ đoạn của phạm nhân, chớ nên xem thường phạm nhân không có pháp lực chứ!

Mặc dù tôi chỉ xem trong phim hoạt hình hoặc phim ảnh, mặc dù tôi không biết kết cấu và nguyên lý chính của thể hoàn chỉnh... Nhưng khóa cò súng tôi dù sao cũng biết.

Con phần nộ của Vân Mộng và của tôi cùng luân phiên hợp lại, thông qua tiếng pháo trong suốt nổ vang như sấm sét cửu thiên, là hình ảnh hòa tiền hư ảo gọi lên trong trí nhớ tôi, đánh cho Vô Danh hóa thân của địa ngục kia trở tay không kịp, thậm chí còn làm cho Chóp mắt trăm năm bị dội bay vụt ra.

“Lại đây!” Tôi gào to với Chóp mắt trăm năm. Không phải vẫn luôn kêu gọi ta sao? Lại đây!

Quả nhiên Chóp mắt trăm năm như một ngôi sao chổi bay vút vào tay tôi, A Hoa héo rũ cũng thức tỉnh, giấy dựa phất phơ trên tóc mai của tôi.

Tôi lập tức thuận di, nhưng Vân Mộng đã bị thương, không ổn định được, khiến tôi thuận di không được xa lắm, không thể không chạy vội một đoạn, ở trong giữa những dãy núi thấp của Vân Mộng thống khổ tìm được cơ hội lại thuận di.

Tôi biết Vô Danh sẽ đuổi theo, nhất định sẽ. Hấn và Vô Cùng giống nhau... Đối với Chóp mắt trăm năm có một sự chấp niệm cuồng nhiệt.

Rõ thật khéo. Cũng phải qua hơn một trăm năm, tôi mới biết được cách sử dụng chính xác Truyền Tống Trận đã cũ nát kia

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Tôi không biết vì sao Vô Danh không thuận di... Có lẽ là rất hao khí lực, cũng có thể là đầm lầy Vân Mộng gào thét khiến Ngũ Hành càng hỗn loạn cuồng bạo, mặc dù đuổi rất sát sao, nhưng chân chính bắt được tôi chỉ có một lần.

Vô Cùng nói đúng, hấn đã phạm vào tuyệt đại cấm kỵ – bước vào ma đạo, cho nên vô tận ác ý và tử khí xông ra. Nhưng tôi thể mà... thể mà là Vu mà Vân Mộng ủy thác! Đám tôm tép nhãi nhép uốn éo hồng nhảy thoát khỏi Đại đạo này... chớ quá ngông cuồng a!

Tôi hướng về khuôn mặt của hấn, thổi một ngụm “hoi thờ của cuộc sống” đầy gai góc. Hấn buông tay kêu la thảm thiết, một mảng da mặt và huyết nhục tan thành tro bụi.

“Loan Loan!” đuổi theo phía sau, Vô Cùng hét lớn.

Nhưng tôi chỉ nhìn hấn một cái, tiếp tục chạy vội và thuận di. Sau này có lẽ hấn sẽ rất hận tôi cũng nên? Tôi đoán. Nhưng thực tại mà nói, đất đã rất già, mà tôi... tu vi lại rất thấp. Cho dù cùng Vô Cùng liên thủ, cũng không có khả năng đánh bại Vô Danh đã bước vào ma đạo.

Rõ ràng thương tích đầy mình, rõ ràng không có chỗ nào là nguyên vẹn. Vô Cùng vẫn đuổi theo Chóp mắt trăm năm mà đến.

Ngu ngốc. Thật sự ngu ngốc. Vì một cái vật chết, cho dù có bồi theo mạng mình cũng không sao ư? Anh không cần thứ này, Vô Cùng. Với tư chất biến thái và kiên định biến thái của anh, cũng đủ tu tiên một trăm lần rồi, không cần phải cần thuốc.

Hận em cũng không sao cả, ly hôn cũng không sao. Em không muốn anh phải chết, chết trước mặt em. Em thà rằng tự đi tìm chết, cũng không muốn... bị bỏ lại.

Cuối cùng chạy tới đám đất xanh thẫm bên cạnh Truyền Tống Trận đã cũ nát, so với trí nhớ của tôi nó thoạt nhìn càng đáng sợ càng khủng bố hơn, phát ra tiếng vận chuyển ù ù trầm thấp cùng tiếng chóp sẹt sẹt.

Toan ném Chóp mắt trăm năm trong tay vào Truyền Tống Trận... lại bị đâm thủng ngã xuống đất. Siết chặt Chóp mắt trăm năm trong tay, nhìn Vô Danh như một tên ác ma bước từng bước một đến phía tôi, gương mặt lò lợ xương trắng, phun tử khí.

Khi hấn nắm cầm tôi, tôi khẽ nở nụ cười.

Quá coi thường Hỗn Động và cân bằng là không được. Vật không nên xuất hiện ở thế giới này, vật đã phá hỏng sự cân bằng, kết cuộc sẽ bị đưa trở lại nơi nó đã đến. Tuy Hỗn Động có phản ứng chậm, nhưng báo ứng cũng là điều tuyệt đối.

Cho nên cả người không thể nhúc nhích, tôi buông tay để cho Chóp mắt trăm năm bay trở về nơi nó đến... ngay sau đó bị Truyền Tống Trận đột nhiên mở rộng khe hở hút qua. Vô Danh lập tức buông tôi ra, như thiêu thân lao đầu vào lửa xông về phía Chóp mắt trăm năm.

Tôi chỉ kịp đem A Hoa từ trên tóc mai ném ra ngoài trận, rồi bị cuốn vào giữa dòng chảy cuồng bạo hỗn loạn. Nhưng điều khiến tôi vừa tuyệt vọng lại tâm như tro tàn là, con thiêu thân lao đầu vào lửa không chỉ có mỗi tên Vô Danh ác ma, mà ngay cả Vô Cùng cũng xông đến.

Tôi tuyệt đối muốn ly hôn, khôn kiếp!

...Bất quá, người sẽ vượt qua được, sẽ sống sót đúng không? Người đã có thể sống sót một lần, không có lý gì không chịu được lần thứ hai. Bà đây mới không làm quả phụ đâu... người đi mà làm người góa vợ đi! Cứ nhiên dám xem trọng cái thứ đồ chơi quèn kia còn hơn ta...

Mẹ nó chứ!

Cho nên đợi đến khi Vô Cùng kinh hãi nhìn tôi, từ xa vươn tay tôi... Tôi phần nộ giờ ngón tay thối với hắn.

Sau đó tôi không còn nhìn thấy gì cả. Bởi vì A Hoa cư nhiên cũng xông vào trận, sau khi biến lớn... liền nuốt tôi vào. Trong khoảng tối ẩm ướt ẩm áp... không phân biệt được cao thấp... Tôi nghĩ mình nhất định đã hôn mê.

Nguồn truyện: macthienyblog.wordpress.com

Đến khi tôi tỉnh lại, con tức giận nồng đậm đến cực điểm thiếu chút nữa khiến tôi nghẹn chết. Nằm một hồi lâu, tôi mới chậm rãi thích ứng. Thật xanh biếc, thật mãnh liệt, thật đầy sức sống, linh khí thật dày.

Gắng sức chậm rãi ngồi dậy, bụng bị xuyên thủng, miệng vết thương đã gần khép lại, chỉ là để lại vết sẹo rất khó xem.

Trên người tôi, bao phủ bởi rễ cây héo rũ rách toạc, phiến lá, đóa hoa tàn lụi – là di hài của A Hoa.

Tiểu Thực nhân hoa đã làm bạn bên cạnh tôi hơn một trăm năm, tiểu Thực nhân hoa từng dương dương tự đắc nhảy múa trong lòng bàn tay tôi. Một thực vật ăn thịt ghét ăn cá, cực kỳ ghét Vô Cùng, một đóa hoa bé bỏng dần dần học được cách biến thái lại biết tranh giành tình cảm...

Nó nuốt tôi vào bụng không phải muốn ăn tôi, mà do tôi căn bản không chịu được lực cuốn dữ dội của Truyền Tống Trận đã vỡ nát kia. Nó vẫn bảo vệ tôi đến cuối cùng.

Chiếc nhẫn trên ngón tay âm đạm không chút ánh sáng, mặc kệ tôi cố gắng đưa vào bao nhiêu pháp lực.

Tiểu Hoa nhi đáng thương, Vô Cùng đáng giận... Cuối cùng, bỏ lại một mình tôi thôi sao? Tôi không muốn, tôi không muốn...

Rất cực tôi lên tiếng khóc lớn, khóc khàn cả giọng.

Không biết khóc bao lâu, mãi đến khi giọt nước mắt tí tách nhiễm màu đỏ điểm lệt, tôi mơ mơ hồ hồ mới biết cái gì gọi là “Lệ tận nhi kế chi dĩ huyết”. (lệ cạn lại dùng đến máu)

“...Ồn ào chết được.”

Rõ ràng là thanh âm thực non nớt, lại mang áp lực trầm nặng thiếu chút nữa khiến tôi đã khóc ra máu còn phun máu. Tôi trở mắt nhìn bãi cỏ mới một giây trước trống không, bỗng xuất hiện một đứa bé về mặt lãnh đạm.

“Ồ?” về mặt lãnh đạm của nó thăm vào một tia kinh ngạc, “Ngươi là... Tu sĩ đi? Sao lại có mùi của gió và hoa?” nó ngửi ngửi một chút, tự lự, “Ngươi là vu sĩ? Sao vừa là tu sĩ, vừa là vu?”

Đứa bé kia, rõ ràng mang bề ngoài của một đứa bé. Nhưng thật không ngờ... phi thường, phi thường... không ngờ. So với những “Chủ nhân” mà tôi từng gặp trong lúc đi du lịch, còn không ngờ hơn, cường tráng hơn, trẻ hơn, sức lực lại mạnh mẽ một cách dị thường kiêu ngạo.

Vân Mộng... Lúc còn trẻ, là cường hãn đến không thể nhìn gần thế này sao...?

“Vân Mộng?” đứa bé lãnh đạm cười cười, “Vu của Khai Mộng đúng không... bảo sao có thể khóc lóc âm ỉ muốn chết. Khóc cái gì? Thứ ngươi quý trọng nhất, vẫn luôn ngay tại lòng bàn tay ngươi kia.”

Tôi mở bàn tay ra, có một phiến lá rất nhỏ rất nhỏ, xanh biếc ướt át. Là mầm lá non của A Hoa. Chiếc nhẫn bạc vẫn luôn không có phản ứng, đột nhiên nhả lên một chút.

Đợi tôi ngẩng đầu lên, đứa bé kia đã biến mất.

Tôi thần phục, tôi cầu nguyện, tôi thuận theo. Nước mắt lẫn lộn với máu rơi vào trong mảnh đất dồi dào sức sống này. Mặc dù tôi vẫn chưa biết mình đang ở nơi nào... Nhưng tôi biết, “Chủ nhân” của nơi này tính tình không tốt lắm, lại khoan dung đặc xá cho chúng tôi.

(MTY giải thích lan man: Loan Ca cũng bị cuốn vào vòng xoáy của Truyền Tống Trận, và được A Hoa bảo vệ để không bị tổn thương, vì những Truyền Tống Trận đã cũ và bị phá hủy, tính ổn định không cao, trong lúc truyền tống sẽ gây nguy hiểm cho người truyền tống, đến cả Vô Cùng cũng bị thương mà)

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37 [END]

Sau đó tôi bị vài thầy tư tế phụng mệnh “Chủ nhân” đến nhốt tôi về, bọn họ tự xưng là Quy Hư thần dân. Đại khái là nhờ bánh mỳ phiên dịch có sẵn trong những người tu tiên, nên chúng tôi không có vấn đề về giao tiếp... Thậm chí bởi vì tôi là Vu tập sự, còn cho tôi ở chung với đám thần dân họ, cũng không tệ lắm.

Tôi cứ nhiên đến Tuệ Cực, siêu kỳ diệu.

Nơi này chiếu theo cách nói của phạm nhân là Kiểm Quận, nhưng Quy Hư thần dân lại tôn kính gọi là “Địa Căn”, nghe nói người tu tiên còn e dè gọi là “Tịch diệt chi địa” (vùng đất hủy diệt).

Vùng đất này, là nơi mạnh nhất, lại cực kỳ bài ngoại* nhất, sức sống mãnh liệt gai góc, âm dương cắn nhau như rắn cắn đuôi, là nơi mà người tu tiên sợ hãi nhất, người tu tiên ở đây bị áp bức mạnh đến mức còn không bằng phạm nhân...

* Bài ngoại: bài xích người ngoài, loại bỏ những gì của nước ngoài.

Tôi lại không có cảm giác đó. Mà ngược lại, tôi cực thích cái loại sức sống và sinh mệnh mạnh mẽ cường hãn này, cũng thích vị “Chủ nhân” tính tình không ưa được kia.

Ngài ấy đã khoan dung đặc xá chúng tôi, không phải sao? Có hơi kiêu ngạo đi, tôi nghĩ vậy... kỳ thật tâm địa rất tốt.

Bởi vì Ngũ Hành hỗn loạn, cho nên nhẫn bạc không cách nào chỉ dẫn chỗ cho Vô Cùng. Bất quá có đôi khi ít nhiều sáng hơn, nhẫn bạc sẽ lóe sáng, cho thấy Vô Cùng giữ nhẫn vàng vẫn còn sống.

Về phần A Hoa... Tôi đem mầm lá non của nó cắm vào một cái chậu nhỏ dùng linh ngọc khắc thành, rãnh rồi thì tưới nước. Đại khái cần thật lâu thật lâu mới có thể đem nó trở về như lúc đầu được... Không hề gì, tôi đợi được.

Quy Hư thần dân mời tôi ở lại, mặc dù rất quý họ... nhưng tôi vẫn khéo léo từ chối. Bởi vì... Vô Cùng cũng từng ở nơi này.

Tôi ấy à, rốt cục cũng biết, trên thực tế là người nhát gan. Một kẻ nhát gan vừa thích khóc lại yếu đuối. Tôi không dám ở lại nơi này, nếu kết quả Vô Cùng không tìm đến. Hoặc là nếu tôi nghĩ cách tìm được hắn, vậy điều đối mặt sẽ là chán ghét và oán hận của hắn.

Hắn còn sống, là tốt rồi. Tôi chỉ biết không thứ gì có thể giết chết tên biến thái kia được.

Thật sự, rất tốt rồi.

Bây giờ, tôi muốn thử sống độc lập, học cách không ỷ lại, không thích khóc nữa. Khó được đến nơi Tuệ Cực này... du ngoạn thăm thú một chút cũng nên. Tìm hiểu một chút Tuệ Cực trong miệng của Vô Cùng... làm quen “Chủ nhân” của nơi này, linh ngộ được sự giống nhau hoặc không giống nhau của “Đạo”.

Nhét vào từng mỗi phân mỗi giây, nói không chừng, tôi sẽ chữa khỏi thói thích ỷ lại và thích khóc của mình... Nói không chừng.

Nhưng “Chủ nhân” của tây nam đại Địa Căn thật sự là đầu óc xấu xa. Đã kiêu căng thì thôi đi, còn rất có sở thích ác ý. Không phải Thần nói rất bài ngoại rất chán ghét tu sĩ sao?

Tôi đã thật vất vả mới hạ quyết tâm được, đã chuẩn bị rất tốt rồi... Tuy Thần liệu chết không thừa nhận, nhưng tôi tuyệt đối không tin Vô Cùng thân là người tu tiên, có bản lĩnh tự mình tìm được tôi.

Đây chính là vùng tây nam đại Địa Căn a, cái nơi này Ngũ Hành hỗn loạn đến không chịu được, người tu tiên cơ hồ không bước chân vào được nửa bước.

Hắn trừng tôi, tôi lảng tránh ánh mắt hắn, kéo thấp mũ, cứng ngắc không biết làm sao. Do dự một lúc, tôi bất chấp khó khăn, đi vượt qua người hắn.

Đừng khóc, không cho phép khóc. Chẳng phải đã biết khả năng sẽ như vậy sao? Ném đi Chóp mắt trăm năm mà Vô Cùng quý trọng nhất, thì khả năng sẽ bị hắn chán ghét. Chỉ hy vọng hắn sống sót... Ngay từ đầu đã như thế, cuối cùng cũng nên là như thế này.

Hắn yêu nhất vẫn là cái thứ đồ chơi kia... không biết khi nào mới nghĩ đến tôi.

Lúc đi ngang qua nhau, tôi lặng lẽ nhắm mắt lại, không biết liệu hắn có thể một đao giết tôi hay không... Khi đó tôi nên làm gì bây giờ, nên làm thế nào... Không biết, thật sự không biết.

Tôi bị hắn ôm chặt vào lòng.

Đừng khóc, không cho phép khóc.

“...Loan Loan.” Hấn khóc không thành tiếng.

“...Anh không đuổi kịp Chóp mắt trăm năm sao?” giọng tôi thật xa xôi, trống rỗng.

“Đuổi kịp.” Vô Cùng dùng giọng khàn khàn, thều thào nói, “Nhưng không còn Chóp mắt trăm năm nữa.”

Sau đó Vô Cùng nói cho tôi biết, hấn và Vô Danh hai lần xuyên qua Truyền Tống Trận vỡ nát đầy nguy hiểm, có thể là đuổi theo Chóp mắt trăm năm.

Tuy rằng vận khí hấn có vẻ tốt hơn, trước lúc rơi xuống đất đã cướp được Chóp mắt trăm năm, song lại cảm thấy một cảm giác hư không dị thường. Cuối cùng hấn cũng không giết Vô Danh chỉ còn một hơi tàn thoi thóp, ném Chóp mắt trăm năm vào trong vòng xoáy linh khí cuộn cuộn hỗn loạn của Ngũ Hành, trong chớp mắt liền phân giải thành vô số linh kiện li ti, vui mừng reo hò như pháo hoa mà bay đến nơi Tây nam đại Địa Cấn này.

“...Tại sao?” Tôi mờ mịt.

“Không biết. Anh không biết...” từng giọt nước mắt Vô Cùng lăn dài theo đường nét khuôn mặt tôi mà rơi xuống, “Chỉ là cảm thấy... không có em, mọi thứ đều không còn thú vị nữa. Chóp mắt trăm năm cũng thế, thành tiên cũng thế... Thiếu em, vậy còn cần những thứ đó làm gì? Không có em, tìm rất đau, đau đến mức muốn móc xuống bỏ đi... Đừng bỏ lại anh một mình.”

Này, đã nói phải kiên cường độc lập đâu? Đã nói có ly hôn cũng không khóc đâu? Loan Ca, mi là đứa không có tiền đồ, đừng quên hấn đã chạy đuổi theo Chóp mắt trăm năm chứ không phải đuổi theo mi!!

Nhưng tôi vẫn khóc, ôm chặt thắt lưng hấn, khóc đến sắp tắt thở.

Tôi thực không có tiền đồ, rất không tiền đồ.

Mẹ! Đều là tại mẹ! Đã hứa hẹn thì tình chuẩn giữm một chút! Vị thần của vận mệnh nhất định rất thật thà chất phác... nguyện vọng của mẹ tôi vẫn vẹo như vậy, hại tôi trở nên không tiền đồ thế này.

Tuy rằng sau này tôi thường xuyên hối hận lúc trước mình có không tiền đồ... Nhất là khi Vô Cùng mười hai vạn phần nghiêm túc nghiên cứu thu thập Nguyên Anh được dùng để ngâm “Formalin”, tuy rằng biết đó là Tán tiên bất đắc dĩ thoát xác tu đùng... Nhưng chiếu theo sự hiểu biết của tôi về hấn...

Quên đi, đừng nghĩ tiếp nữa, đáng sợ thật đó.

Một kẻ mặt cười ngu ngơ không có tiền đồ và một người ngoài hành tinh cũng không có tiền đồ nốt (đối với dân Tuệ Cực mà nói thì tôi là người ngoài hành tinh đúng không), coi như là nỗi nào úp vung này đi.

Tôi không biết hấn đã nghĩ thông suốt cái gì, nhưng khi hấn theo tôi cùng dạo chơi, lại có vẻ hăng hái bừng bừng, như thể thoát được đi một tầng lo lắng. Tôi nghĩ, đàn ông cũng không phải đều rất ngốc... khi đã thông suốt rồi, sẽ thông minh một chút.

Khoảng cách Đại đạo, sẽ không còn xa như trước nữa.

Nguồn truyện: macthienvblog.wordpress.com

Sau đó, tôi theo hấn giương buồm trở về Tinh phồn chư đảo, bởi vì hấn muốn xác minh lại tất cả trí nhớ của Lục Vô Cùng, bổ sung lại chính mình. Hấn ôm lấy tôi, đứng trên mũi tàu cười gió đập sóng, tôi lại liêu minh nín cười... Bởi vì tôi thực đau bụng nín cười mà nghĩ đến Titanic.

May mắn Vô Cùng chưa xem qua bộ phim điện ảnh kia.

Có điều tôi rất nhanh đã không cười nổi.

Bởi vì, Vô Cùng ản ý đưa tình nói, “Loan Loan, chúng ta sinh ra một đứa bé để chơi đi.”

Sét đánh giữa trời quang, chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra.

Tôi vắt hết óc cố gắng thuyết phục hấn, từ những thứ mà hấn quan tâm nhất như cảnh giới đến tu vi, đến chuyện Tiểu Vũ trụ của hai người bị phá đám, muốn tận hết biện pháp ngăn cản, nhưng Vô Cùng là người ý chí kiên định.

“Thử nghiệm cuộc sống phạm nhân một chút cũng rất tốt. Con không ngoan? Không sợ, nó lại không thích hợp dùng nguyên tắc Bốn không... anh sẽ dạy con a. Vượt ải không quan trọng.” hấn ghé sát tai tôi, dùng khí âm nói, “Quan trọng là... anh muốn em a...”

Mặt tôi cháy đỏ bừng, lý trí dần dần rời tôi mà đi.

Thảm... Thật muốn phạm phải sai lầm lớn sao? Tương lai phải làm sao xin lỗi con cái đây? Tôi mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Có điều lúc Vô Cùng bỏ nhào lên tôi, tôi vẫn ôm lấy cổ hấn.

Con cháu đều có phúc của con cháu. Mẹ tôi vừa không đáng tin cậy vừa thiếu logic như vậy... an bài cho tôi một kiếp sau quý dị kiểu này, kết quả... Coi như cũng rất tốt... Đúng không?

Nhìn gương mặt ôn nhuận thỏa mãn của hắn... Tôi cảm thấy, một tên tu tiên đầu đầy lỗ đen như vậy (hơn nữa còn rất có cơ hội thành tiên), thường xuyên khiến tôi hối hận muốn ly hôn, cũng không vấn đề gì... không vấn đề gì.

Tôi tình nguyện tiếp tục hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Động Tiên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.